

UN SĂRUT, A TRECUT
JUDY GILL

CAPITOLUL 1

Kat strânse ochii pentru a se apăra de spray-ul dezinfectant, în timp ce freca marginea somierei lui Nathan. O picătură îi ateriză între ochi, rostogolindu-se pe nas. Și-o șterse cu mâna înmănușată; detesta mirosul, detesta însăși ideea că trebuia să facă așa ceva. Capul o mânca, sub prosopul și gluga de plastic ce-l înfășurau strâns. Se cutremură. "Nu", își spuse cu severitate. "Nu te scărpină. N-ai de ce".

-Mami! o făcu să tresară vocea lui Katie, ohîțcând de la parter. Mi-e foame!

-Și mie! Țsta era Nathan, cu glasul său mult prea puternic pentru un băiețel de șapte ani. Desigur, lui Nathan îi era încontinuu foame. Poate pentru a-și alimenta

glasul.Mâncase un sandwich,după ora trei,când îl luase de la școală.

-Un minut doar,ștrică ea.Sunt aproape gata.

Își trase cu dinții manșeta uneia dintre mănușile portocalii de cauciuc,peu a se uita la ceas.Doamne,trecuse de ora cinei.Copiilor le era foame,iar ea nu avea nimic pregătit,și-i mințise.Nu era aproape gata.După ce va fi terminat patul lui Nathan,încă-i mai rămânea de curățat al ei,precum și sofa și scaunele,atât în camera de familie cât și în living room.Toate astea trebuiau să aștepte până după cină; dar cina avea de așteptat să facă ordine în camera lui Nathan.

-Puteți mânca fiecare câte-o banană,le strigă Kat copiilor,după care se ridică în picioare și trase cu forță patul de lângă perete.Apoi târându-se pe jos,cu manșetele pantalonilor ei lungi și largi,de zugrav,desfășurându-se și împiedicând-o,începu să frece latura din spate a somierei.Oare să-ncerce s-o răstoarne și s-o spele pe fund?

Încercă să-și amintească instrucțiunile de pe sticla de șampon.Gângăniile alea mici puteau trăi o vreme desprinse de trupul omenesc.

Îmbrăcămintea,saltelele,așternuturile,pernele,toate trebuiau curățate.

Saltelele,da,dar de somiere pomeniseră ceva? Probabil le considerau de la sine înțelese.Reinfestarea e foarte răspândită.

-Mie-mi spui? murmură ea.Ridică din nou din umeri,Și din nou simți mâncărimea.Se auzi soneria.

-Mami! se auzi iarăși glasul răgușit al lui Nathan.

-O clipă!Kat se foi în genunchi,încercând să se ridice de după pat,pe care nu-l putea trage mai departe de perete,datorită saltelei trântite pe jos.O,cerule! Și dacă punea salteaua curată,dezinfectată,drept peste un cuib de scârboșenii dintr-alea? Trăiau oare și în covor? Dăduse cu aspiratorul,dar o fi fost de-ajuns atât? N-ar fi trebuit să șamponeze covoarele înainte de-a curăța paturile?

Of,pe toți dracii,ceea ce ar fi trebuit să facă era să cheme un om de la deparazitare.Se jenase însă prea tare să se gândească,măcar,a-i spune unei alte ființe omenești ce se întâmplase,nu numai cu copiii ei,ci chiar cu ea însăși.Se dusesse tocmai în celălalt capăt al orașului,peu a cumpăra șamponul dintr-un magazin unde n-o cunoștea nimeni.

Strânse din dinți,înăbușindu-și încă un fior de dezgust total și se sili să nu se scarpine.Era curată.Era lună de curată.O știa! Nu dorea decât să-și poată convinge și pielea.Soneria se auzi iar.

-Mami!A venit tati!

-Prinde momentul,își murmură sieși Kat,pe când în hol răsunau pași grei,deopotrivă cu un glas profund,vesel și altele două copilărești,emoționate.

Nimeni n-are vreodată timp pentru o criză de nervi.Se-ntâmplă pur și simplu.Te întinzi pe podea.Închizi ochii.Te scufunzi adânc într-o stare de inconștiență.S-ar putea să ai ceva spasme și să-ți curgă balele.

-Mami? Te rogi? întrebă Nathan.

-Să dispar eu imediat,sunt sigur.Ăsta era fostul ei soț.

Ochii lui Kat se deschiseră brusc,întâlnind direct privirea pătrunzătoare a lui Rand.La dracu,nu zăcea pe jos.Nu era într-o stare de inconștiență profundă.Nici un fel de asistenți medicali amabili n-aveau s-o lege pe targă și s-o ducă departe de toate astea.Stătea încă îngenuncheată pe podea,lângă patul fiului ei,iar capul continua s-o mănânce insuportabil.Își scoase o mănușă,desfăcu șireturile de sub bărbie și,dându-și pe ceafă gluga,vârî mâna sub prosop și se scarpină.Puteau foarte bine,își spuse ea,s-o apuce curând și spasmele.Refuză să saliveze.

Niciodată nu mai stătuse atât de aproape de Rand,de peste doi ani.Nu se schimbase prea mult.Îi apăruseră câteva fire argintii la tâmple,unul-două riduri împrejurul gurii; laba gâștii-i era o idee mai adâncă.Brazda din bărbie tot cam descentrată o avea.Teama că unul dintre copii i-ar putea spune de ce făcea curățenie îi uscă gura și-i umezi palmele.Atâta tot.Pe de altă parte,avusese o săptămână întreagă grea.Nu era de mirare că-i tremurau așa mâinile.Nici o legătură cu prezența lui Rand.Nu la nivel personal.

-Bună,Kat,o salută el.Ce mai faci?

-Dacă tot întrebi,răspunse ea,fac prost.Mai mult nu putu,pentru a-și stăpâni imboldul isteric,să râdă de intenționata ei ironie ascunsă.Rand zâmbi vag:

-Te rugai?

-Nu.Se întoarce spre fiul ei:

-Nathan,de câte ori ți-am spus că n-ai voie să răspunzi la ușă.Vii și mă chemi și deschid eu.

-Dar,mami! E Tata! Nu-i un străin.

-Nu mama ta e de vină,spuse Rand.Mâinile lui,părănd absurd de mari,le țineau pe ale ambilor copii.Privirea,însă,i-o susținea pe-a lui Kat.Refuză să plece ochii.

-Nu-i cinstit.El era cel care petrecuse mai mult timp plecat de-acasă,decât cu familia,în timpul căsniciei.După care mai avusese și tupeul să-l apuce pandaliile dacă ea trebuia să lucreze până târziu,în vreuna dintre puținele seri pe care reușea să le petreacă acasă.Avea ochii negri ca păcatul,asa cum fuseseră întotdeauna.Sprâncenele,drepte și dese,se înălțară a mirare.Ridică din umeri.

-Dacă zici tu...Kat se ridică în picioare.

-Zic.

-În regulă.N-am venit să discutăm despre asta.

Totuși,nu spuse nici ce anume venise să discute.Continua doar s-o privească,în timp ce ea stătea de cealaltă parte a patului lui Nathan,îmbrăcată ca un clown.

Dușmănia lui Kat creștea.O rodea pe dinăuntru,îi umplea pieptul.Îi dădea dureri de gât.O făcea să-i vină să plângă.Puternică emoție,dușmănia.

Când Rand vorbi din nou,glasul său profund,cu rezonanță,capabil de cele mai furioase mugete,de cele mai tandre gângureli și de toate nuanțele intermediare, exprima amuzament:

-Drăguț...ăă...costumul de parașutist,Kat.Ultima modă?

Dușmănia se transformă în furie de-a dreptul.

-Of,ține-ți gura! N-am nevoie de sarcasmele tale,Randall.

Vinovată,își privi copiii,cărora le interzisese să spună „ține-ți gura”.

Nathan și Katie o priviră cu ochi identici,rotunzi și negri,mărginiți cu aceleași gene scandalos de bogate ca ale tatălui lor.Kat plecă privirea,mușcându-și buza de jos,înainte de a-și privi din nou fostul soț.

-Ce vrei,Rand?Atât de brusc,încât aproape i se făcu rău,îi trecu prin minte că poate,în timpul weekend-ului,copiii îi pasaseră lui Rand surplusul de chiriași și acum venise să-i ceară socoteală pentru neglijență,își mușcă buzele, privindul.Nu,cu siguranță,că nu.Nu părea să aibă mâncărimi.Nici măcar furios nu părea.Aruncă o privire patului desfăcut,periei și găleții cu dezinfectant.

-Gata?Kat se chinui să iasă de sub pat.Dădu din cap că da,pentru a scrâșni apoi imediat din dinți,când Rand se aplecă și ridică salteaua cu supremă ușurință, depunând-o exact la locul ei pe somieră.

-Ce puternic ești,tati.Kat își încleștă și mai strâns fălcile la vederea ochilor bulbucăți de admirație ai lui Katie,oricât își spunea ea că o fetiță de cinci ani are tot dreptul să-și idolatrizeze tăticul.Rand o culese pe Katie pe-un braț,iar celuiilalt îi încordă mușchiul.

-Îți plac tipii forțoși,mm? Atunci,ia uite.Pipăie aici.Kat se supuse,mormăind și mișcându-și buza de jos,în încercarea de a-și apăsa degetul în carnea solidă.Kat știa că era absolut imposibil.La fel de imposibil ca și a fisura solida voință a lui Rand.Sau solidul său cap.

-Pot să-ncerc și eu,tati?

-Sigur,Nathan.Rand se lăsă pe vine,permițându-i lui Nathan să-i atingă mușchii, după care admiră bicepsii încordați ai băiatului și-l asigură că,în treizeci de ani, avea să ajungă la fel de puternic ca tatăl lui.

-Și eu? întrebă Katie.Rand zâmbi,apoi îi aruncă o privire lui Kat.

-Tu vei avea...puteri de alte soiuri,dovlecelule.Dar vor fi chiar mai puternice, crede-mă.

-Mami,când mâncăm? întrebă Nathan.Poate să stea și tati?

-Nu,nu poate.Kat știa că suna nepoliticoasă,dar nu credea c-ar putea suporta să-l vadă pe Rand la masă cu copiii ei.Toată acea...dușmănie,sau ce-o fi fost,ar fi făcut-o să se-nece.

-N-am nimic gata pentru cină.Nathan făcu o mutră nemulțumită.

-Păi de ce? Ce-ai păzit pân-acuma? Kat scrâșni iarăși din dinți.Nici asta nu era cinstit.Trudise pe brânci,încercând să aibă o casă curată și sigură pentru locuit și nu se alegea de la copii cu altceva decât cu „mi-e foame și de ce nu-i masa pusă?” Iar acum,Rand intră în pas de vals,ridică o saltea și se-alegea cu laude până-ntr-al noulea cer.O costase o unghie pentru ca să scoată de pe pat salteaua lui Katie și încă trei ca s-o pună la loc cum trebuia.Avea șanse să și le piardă pe toate cele rămase,curățând propriul ei pat.

-Hei fraților,sunt niște atenții în buzunarele hainei mele,spuse Rand.Stângu-i al lui Katie,dreptu-i al lui Nathan.De ce nu mergeți voi jos să vedeți...

-La naiba,Rand,îl întrerupse Kat; își scoase cealaltă mână cu un plesnet sonor și o aruncă lângă găleată.Fără „atenții” înainte de masă.

-Nu-s atenții comestibile.Duceti-vă.Alungă copiii din cameră și se rezemă de tocul ușii,privind-o pe Kat.Femeia îl măsură din creștet până-n tălpi,în timp ce-și desfăcea fermoarul costumului de plastic și-și elibera umerii,peutru a putea trage salopeta în jos peste șolduri.Blugii lui Rand erau vechi,decolorați și strâmți.Avea o cămașă cu mâneci scurte,așa de înmuiată de-atâtea spălări,încât i se agăța de piept și brațe.N-avea nevoie să se încordeze pentru a i se vedea bicepsii rotunzi și tari,în mânecele strâmte.I-ar fi prins bine o tunsoare.Dar,în fond,când n-avusese el nevoie de-o vizită la frizer? Uita tot timpul,dacă nu-i aducea Kat aminte.Spusesese că-i plăcea să i-o amintească ea.Îi dădea sentimentul că era important pentru soția lui.

-Ce vrei? întrebă din nou Kat,așezându-se pe capătul patului lui Nathan,peutru a continua să se descotorosească de costum.

-Să stăm de vorbă.Kat își eliberă picioarele,cu două smucituri.

-Ți-au tăiat firul de la telefon? în ușă,Rand își îndreptă umerii.

-Nu,dar nu voiam să vorbim la telefon și dac-aș fi sunat,ai fi spus că ești prea ocupată ca să ne întâlnim.

-Asta e adevărul,replică ea scurt.Rand dădu din cap:

-Văd și eu.Curătenia de primăvară? întrebă el,privind spre costumul de plastic.

Sau ai avut o scăpare de material radioactiv?

Ușurarea o zăpăci pe moment destul ca să nu ia în seamă mica împunsătură despre cum arăta.Nu era decât recunoscătoare că nu-i spuseseră copiii de ce o

apucase nebunia dereticatului.Se aplecă să-și tragă manșetele de elastic ale costumului peste călcâiele pantofilor de jogging.

-Credeam că ți-ai luat pe cineva la muncile grele,continuă Rand.

-De data asta,nu.

-Kat...Se încruntă,ezitând,preț de-un moment fiind de-o nesiguranță vizibilă și necaracteristică pentru el.Își frecă un pantof de covor,apoi lovi în coada unei machete de avion agățată de tavan,făcând-o să se legene.

-Kat,stai prost cu banii? Știi că nu trebuie docât să ceri,dacă...

Lăsă fraza neterminată.În pofida propriei voințe,Kat fu mișcată de întrebarea și oferta lui.Dar,la urma urmei,lui Rand nu-i lipsise niciodată generozitatea.Nu în materie de bani,oricum.

-Nu duc lipsă de bani.Uneori îmi place să fac singură curățenie.

Din fericire,Rand nu contestă asta,dar,spre enorma ei surprindere,spuse:

-Zi-mi ce-a mai rămas de făcut.Te-ajut și pe urmă putem sta de vorbă.

Kat ridică brusc capul,holbându-se la ei,în timp ce-și elibera picioarele din salopetă:

-Tu? Să faci gospodărie? Rand o privi fără ascunzișuri:

-Fac gospodărie,Kat.

-De când?întrebă ea,luând găleata și mănușile și petrecându-și peste braț echipamentul de zugrav.Pe pielea oacheșă a pomeților lui proeminenți se ivi o undă de roșeață:

-De când am descoperit că nu se face singură.

-Mamăă,exclamă Kat,strecurându-se pe lângă el.Mare epifanie trebuie să fi fost. E o minune că nu s-a căscat pământul,să te-nghită.

-Dac-o făcea,replică Rand,urmând-o în timp ce se îndrepta spre scări,n-aș fi fost acum aici să-ți ofer ajutorul.

-Ce mai târg.Mă bucur că nu mi s-a cerut să aleg.

-Trec peste asta,fiindcă știu că ai tras din greu.Întotdeauna ai nervi când ești obosită.Apoi,parcă neputându-se stăpâni,adăugă:

-Te-ai obosit mult.Dar oferta mea rămâne în picioare.

-Dacă spui că-ntotdeauna aveam nervi,înseamnă că întotdeauna încercam să fac singură totul.Serviciul,creșterea copiilor,gospodăria.

-N-a fost niciodată nevoie să muncești,i-o întoarse el.Câștigam destul ca să vă dau,ție și copiilor,tot ce vă trebuia.Kat amenința să-și iasă din fire.

-Eu aveam nevoie! Niciodată nu înțelesese asta.

-Erau implicați și alți factori în afara banilor și...Se întrerupse,închizând gura cu un clămpănit sonor din dinți.

Trase aer în piept, îl expiră foarte încet, își descleștă fălcile și în sfârșit simți furia dureroasă începând să-și slăbească încheștarea din jurul țestei. De câte ori trecuseră prin asta? Nu se schimbaseră nimic. Nimic n-avea să se schimbe. Nimic nu se putea schimba. Discuțiile n-aveau nici un sens.

Deodată, în chip pervers, se simți tentată să-i accepte oferta, să-i arunce lui veșmântul de plastic fierbinte și mănușile de cauciuc asudate și să-i spună să spele patul ei, numai spre a-l vadea ce mutră face. Dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că munca trebuia făcută, și nici de ce.

Râseseră. Asta era singurul lucru pe care nu-l putea suporta, ca Rand Waddell să râdă de ea.

-Oferta respinsă, spuse, tropăind pe cele patru trepte până la parter; își continuă drumul prin bucătărie, până în spălătorie, unde goli găleata în vană. Du-te și te joacă, Rand, spuse auzindu-l că o urma. Abia i-ai văzut pe copii, în ultimul weekend.

-Știu. Pe tine vreau să te vad. Îl privi peste umăr furioasă.

-După doi ani? De ce? Rand îi aruncă o privire lungă, deschisă, pentru a-i aminti de câte ori îi ceruse s-o vadă și fusese refuzat.

-Acum cine-i nedrept? Kat închise ochii și întoarse capul. Îi auzise pe copii jucându-se în camera de zi. Nathan imita sunetele unui motor, ceea ce însemna că Rand îi adusese un avion. Băiatul avea o fixație cu avioanele. Katie vorbea cu o voce ascuțită, pițigăiată, alternând cu una groasă, ursuză. Asta putea însemna orice, de la o nouă carte de povești, până la o pereche de dinozauri din plastic.

Rand avea dreptate. Ea era cea care refuzase cu îndărătnicie să-l vadă. După felul în care se simțea acum, încordată și fiartă și, pe toți dracii, hai s-o spunem p-a dreaptă, suferind de-o „inimă frântă, biată”, care făcea s-o înțepe ochii și s-o doară gâtul, avusese dreptate să-l refuze. Îi venea greu să-l vadă, să-și amintească trecutul, vremurile pe care le crezuse veșnice. Și cum dăduse greș.

Își afundă din nou mâinile în mănuși, deschise apa fierbinte și începu să spele găleata, strâmbând din nas pe măsură ce căldura sporea mirosul înțepător al dezinfectantului.

-N-am timp să stau de vorbă cu tine, spuse, concentrându-se să șteargă găleata cu o cârpă uscată și curată; se holbă la ea, ca și cum în adâncurile ei de plastic roșu ar fi putut găsi soluția tuturor necazurilor ei. Trebuie să le fac ceva de mâncare copiilor.

-Exclus să moară de foame. Amândoi mâncau banane, când am intrat.

-Știu. Dar e trecut de ora cinei.

-În regulă. Spune-mi ce vrei să faci. Te pot ajuta.

-Nu,insistă Kat,surprinsă totuși să-i vadă în ochi dezamăgirea.Oftă tăcută.Erau și copii lui și-i iubea la fel de mult ca ea.N-ar fi durut-o să-i lase încă vreo câteva ceasuri în plus.Mai mult,astfel putea sfârși curățenia înaintea orei de culcare.

-Dacă vrei într-adevăr să mă ajuți,spuse ea,du-i la McDonald's și ia-le ceva de mâncare.Dar să-i aduci înapoi la șapte treizeci.Mâine au școală.

Rand ridică salopeta de zugrav pe care Kat o aruncase pe jos și o agăță într-un cârlig,pe perete.

-Dacă fac asta ai să te-ntorci la spălaturile tale.Kat îi înfruntă privirea:

-Exact.

-Și n-am chef.

-Rand,ce vrei și ce nu vrei tu nu mai sunt motivații principale în viața mea.

-De parc-ar fi fost vreodată!Deschise gura să spună iarăși cât de mult încercase, dar Rand o opri,ridicând mâna:

-Știu,știu.Nu te deranja s-o mai zici.Uită-te doar la tine.Îți tremură mâinile; ești palidă la față.Mai ai nevoie și de mâncare.Și să stai jos.Dacă faci toate astea, putem sta de vorbă.De ce n-o recunoști? Ești prea obosită ca să mai faci ce plănuiseși pentru seara asta.Nervii pe care și-i stăpânise cu mare dificultate i se inflamară din nou:

-La dracu',de ce tot insiști? Am spus că nu vreau să vorbim.Noi doi.Despre orice altceva,în afara copiilor.Și numai când e necesar.Iar pentru asta e foarte bun și telefonul.

-Despre copii e vorba.Aerul lui de îngăduință exagerată o zgâria pe nervi.Trânti găleata pe mașina de spălat și-l fulgeră cu o privire cruntă:

-Bine! Ce-i cu copiii?Naiba să-l ia,nu știa cât de greu îi era? Sau pur și simplu nu-i păsa?

-Ei,haide,Kat!Sigur că nu-i pasă! La ce te-aștepti de la el?

-De ce-ai dat anunț pentru o guvernantă internă? întrebă Rand.

Îl privi clipind prostește câteva momente,atât de neașteptată fusese întrebarea.

-De unde știi c-am dat anunț? Tâmpită replică.Sigur că-i spusese ră copiii.Rand ridică din umeri,scoțându-și-i în evidență.Era foarte mândru de umerii lui.

Cândva,Kat însăși îi găsisse grozavi.Nu acum,însă,desigur.Decât poate într-un mod foarte...detașat și impersonal.Frumoși de la distanță,dar fără nici o legătură cu realitatea.

-Nate a făcut o aluzie.Nu s-ar zice că-l incântă prea mult ideea,Kat.

-Știu.Își fixă privirea pe diafragma lui,pe pentru a-și muta gândul de la umeri.Se schița cumva acolo un cauciuc de rezervă? Da! Pe toți sfinții,da,se zărea.Trebuia să facă eforturi pentru a-și reprima un zâmbet mulțumit.Vasăzică,Domnul

Minunat începea să-și arate cei treizeci și șapte de ani. Putea aprecia acest gen de realitate, ea însăși având treizeci și patru și devenind tot mai conștientă de efectele gravitației.

-Sunt la curent cu obiecțiile lui Nathan, spuse, străduindu-se să-i înfrunte din nou privirea. Dar în casa asta eu sunt persoana adultă, Rand. Port toată răspunderea și trebuie să iau hotărârile necesare. Rand trecu din nou la starea de atac:

-Îmi revine și mie o parte din răspunderea asta, Katherine. Cum ți-a putut trece prin cap să aduci o străină să locuiască în casă cu tine? Cu copiii mei?

„Katherine”. N-o numea astfel decât când era nemulțumit. Kat se strâmbă, ea însăși nemulțumită de atitudinea lui.

-Zău așa, Randall. Oamenii se instalează tot timpul cu străini în casă. Uneori, asta se numește căsnicie. Ochii lui se îngustară, ca întotdeauna când Kat îi amintea că la vremea căsătoriei lor se cunoșteau de nici trei luni. Totuși, în stilul său propriu, se ținu ferm de subiectul pe care-l alesese.

-N-ai dreptul să iei o decizie unilaterală într-o asemenea problemă, fără a mă consulta și pe mine. Kat făcu ochii mari. Ba sigur că-i am! Mie mi s-a încredințat custodia copiilor și n-o să angajez vreo pedofilă, pentru numele lui Dumnezeu! Mai sunt și cea care va locui cu guvernanta. De ce să te consult pe tine? Sau să te intereseze, măcar? la urma urmei, mi-ai acordat încrederea în privința lor-unilateral -ori de câte ori erai...plecat din oraș.

Rand nu reacționează la auzul citatelor de intonație cu care-și rostise ultimele trei cuvinte. Se părea că existau lucruri de care și el refuza să se atingă.

-Aia era altceva, spuse. Îmi lăsam copiii cu mama lor. Și ar fi trebuit să fiu consultat în problema asta. Mă interesează pentru că sunt tatăl lor.

-Ei, e un moment minunat ca să-ți vină ideea, replică ea, știind perfect că avea dreptate în ambele privințe; înainte ca Rand să muște momeala, adăugă repede: Rand, am nevoie de cineva aici, la copii și cât mai curând. Ca ieri. N-am avut timp să te consult. Pur și simplu a trebuit să acționez.

-De ce? Ce nu-i în regulă cu internatul ăla de zi unde-au mers de când Jenny... Se întrerupse, lăsând privirea în pământ. Kat înghiți neașteptatul nod de durere ce i se pusese-n gât. Își dădu deodată seama că era o durere pe care Rand trebuia să o împărtășească, trebuia s-o fi împărtășit în cele patru luni de când Jenny și Karl Morrison, cei mai buni prieteni ai familiei Waddell, muriseră împreună cu cei trei copii ai lor într-un accident de circulație. Ea și Rand nu vorbiseră niciodată între ei despre asta. Părea ciudat ca abia acum Kat să recunoască faptul că și el suferea -și încă asemenea ei, de unul singur. Nu crezu nici un moment că vreuna dintre prietenele lui ar fi fost în stare să înțeleagă ce însemnase pentru el pierderea lui

Jenny, Karl și a copiilor lor.

-De ce ai nevoie de-o doică? întrebă el într-un târziu, ridicând privirea; Kat îi văzu în ochi un rest de durere. Ce-i în neregulă cu internatul?

-Acolo nu erau...fericiți. Sau în siguranță, după cum se dovediseră faptele.

-Până găsesc pe cineva care să aibă grijă de ei, îmi iau niște zile libere, concediu medical, ce-o fi cazul, până și concediu fără plată, dacă nu am încotro. Toată treaba asta mi s-a băgat în păr -o și ce mult îi plăceau micile jocuri de cuvinte -imediat ce-a-nceput vacanța de primăvară. Și situația continuase, deși copiii reveniseră în școală luna trecută. Cu puțin noroc, de mâine-încolo, problema avea să fie eradicată cu bine și definitiv.

Nu mai trebuia să-și scoată din păr decât un singur păduche.

-Iar acum că ți-am explicat, Rand, poate ieși copiii la cină, dar te duci tu singur cu ei. Eu însă, după cum vezi, am treabă. Nu ne-ar conveni ca guvernanta să găsească o casă murdară, nu?

Drept răsplată, buzele lui Rand se strânseseră, ochii i se îngustară. Nu putea suferi să i se vorbească precum unui copil recalcitrant. Bun. Ducă o ura măcar pe jumătate din cât îl ura ea pe el, atunci n-avea să mai aibă chef nici măcar de-o secundă petrecută în compania ei.

-La revedere, Rand. Zâmbetul lui-nu, cuvânt nepotrivit, decise Kat -o plictisea. Semăna prea mult a grimasă de afectare.

-De-asta, spuse Rand, nu te-am sunat. Știi că pur și simplu îmi „închizi telefonul”, Katherine, spunând la revedere pe tonul ăsta concluziv?

Zâmbi din nou, prețios.

-Dar când suntem față-n față, nu mai ține. Sunt tot aici, în caz că n-ai observat. Kat strânse buzele.

-Am observat. Bine. Ce vrei de la mine?

-O explicație mai bună, mai pe înțeles. Vreau să știu mult mai mult despre tot planul ăsta al tău înainte de a-mi da și eu consimțământul.

-Bine! pufni ea nerăbdătoare. Uite ce s-a-ntâmplat până-n prezent: am discutat cu mai multe femei, de la trei agenții diferite. Nici una din ele nu-mi convenea, așa că m-am hotărât să pornesc singură, să-ncerc prin ziare. Sunt sigură că femeia perfectă e pe-acolo pe undeva, în căutarea unei familii care are nevoie de ea atât de mult ca noi. Nu tuturor le place să lucreze prin agenție. Și am mult de oferit unei potențiale angajate, nu numai o cameră separată, ci chiar un apartament complet mobilat, la subsol, în care să locuiască.

Clăti mânușile sub robinet, le întoarse pe dos și le presără cu pudră de talc.

-Poate că providența m-a făcut să nu mă ostenesc cu căutarea unei noi

chiriașe,după ce-a plecat doamna Gold.Are mult mai mult sens să instalez în apartament o guvernantă.Plata ei,combinată cu beneficiul din închiriere pe care-l pierd,are totuși șanse să se apropie de costul internatului,poate nici măcar atât.

Rand se încruntă.

-Cât de mult socotești să-i dai? Kat îi spuse,adăugând:

-De vreme ce primește și casă,agențiile unde am vorbit au socotit-o o plată mai mult decât convenabilă.Și reprezintă cam o treime din cât plăteam la internat.

-Nu știam că internatul costă atât de mult.

I-ar fi spus că mai erau o droaie de alte lucruri pe care nu le știa despre creșterea copiilor,dar reuși să-și muște limba,în timp ce scutură și mai tare cutia cu talc.

Parfumul pudrei pentru bebeluși inundă încăperea.

-Îmi place mirosul ăsta,spuse Rand.Și ei îi plăcea.Îi amintea de vremuri trecute,când lumea arăta cu totul altfel,când dragostea era tânără și proaspătă și orice părea posibil.În urmă cu-o viață de om.Înălță capul,pentru a-l descoperi mult prea aproape de ea,nemaiăsându-i loc să se întoarcă fără a-l atinge.

-Îmi amintesc cum veneam acasă și-l simțeam.

Avea glasul blând și trist,își spuse Kat.

-Întotdeauna mi se părea atât de...cald.Atât de primitiv.Înainte ca melancolia lui Rand să-și poată face efectul asupra ei,Kat se împinse pe lângă el,după care îi îndesă în mâini cutia cu pudră.

-Nemaipomenit,ia-o cu tine.Presară-ți-o pe ultima amică.Și ieși cu pași mari din încăpere.În bucătărie se încruntă la capacul aragazului.Pentru un bărbat căruia îi plăcea mirosul pudrei de copii,rămăsese necăsătorit suprinzător de mult timp,după divorț.

-Kat...Se încordă auzindu-i glasul în spatele ei.

-Kat,e un lucru...pe care...În timp ce fraza lui rămânea neterminată,Kat îi desluși în glas nemulțumirea pe care refuzase să se întoarcă și să i-o vadă pe față.

Dintr-o dată,inima începu să-i bată prea tare în piept,amețind-o.Oare era pe cale să se recăsătorească? Despre asta voise să-i vorbească de fapt,nedorind să i-o spună prin telefon.Strânse cu putere pumnii,oțelindu-se pentru ceea ce urma.

Nu urmă nimic.Rand rămase tăcut.Kat nu mai putu suporta.Se răsuci pe călcâie,privindu-l.

-Ce? aproape că strigă.Ce vrei de fapt,Rand?

-Ce vreau? De ce ești așa de sigură că vreau ceva?

Își aruncă dintr-o mână în cealaltă cutia cu pudră,părând calm,relaxat.Pe chip nu i se citea nici o expresie,ochii păreau să nu ascundă nimic,dar...O,Doamne,îl cunoștea prea bine pentru a fi absolut conștientă că se comporta înșelător.Poate

că încă n-o ceruse de soție pe femeia aceea,dar plănuia s-o facă în curând și nu voia să-i vorbească nimănui altcuiva,mai întâi de teamă să nu i se spulbere speranțele.Dar speranțele ei? Nu pentru ea,desigur,ci pentru copii.Dacă se însura cu o femeie complet împotrivită? Una pe care ei aveau s-o urască,care să-i urască ea? Care nu se va purta frumos cu ei? Nu părea corect,ca un bărbat să se poată recăsători,iar mama copiilor lui să nu aibă nici un cuvânt de spus,chiar dacă o parte din timp copiii urmau să trăiască alături de acea femeie.

-Ești aici,spuse Kat.Mie asta-mi sugerează că vrei ceva.

-Poate că ceea ce vreau e pur și simplu să fiu aici.

Mhm.Just.Mușcându-și buza,înhață dintr-un dulap o cutie cu amestec de macaroane cu brânză și se strâmbă la instrucțiunile tipărite pe dos,de parcă n-ar fi preparat același lucru de-o sută de ori.

Doamne sfinte! Oare ceea ce încerca Rand să-i spună era că voia copiii? Dacă el și viitoarea lui soție solicitau custodia,pe motiv că la Kat nu domnea curățenia și stabilitatea necesare copiilor?

Cum ar suna în instanță?„Onorată Curte,clienții mei,domnul și doamna Waddell,petiționează custodia copiilor domnului Waddell din prima căsătorie,în temeiul faptului că mama lor i-a internat într-o unitate insalubră,unde s-au infestat cu păduchi”.Își înăbuși un geamăt și se ghemui lângă dulap,înșfăcându-și autocontrolul incomparabil mai strâns decât oala de gătit pe-ale cărei toarte i se încleștară mâinile.Rand strânse din dinți,în timp ce Kat se lăsă pe vine,scoțând o oală mare din dulap.Genunchii ei îndoși,coapsele flexate și fesele întindeau materialul pantalonilor.Involuntar,mâna i se încovoie,ca pentru a mângâia formele acelea dulci,familiare.Doamne,dar voia s-o atingă,voia să-i pună mâinile pe talie și s-o ridice în picioare.

Kat se ridică,exact în timp ce Rand făcea un pas ezitant spre ea și se întoarse să umple oala cu apă.După aceea,o puse pe aragaz,pe jumătate răsucindu-se spre el,când întinse mâna să aprindă un ochi.Cu toate acestea,nu-i întâlni privirea.Pe față i se așternuse o expresie închisă,nepătrunsă,și-și încordase fălcile ca întotdeauna când nu-i plăcea ceea ce avea el de spus.Dar ce să nu-i placă? încă nu scosese o vorbă.N-avea cum să bănuiască,măcar,ceea ce urma el să-i propună.Știa că urma o bătălie.Într-un fel,chiar o aștepta cu nerăbdare.Până și o luptă cu Kat ar fi fost mai nostimă decât această cumplită tăcere pe care i-o impusese ea,totalul refuz de-a asculta orice ar fi avut de zis.

Se schimbuse.Știa asta.Se maturizase,învățase,și acum vedea lucrurile cu totul altfel.Problema era că ea n-o aflase și,dacă nu reușea să-și pună planul în aplicare,nici n-avea s-o afle vreodată.Niciodată nu va mai avea șansa de a-i

demonstra că lucrurile puteau sta, într-adevăr, cu totul altfel.

Cu excepția unuia singur, care nu se schimbase. Încă o mai dorea, cu un soi de dor chinător ce nu voia să-l părăsească. Îi puse o mână pe umăr, întorcând-o cu fața spre el.

-Kat, te rog, lasă-mă să vorbesc, chiar dacă tu nu vrei să vorbești cu mine. S-ar putea să existe și altă soluție, una la care nu te-ai gândit. Kat îi privi mâna stângă, degetele care cuprindeau mâneca bluzei ei groase, cenușii. Verigheta groasă a lui Rand lucea mat în lumină. Dacă intenționa să se recăsătorească, n-ar fi trebuit să și-o scoată?

La dracu', nu voia să afle ce planuri avea! Și nici s-o atingă nu dorea. Se smulse din strânsoare și făcu trei pași înapoi. Brațul lui Rand căzu pe lângă trup.

-Ce soluție? întrebă Kat.

-Nu vreau să angajezi nici un fel de doică. Vreau să mă mut înapoi aici, ca să pot vedea de copii când tu nu ești acasă.

CAPITOLUL 2

-Ce? Vocea lui Kat suna ca un chițait neîncrezător.

Rand îi văzu fața devenind și mai palidă decât înainte, cu excepția unei perechi de pete roșii-vii pe obraji. Îi amintea de o veche pneumonie de-a ei și de-o zi pe care prefera să nu ți-o aducă aminte.

Încleștă dinții atât de tare, încât îl durură fălcile. Cândva considerase acea zi începutul sfârșitului. De-atunci își formase o părere mai clară. Pur și simplu fusese ziua când recunoscuse, mai presus de orice îndoială, că n-avea rost să mai încerce. Și totuși, era un sfârșit pe care nu-l acceptase niciodată pe deplin.

La dracu'! Ar fi trebuit să ajungă aici mai pe ocolite, dar reușise s-o spună și n-avea de gând să bată-n retragere.

-M-ai auzit, Katherine. Urma să-ți cer dormitorul liber, dar, de vreme ce tot ai de gând să cazezi o guvernantă în apartamentul de la subsol, îmi dau seama că-i o idee mult mai bună să locuiesc eu acolo.

-Întâi aprilie a fost ieri, Rand.

-Nu-i nici o glumă.

-Nu poți vorbi serios!

-Ba da. Cât se poate de serios. Kat clătină din cap, făcându-și părul să tresalte, lucitor. Lui Rand îi venea să-și umple mâinile cu el. Cu asfințituri.

-Rand... Vocea îi devenise iritată.

-Credeam că m-am exprimat destul de clar. Am nevoie de cineva care să locuiască aici tot timpul. Cineva care să poată duce copiii la școală dimineața, s-o

ia pe Katie de la grădiniță,s-o aducă acasă la masă și să-i facă program în restul după-amiezii,până vine vremea să meargă să-l ia și pe Nathan.Am nevoie de cineva care să fie în orice moment gata să se ocupe de ei seara,dacă nu mă pot întoarce la timp de la serviciu,sau dacă trebuie să plec înapoi la birou.

-Îmi dau seama.Voi fi disponibil în orice moment.Privirea ei era la fel de arzătoare ca și cuvintele .

-Ha! Ar fi o zi mare! N-ai reușit să fii disponibil nici măcar când i-am născut pe fiecare! Mă mir c-ai reușit să fii cu mine când i-am concep...

Se întrerupse,mușcându-și limba,când în ușă apărură Nathan și Katie.Vru să alerge la ei,să-i interpună între ea și Rand,dar copiii nici nu păreau s-o vadă.

Ochii lui Nathan,mari,negri și rugători,stăteau ațintiți spre tatăl său,în timp ce spunea:

-Tati,poți să vii să-mi arăți și mie cum să fac planorul să zboare cu loopinguri?

Rand traversă încăperea din trei pași,puse aripile planorului la loc,în fanta de la spate,și zise:

-Uite,încearcă așa.În camera cealaltă.

-Hai să ne jucăm.

-Da,tăticule.Pe urmă poți să-mi citești povestea nouă.

-Mai târziu,iubito,îi zâmbi fiicei sale.Acum mămica și cu mine avem de discutat.

-Ba n-avem nimic de discutat,interveni rapid Kat,învingându-și în sfârșit șocul care-o făcuse să rămână aproape încremenită,după incredibila declarație a lui Rand.De ce nu distrezi copiii până termin eu mâncarea? Du-te.Mereu te plângi că nu stai destul cu ei.

-Și nu stau deloc cu tine.

-N-ai nevoie să stai cu mine! Tu...

-Nate,mai târziu,bine,fiule? îi spuse Rand lui Nathan,care continua să întârzie în ușă.Promit,am să-ți arăt toate șmecheriile pe care le poate face avionul.Dar lasă-mă câteva minute singur cu mama ta.Nathan ridică din umeri,plecând cu planor cu tot.Sora lui îl urmă.

-Ar trebui să te duci după ei,spuse Kat,conștientă de nota de disperare din propria-i voce.Nu să stai cu mine.Și dacă-ți faci griji că n-aș alege doica potrivită,când selecționez una am să trimit după tine să-ți dai aprobarea.

-Nu asta vreau.Ți-am spus ce vreau,Kat.

-Dar...Dar e...ridicol! se bâlbâi ea.Tu...Eu...Clătină iarăși din cap.

-Las-o baltă!Voi angaja o doică,așa cum am stabilit.Tu doar ai grijă să fii disponibil pentru orice deplasare în străinătate,ce-ți iese-n cale,așa cum ai făcut întotdeauna.Rand o privi întorcându-se să controleze apa din oală.

Deplasare în străinătate? Măi frate, da' rămăsese rău în urmă!

-Nu mai plec din oraș, Kat. Se răsuci înapoi spre el:

-De când?

-De mult. Junghiul de durere stârnit de întrebarea ei îl făcu să strângă din dinți.

N-o interesa deloc, niciodată, să-i întrebe pe copii ceva, orice, despre el? El cerea și primea raporturi complete despre activitățile ei, ori de câte ori avea copiii la el. Își trecu ambele mâini prin păr, masându-și pielea capului. Nu. Firește că n-o interesa atât de mult încât să întrebe. N-o interesa. Dar știuse asta. Ceea ce spera acum era s-o facă să se schimbe. Kat deschise frigiderul și scoase câțiva morcovi, pe care-i spălă cu mișcări viguroase sub robinet.

Foarte posibil, își spuse Rand, ca între ea și copii să nu fi venit niciodată vorba despre ceea ce făcuse el. La vremea despărțirii, Nathan încă nu împlinise cinci ani, iar Katie avea mai puțin de trei. Nici unul dintre ei nu știa destule ca să-i fi spus că tatăl nu mai pleca în deplasări.

Dar nu și-ar fi putut da Kat singură seama? Fusesse absent pentru vreunul dintre weekend-urile cu copiii? Nu observa că le stătea la dispoziție de-o mie de ori mai des decât presupuneau cele două weekend-uri pe lună stabilite de un judecător de drept familial? I se puse un nod în gât. Kat avea probleme mai importante decât un soț alungat.

-Nu accept, spuse el într-un târziu, decât deplasările care nu-mi afectează timpul dedicat copiilor. Kat îl privi peste umăr, gânditoare:

-Asta e o schimbare.

-Eu m-am schimbat. De astă dată, privirea ei fu vizibil sceptică. Îl irita, aproape până la a-i schimba intenția, să-i spună că, imediat după ce îi părăsise, ceruse un alt post la ziar, pentru a rămâne în oraș.

-Dacă ai fi fost de acord să ne vedem, spuse Rand, să vorbim mai mult decât trei minute de fiecare dată în ultimii doi ani, acum ai fi știut-o deja.

Ridicarea ei din umeri îl asigură că nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă l-ar fi crezut. Nu-i ceru nici un alt detaliu. N-avea nevoie de ele. El plătea pensia alimentară și jumătate din ipotecă, dar ea câștiga destul, din salariul ei de statisticiană într-o instituție de cercetări sociologice, pentru a avea toate șansele să se descurce și fără el. Își dorea să se fi maturizat și schimbat destul cât să nu-l mai deranjeze atât de mult faptul că ea muncea. Voia să aibă nevoie de el, dar Kat n-avusese niciodată nevoie de el într-un mod atât de complet pe cât avea el de ea. Nu în probleme de reală importanță.

O privi scotocind din nou prin frigider, pentru a scoate un castravete și o salată și a le trânti pe un fund de lemn ce acoperea una dintre chiuvetele de porțelan alb.

Rand scoase un taburet de sub barul ce despărțea bucătăria de zona pentru servit masa. Continua să-i placă enorm să o privească gătind.

Mâinile ei, cu piele palidă, degete lungi și unghii tăiate îngrijit -și purtând ambele inele pe care i le dăruise el-lucrau cu eficacitate.Își aminti cum le simțea, masându-i spatele când avea dureri -puternice, ritmice, tămăduitoare.Și le mai amintea și blânde, tremurând pe trupul lui în timp ce o excita, apoi ferme și insistente, pe măsură ce sporea pasiunea. Agresive. Revendicative. În felul acela, avusese și ea nevoie de el...Își sili mintea să părăsească acest drum. Enervat mai mult pe sine decât pe ea, spuse:

-Ce dracu', Katherine, ai de gând să stai de vorbă cu mine?

Dacă vorbeau, poate n-avea să se mai gândească.

Kat îi aruncă o privire și ridică iarăși din umeri, această mișcare deranjând clai de bucle blond-roșcat, ciufulite de prosopul în care și le înfășurase.Își amintea și felul cum îi simțea părul pe piept, pe abdomen, pe coapse. Strânse din dinți. La dracu'! Poate avusese noroc, în acești ultimi doi ani, că aranjaseră să nu se mai afle niciodată în aceeași încăpere.

-Am stat de vorbă, spuse Kat, curățind castravetele cu mișcări violente, furioase.

Ai făcut o propunere care nici nu intră-n discuție. Ce altceva mai e de spus? Doar dacă vrei să vorbim despre ce fel de guvernantă ar trebui să angajez...să angajăm.

-În regulă, hai să vorbim despre asta, primi Rand. Și despre motivele tale de-a crede că-i ideea mai bună decât a mea. Acceptarea discuției nu însemna că abandonase. Dar poate ar fi trebuit să-i lase un timp de acomodare cu ideea instalării lui în apartament.

-Ai spus că Nathan și Katie nu erau „fericiți” la internat. Cu excepția durerii de-a o fi pierdut pe Jen, mie mi s-au părut destul de fericiți. Deci, te rog să-mi explici.

-Credeam că-ți explicasem. Internatul cu program de zi, după orele de școală, nu mi s-a părut soluția cea mai potrivită.

Iar mie nu mi se pare că o femeie străină, internă, e soluția cea mai potrivită. Hai să discutăm puțin despre internat.

Kat îl privi, apoi oftă și mai turnă puțină apă în oală. Scoase încă un pachet de macaroane cu brânză din dulap, punându-l lângă primul.

Rand presupuse că, la urma urmei, avea să fie și el poftit la cină. Nu putea suferi macaroanele cu brânză, dar asta nu conta. Îi venea s-o îmbrățișeze și să-i mulțumească. De mult nu mai stătuse la masă în casa asta, cu familia lui. De și mai mult timp nu-și mai îmbrățișase soția. Fosta soție.

-Pur și simplu nu mergea bine, repetă Kat. Nici pentru ei, nici pentru mine.

Uneori am de lucru până târziu.

-Mde.Mi-amintesc.

-Când lucrez seara,continuă ea,neluându-i în seamă comentariul,înseamnă să chem pe cineva care să ia copiii de la internat,să-i aducă acasă și să stea cu ei.O îngrijitoare internă ar conferi mai multă continuitate vieții lor -nu ca guvernantele străine.Având aici pe cineva care s-o ducă înapoi și-ncolo,Katie ar putea urma lecțiile de balet pe care și le dorește atât de mult.E soluția ideală, Rand.

-Și cum ar fi s-o aibă aici pe mama lor? întrebă el,înainte de-a se putea abține. Apropo de soluțiile tale ideale.Kat trânti cuțitul de curățat zarzavaturi pe fundul de lemn și se răsuci spre el,cu ochii scăpărând:

-Rand...

-În regulă,în regulă,ridică el o mână pentru a-i opri tirada,iartă-mă.Nu se cădea.

-Te cred că nu!Rand își stăpâni un oftat.

-Kat,visurile mor greu.

-A fost visul tău,al meu niciodată.Amândoi știm că am avut visuri diferite.N-am ținut seamă de asta.Ne-am asumat riscul și am pierdut.Dădu din cap:

-Știu,dar tot nu mă pot abține să-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel.

După un moment,Kat dădu și ea din cap.

-Și eu,șopti încetișor,ochii ei albaștri-cenușii urnbrindu-se când îi întâlneau privirea.Da lucrurile nu stau altfel,Rand.N-aveai obiceiul să-mi spui să joc cu cărțile pe care le-am primit?Te-ai gândit măcar o dată să-ți urmezi propriul sfat? Rand își ridică vârfulurile scâlciate ale pantofilor așa cum stătea așezat pe taburet, cu picioarele întinse înainte.

Mda,își spuse el.Întotdeauna îl amintea ce vorbise despre munca lui înainte de-a se fi căsătorit,că ei i se păruse cândva romantic și fascinant să primești telefoane noaptea din locuri îndepărtate și exotice.Avea dreptate,însă,și n-ar fi trebuit să-ncerce să forțeze concluzia că jocul se stricase datorită vreunei greșeli de-a ei.Știuse și el la ce să se-aștepte,de la început.

O privi tocând legumele,fără o vorbă.La urma urmei,ce-ar fi fost de spus? Se însurase cu o femeie independentă și plină de încredere-n sine,care avea planuri proprii de viitor,astfel încât n-ar fi trebuit să-l surprindă că n-o mulțumea statul acasă.Dar îl lăsase cu sentimentul că i se răpise ceva de valoare,și-l dorea.

Voise copii,voise să fie crescuți într-o familie iubitoare,unită,într-un cămin adevărat,unde mama le stătea la dispoziție în fiecare minut din zi și din noapte.

Dorise asta de nu mai ținea minte când.Dar mai mult decât atât,dorise să aibă pe cineva cald acasă.Visase să fie primit cu brațele deschise,nu cu un bilet proptit

pe teigheea, anunțându-l că ăia micii erau la vecini, iar ea urma să sosească acasă pe la nouă. Copiii. Se rezemă de barul pentru micul dejun, privind-o cum lucra și ascultându-i pe Katie și Nathan jucându-se în camera de familie. Întoarse capul, aruncând o privire în încăperea aflată cu câteva trepte mai jos, și-i văzu pe amândoi umblând în patru labe, pe jos, prin fața televizorului. Aproape că se simțea tentat să li se alăture.

Erau niște omuleți minunați, bine crescuți, iar Kat se descurca de minune, deși era aproape singură. Sigur, Rand plănuise să fie personaj important în viața copiilor lui și fusese, atât cât îi permitea profesiunea lui. Ca o ironie a sorții după divorț petrecuse cu ei aproape tot atât de mult timp ca și înainte. Știusese de mult că aveau cu toții nevoie de mai mult decât primeau. Ei. Copiii. Și Kat.

Reveni cu privirea la ea.

Până când îi spusese Nathan despre planurile mamei lui, nu găsisese nici o soluție practică de a schimba starea de fapt, în afara solicitării custodiei, lucru pe care nu l-ar fi făcut în veci. Indiferent de greșelile ei, Kat îi iubea pe copii și ar fi fost distrusă să-i piardă. El însuși fusese îngrozitor de răvășit când îl părăsise, își împachetase lucrurile și pe ale lor și se mutase, îi găsisese instalați într-un apartament mult prea mic, despre care Kat spusese că era maximum ce-și putea permite. Nu-i putuse lăsa să locuiască într-un asemenea loc fără a se simți el însuși absolut ca un ratat, așa că eliberase casa pentru a se putea întoarce ei.

Eșecuri... Toată viața lui fusese alcătuită din eşecuri. Ridică din nou privirea, surprinzând ochii lui Kat ațintiți asupra lui. Femeia nu întoarse capul imediat.

Rand zâmbi și, un moment, i se păru că percepe și în ochii ei o undă de zâmbet.

Dispăru înainte de-a putea fi sigur. Dar îi dorea zâmbetele. Îi dorea râsul. Dorea să împărtășească bucuria ei de-a trăi de odinioară.

Dorea ca totul să fie iarăși cum fusese și nimic din ce spunea ea nu l-ar fi putut convinge că acum nu era o ocazie perfectă. Încercă din nou:

-Dacă vrei să se ocupe de copii cineva care-i iubește, ce om ar fi mai potrivit decât propriul lor tată?

Kat oftă, în timp ce alegea un cuțit mai mare din suportul de lemn masiv pe care i-l dăruise Rand cândva, de Crăciun.

-Rand, nu înțeleg de ce pari hotărât să-mi creezi dificultăți în problema asta. Nu vreau ca tu să locuiești în această casă. Vreau o doică.

Nu-s hotărât să-ți creez dificultăți. Pur și simplu nu-mi place ideea de-a angaja o străină, aducând-o în casa copiilor mei, lăsând-o singură cu ei ore-n șir.

Kat puse salatierea în chiuveta din dreapta și mătură în ea legumele tocate de pe scândură. Îndesându-le, pentru a amesteca alături de ele și morcovii rași, se

încruntă. Rand avea dreptul, desigur, să știe cine îngrijea copiii.

În timp ce se spăla pe mâini, o fulgeră gândul pe care-l mai avusese, cum că Rand le-ar alege o mamă vitregă fără avizul ei. Oare hotărârea ei de-a angaja o guvernantă nu era cam același lucru?

-Sunt mama lor, spuse, nedorind să cedeze prea ușor. Nu ai încredere în judecata mea?

-Am încredere în judecata ta, Kat. Capacul oalei începu să zăngăne, apa dând în clocot. Rand se ridică și deșertă în apă cele două pachete de macaroane. Kat îl privi, muș-cându-și buza de jos, cum amesteca pastele făinoase. Era o imagine atât de inedită, fostul ei soț trebăluind la bucătărie. Pe vremea când erau căsătoriți, Rand considerase bucătăria un loc unde era chemat când era gata cina, sau eventual ca să repare un robinet care picura. Puse capacul la loc, pieziș, și reglă focul.

-Ce nu mergea la guvernantele cu care ai discutat? Kat îi schiță feluritele defecte pe care le găsisese, încheind cu câte o remarcă scandalizată asupra fiecăreia. Rand rânji auzindu-i indignarea din voce. Întotdeauna îi plăcuse firea pătimășă a lui Kat. Părea atât de rece și se aprindea atât de ușor.

Rânjetul i se stinse când Kat continuă, făcându-l să se încrunte. Avusese dreptate să le respingă pe acele femei. Asta îi întări hotărârea de a-și salva copiii de ideea sucită a mamei lor.

-Vreau pe cineva, conchise Kat, care nu numai să-i supravegheze, ci să-i iubească așa cum îi iubea Jenny. I se frânse vocea. Bărbia ei ascuțită tremură un moment. Rand dădu din cap, înfruntându-i privirea. Îi văzu în ochi luciul lacrimilor neînfrânate.

-Mda, știu. Și mie mi-e dor de ea. Și de Karl. Și de copiii lor.

Ca și cum i-ar fi fost rușine să-și dezvăluie slăbiciunea în fața lui, Kat își îndreptă umerii și se îndepărtă. Desigur, nu avea nevoie de consolările lui. N-avea nevoie de nimic de la el. Faptul că el voia ceva de la ea era la fel de zadarnic ca și dorința ca Jenny și Karl să revină din mormânt. Jenny fusese guvernanta copiilor, începând de la reluarea serviciului lui Kat, pe vremea când Katie avea cinci luni. Locuise în vecini, împreună cu soțul și cei trei copii ai lor. Îi adorase pe Nathan și Katie, iar aceștia o idolatrizau.

Toți patru, Jenny și Karl, Kat și Rand, fuseseră apropiați în anii aceia dinainte.

Chiar și după divorț, soții Morrison rămăseseră prieteni atât cu Rand, cât și cu Kat. Moartea lor subită, când un șofer beat intrase în ei cu toată viteza, urmărit fiind de poliție, fusese o lovitură îngrozitoare.

-Kat... Începu Rand. În ziua aceea, la înmormântare, am vrut să...

Apa de la macaroane dădu pe dinafară,cu un sâsâit sonor și un nor de aburi.Kat se repezi spre oală în același moment cu Rand.Se ciocniră în mijlocul bucătăriei. Kat încremeni,în clipa când mâinile lui Rand i se încleștară pe umeri.Un moment,nu se putu mișca,el ținând-o să nu cadă.Când se îndepărtă,Rand lăsă în urma sa două pete de fierbințeală pe umerii ei,altele două de la arsura pieptului lui pe sâni și una acolo unde mâna ei stângă atinsese roata de rezervă ce începea să i se formeze lui pe piept.Mângâieri drăgăstoase.Termenul răsări de nicăieri,tăindu-i lui Kat răsufarea.Se forță să respire și simți parfumul familiar al after-shave-ului lui.Pluti un moment în jurul ei,ca o aură.Rand dădu la o parte capacul și amestecă fiertura din oală.Clocotul dinlăuntru lui Kat continuă,neostoit. Trase sub ea un taburet,înainte de-a se vedea cu ochiul liber că-i tremurau genunchii.

-Tot ce vreau,spuse Kat,când avu destulă încredere în propria-i voce pentru a vorbi,este să fie copiii la fel de fericiți,bine îngrijiți și în siguranță,ca atunci când erau cu Jenny.

-Nu crezi că ar fi,cu mine? Ridică din umeri și se sculă de pe taburet,revenind la pregătutul salatei.În timp ce adăuga artistic împrejurul verdețurilor felii de ciuperci și de roșii,se întrebă de ce-și dădea atâta osteneală.Răspunsul o tulbură așa de tare,încât refuză să-l ia în seamă.

-Kat? Îi aruncă o privire scurtă:

-Știi că-i iubești,Rand,dar asta pur și simplu nu-i de-ajuns.Vreau o persoană care să-și dedice viața îngrijirii lor.Rand dădu din cap,fixând-o cu o privire plină de înțeleș:

-Nici eu nu am dorit vreodată altceva,Kat.Întrerupându-se din presăratul bucățelelor de șuncă peste salată,Kat replică:

-Și te-ai însurat cu femeia nepotrivită.Cu una care nu se mulțumea doar cu atât.Rand se rezemă de teșghea,privind-o:

-Pe tine te-am vrut.Ea clătină din cap,copleșită să-și simtă iarăși ochii plini de lacrimi.Se preocupă să combine ingredientele pentru sosul de brânză.

-Nu,Rand.Ai vrut ceea ce credeai tu c-aș fi eu,fantezia pe care ți-o creaseși din...nevoie,! Când ai încercat să mă potrivești în tiparul care credeai tu că înseamnă „soție și mamă”,nu m-am încadrat.Realitatea mea nu te-a putut face fericit.

-Ce te face să fii atât de sigură că,angajând o doică,nu cauți o fantezie asemănătoare?Vrei de la ea ce pretinzi că voiam eu cu adevărat de la tine,o femeie care să stea acasă și să facă menajul,să coacă pâinea și să scoată pui.

Kat ridică privirea,în timp ce băga strecurătoarea în chiuvetă.

-Nu vreau,spuse ea sec,ca guvernanta mea să scoată pui.Rand rânji și luă o furculiță pentru a culege o bucățiță de macaroană din apa clocotită,suflând peste ea ca s-o răcească.

-Nu.Dar vrei să-i iubească pe copiii tăi,să-i crească spre a deveni adulți de soiul cu care să te poți mândri tu.Continuând să sufle în îmbucătura fierbinte,mușcă ușurel cocoloșul de paste făinoase,verificând dacă fierse destul.

-Plănuiesc să mi-i cresc singură,replică ea.Cu ajutorul doicii.

Rand luă oala cu macaroane de pe aragaz și o răsturnă peste strecurătoare.

-Iar eu plănuiesc să contribui la rândul meu,cât mai mult,la educația lor,spuse,ca pentru a-i aminti că erau și copiii lui.Și mi-ar fi mult mai ușor dacă am locui în aceeași casă.Kat îi evită ochii negri,dând drumul la apă peste făinoase.Lua-l-ar dracu',avea sens ce spunea.Prea mult sens.Iar copiii ar fi fost încântați.Dar ea...

Ea detesta ideea.Ar fi trebuit să-i asculte telefonul sunând,să-i asculte glasul în timp ce-și fixa întâlniri cu prietenele.Iar copiii aveau să coboare la subsol,în vizită la el și la actualele-i amante,ea rămânând complet singură și...

Închise robinetul și ridică privirea prin norul de aburi ce se risipeau,așteptându-se să-l vadă stând în continuare lângă ea,în așteptarea unui răspuns la ultima lui declarație.Când colo,uimită,îl văzu numărând patru farfurii dintr-un dulap.Pe trei le puse peste șervetele întinse deja pe masă.

-Îmi mai trebuie unul,spuse.Cel puțin așa cred.

O rostise aproape pe ton de întrebare.Nu de-asta ai mai pus un pachet la fiert și ai făcut salată destulă pentru o familie de zece oameni?

Cu mișcări amorțite,Kat deschise un sertar și-i întinse lui Rand un al patrulea dreptunghi de trestie-indiană împletită,care-i amintea de Ziua Femeii când el îi dăruise un set de douăsprezece.Câți copii se-așteptase naibii să-i facă?se întrebese ea atunci,năpădită de furie și dezamăgire.Pusese ochiul pe un pulover de angora roz-aprins,brodat cu mărgelile și flori de satin,viu colorate.

Rand alege tacâmurile de parcă ar fi fost născut pentru această activitate.Kat clătină din cap în fața totalei ciudățenii de a-l vedea făcând un lucru atât de gospodăresc.Părea că ar fi încercat să-i demonstreze ceva.Ceva atât de scandalos,încât îi era cu neputință să creadă.Indiferent ce-ar fi spus,Rand nu se schimbbase.Nu atât de mult.Avea el în minte ceva și,ori ce-ar fi fost,nu credea că i-ar plăcea.Intenționa să se strecoare iarăși în casă,pentru ca apoi s-o facă atât de nefericită încât să plece? Și să-i lase lui și prietenei lui copiii? N-avea să-i țină figura.

-Nu-mi forța mâna cu chestia asta,Rand,îl preveni ea.

E un lucru prea important ca să-l las să devină un nou măr al discordiei.

Copiii au nevoie de doi adulți în casă și plănuiesc să mă-ngrijesc de asta, indiferent că ești de acord sau nu.

-Desigur,răspunse el.Acordul meu asupra oricărei inițiative de-ale tale nu s-a înscris niciodată prea sus pe lista ta de priorități,nu-i așa?

-Când un lucru este imposibil de atins,omul încetează să mai încerce,replică ea și-i întoarse spatele,cu gândul să-i cheme pe copii la masă.Nimeni nu poate trăi într-o continuă dezaprobare.

-Kat.O prinse de braț,răsucind-o cu fața spre el și apucându-i ceafa cu o mână, peste păr.

-Niciodată n-a fost atât dezaprobare cât dorința de...altceva.Poate că nu-mi plăcea ceea ce făceai,dar întotdeauna ți-am acceptat dreptul de-a face ce aveai de făcut.

-Of,Rand.Te amăgești atât de mult!

-Chiar așa?

-Da.Dacă mi-ai fi acceptat dreptul de-a avea o slujbă,de a-mi continua cariera,de ce te-ai abătut de propriul drum pentru a-mi zădărnici aproape complet planurile? Aș fi putut reuși în ambele mele „slujbe”,cu ajutorul și cooperarea ta. Rand înghiți în sec.Kat îi privi mărul lui Adam săltându-i în sus și-n jos în gât.

-Ești sigură că nu te amăgești tu în sensul ăsta?

-Da.Acum mă descurc,Rand,după cum poate ai observat.Am o carieră.Îmi îngrijesc copiii și casa.

-Dar nu și soțul,replică el cu glas scăzut.

-Nu am soț,răspunse Kat,asemenea.

Stăteau pe loc,privindu-se.Cu excepția contactului accidental de când dăduse oala în clocot,de mult nu mai stătuseră atât de aproape.Inima lui Kat bătea să-i spargă pieptul.Prea tare.Prea repede.Prea dezordonat.Avea un nod în gât.Îi ardeau ochii-n cap.Rand ridică mâna și o atinse pe gât cu două degete,blând, acoperind vena ce pulsa nebunește.Femeia trase adânc aer în piept.

Mâna lui tremura.Și-o coborî spre talia ei,strângând încleștarea celeilalte la ceafă.Observându-i în ochi durerea,slăbi strânsoarea.Durerea rămase.Și... nevoia?

În trupul lui Rand palpita o durere de răspuns.La un moment dat nu fusese nimic,în următorul se simți umplut cu o completă nerăbdare sexuală care-l sperie îngrozitor.Înțelesese,în clipa aceea,cum puteau unii bărbați să-și însușească pur și simplu ceea ce doreau.„Dati-i drumul”,le ordonă el propriilor sale mâini. „înapoi”, le porunci picioarelor.Dar,parcă atras de un electromagnet,trupul lui rămânea lipit de-al ei,îmbibându-se de fierbințeala sa.

Încercă din nou să se îndepărteze, dar nimeni nu-l excitase vreodată atât de tare ca ea. Kat. Trase aer în piept, aspru, dorind și totuși nedorind ceea ce se întâmpla, impunându-i să înceteze, căutându-și autocontrolul. Dar controlul se îndepărta tot mai mult, unde nu-l mai putea ajunge, cu fiecare înălțare și coborâre spasmodică a sânilor ei. Avea nevoie s-o simtă aproape, avea nevoie de mai mult decât atât. Urma s-o facă. Trebuia s-o facă. Și nu-i păsa prea mult care avea să fie rezultatul. Își strecură mâna de la ceafă în josul spatelui ei, peste fesele încordate, lipind-o și mai strâns de el.

-Dar asta nu-i o amăgire, nu-i așa Kat? murmură, apăsând-o pe propria-i duritate; ridică o mână, cuprinzându-i sânul plin; sfârcul îi apăsă palma, întărit. Nici asta.

Din pieptul lui Kat țâșni un fel de suspin și închise strâns ochii. Gura i se schimonosise, parcă gata să izbucnească în plâns. I-o acoperi cu a lui și-i simți buzele tremurând întredeschise, limba ei căutându-i gustul.

O, Doamne! îi plăcea s-o simtă lângă el, își spuse Rand amețit, împingând-o înainte și-napoi într-un mic dans erotic. Atingerea ei era cea potrivită. Gustul ei era bun. Mirosea frumos, rudră de talc. Parfum, Femeie. Femeia lui. Kat își plasă palmele pe pieptul lui Rand, poate intenționând să-l împingă. El înălță capul, întâlnindu-i privirea uimită, răvășită, și-i rosti din nou numele.

-Rand... Vocea ei era ascuțită, subțire.

-Nu... Respirația i se opri în gât, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Mâinile i se strecurară pe după umerii lui, acum fără a-l mai împinge ci strângându-l, atingându-i cu degetele pielea, deasupra gulerului.

-O, Doamne, nu putem... N-ar trebui...

-Puiule... Gura lui se frecă de-a ei. Buzele i se despărțiră.

-Ba da. Trebuie. Noi... Kat... Limba ei ieși printre buze, doar vârful, atingându-și cu ea buza de sus, ațâțându-l. Cu un geamăt ușor, frânt, Rand o sărută din nou.

Ah, gustul ei! Putea să se înece într-însul, să se piardă, dacă nu se oprea imediat. Îi cuprinse capul în mâini și o privi, înclinându-i fața în sus. Ochii ei, umbriți de gene, erau plini de-o suferință intensă. Iar albeața pielii, ca a unei coji de ou, exprima și mai mult.

-Iartă-mă, șopti Rand. Îmi pare-atât de rău de... totul. Kat dădu din cap, convulsiv, ca o marionetă cu sforile prea întinse.

-Și mie, Rand, dar acum e prea târziu pentru asta. Am distrus totul. Nu vom putea aduna niciodată cioburile la loc. Rand inspiră adânc.

-Kat, ai dori-o? Kat îi cercetă un lung răstimp privirea, după care clătină din cap:

-Nu, Rand. Vedea bine că vorbea serios. Simți în inimă o durere ca nicidecum și alte

câteva bucățele se desprinseseră,căzând.Îi ridică o şuviță de păr,lăsând-o să i se prelingă printre degete.

-Ce prost sunt.Cred c-ar fi timpul să plec,mm?

Capul ei tresăltă în sus și-n jos:

-Mai...bine...așa.Își dădu seama că era gata să clacheze.Lăsă să cadă ultimele câteva fire din părul ei.

-Găsiși ceva,tati? Ochii lui Kat se holbară,în panică,pe când se retrăgea de lângă el,smulgându-și privirea dinspre chipul lui Rand pentru a întoarce capul spre copii.

-Gata masa,spălați-vă pe mâini,le spuse ea în grabă,agitându-și brațele spre Nathan și Katie.Duceți-vă!

-Dac-am găsit ce? întrebă Rand.

-Vreun păduche,răspunse Nathan.Rand se retrase până-l opri teigheaua.Pe chipul lui Kat se citea vinovăție,groză,rușine și o duzină de alte emoții pe care nu le putea desluși tocmai bine.Doamne! Păduchi? Biata Kat.Ea nu putea să sufere asemenea lucruri.

-Nu păduchi căuta,spuse Katie.Voia să-o pupes.Hai tati,dă-i drumu'.Și tu,mami: un sărut -și-a trecut.Kat scoase un mic sunet găuit,iar Rand se întoarse spre ea, dintr-o dată râzând,căci era prea de tot să plângă în fața copiilor.Numai de-ar fi fost așa ușor!

-Sigur,răspunse.De ce nu,Kitty-Kat? Hai,vino să ne pupăm: un sărut -a trecut. Kat o zbughi valvârtej pe lângă el,ieșind din bucătărie.Rand auzi ușa de la intrare trântindu-se și făcu un pas după ea,dar se împiedică de Katie și trebui să se agate de colțul mesei pentru a-și regăsi echilibrul.Amândoi copiii se holbară la el,cu ochii mari Katie vorbi prima.Părea dezamăgită:

-De ce-a fugit mămica? S-a supărat pe mine că ți-am zis s-o pupi?

-Nu,scumpa mea.Își privi copiii,dorindu-și ca viața să fie atât de simplă pe cât credeau ei că era.Dar,nu-Kat se înfuriase pe el.Kat se înfuriase pe el de mult și ar fi făcut mai bine să se deprindă cu gândul ăsta.

-Ați auzit-o pe mama,le spuse Rand copiilor,mergeți să vă spălați până pun eu masa.Unde plecase Kat? Când avea să se întoarcă? Și ce naiba avea el să spună la întoarcerea ei?

CAPITOLUL 3

Se făcuse târziu,când reveni Kat acasă.Rand aștepta,așezat în living,într-un cerc de lumină.Își ținea capul rezemat de spătarul fotoliului tapițat.Nu se clinti,când o auzi intrând pe ușa din față,ci doar deschise ochii.Kat deveni rigidă.

-N-ar trebui să-ți pui capul...

-Nu-ți face griji,o întrerupse el,pe un ton relaxat; ochii însă,observă ea,îi erau atenți.Sunt convins că e-n regulă.Ai dat cu aspiratorul?

-Păi,da,de mai multe ori,dar tapițeria încă n-am șamponat-o.

-Aspiratul e destul,Kat.Ce-ai făcut azi a fost...peste măsură.

Kat se rezemă istovită de arcada dintre antreu și living room.Pesemne făcuse zece mile în seara aceea,furioasă și confuză.

-De unde știi? Rand rânji din nou,ridicându-se în picioare:Ai încredere-n mine.

I-am avut și eu.Aspiri mobila,speli așternuturile,hainele,periile și pieptenii, șamponezi cu săpunul potrivit și nu mai al nici o problemă.Până data viitoare.

Probabil îi luase în cursul vreuneia dintre misiunile lui prin lumea a treia,își spusese Kat.Bănuia c-ar fi trebuit să se bucure că scăpase de el înainte de-a se întoarce acasă.La felul în care se agățaseră de el prefera să nu gândească.

-Nu va fi nici o dată viitoare,spuse ea hotărâtă.

-Poate nu,poate da.Am avut chiriași cel puțin de două ori,în copilărie.

Kat se lăsă moale pe brațul unui fotoliu.Ochii i se măriră,de ușurare,pentru că tocmai își scosese pantofii,cu neîncredere.

-Tu?

-Mhm,șigur.Expresia lui încruntată,perplexă,semăna atât de mult cu a lui Katie, încât Kat abia se putu abține să nu râdă.

-De ce nu eu?

-Fiindcă...Clătină din cap,mușcându-și buza de jos După toate câte îi spusese Rand despre mama lui,fusese un monument de virtute maternă.Și totuși îl lăsase să facă păduchi? Nu! Firește ca nu.Era o idee ridicolă.

Kat avusese ea însăși o dată,în copilărie,și niciodată n-avea să uite acea rușine.

La fel ca ea acum,mama ei se dusese la o farmacie îndepărtată să cumpere șamponul necesar rezolvării problemei și-i interzisese să se mai joace vreodată cu copiii Sheltenham,care stăteau pe aceeași stradă.Familia Sheltenham tocmai se mutase,creșteau o capră în curtea din spate,aveau trei camionete cu macara,mai mult niște ruine,printre bălăriile curții din față,și opt copii.Copiii puneau muzica asurzitor,stăteau treji până-i răpunea oboseala și nu trăiau după nici o regulă sau obiceiuri pe care Kat să le fi putut identifica vreodată.

I se păruseră cea mai simpatică familie din câte cunoscuse.

-Te simți mai bine după plimbare? întrebă Rand,mergând până-n capătul opus al camerei.Luă o vază,îi privi fundul ca pentru a căuta eticheta cu prețul,apoi o puse la loc cu mare grijă.

-Mi-e bine,îi spusese ea în spate.Mulțumesc c-ai rămas.

Întorcându-se,Rand replică sec:

-Nu s-ar zice că mi-ai dat de-ales.Se sili să-i înfrunte în continuare privirea.

-Sper că n-aveai o întâlnire sau...ceva.Rand se gândi la fileul de pește din frigiderul său acum probabil dezghețat.

-Nimic de durată.

Dezgustătorul terci de portocale pe care-l consumaseră copiii cu atâta sârg nu fusese prea rău la gust,bucuria provenind de la faptul că-l mâncasese în compania lor,în casa pe care încă o mai considera a lui.Cea mai mare delectare, însă tot în prezența lui Kat i-ar fi oferit-o.Traversă încăperea,oprindu-se în fața ei.

-Ți-e foame? o întrebă el.N-ai stat să mănânci înainte de-a...îți lua zborul.

-Pe coada de mătură?Rand simți amărăciunea din tonul ei.

-N-am spus asta,Kat.Nici măcar nu m-am gândit.Kat făcu o mutră acră.

-Știu.Iartă-mă.A fost...o mojiție.

Vorbea fără tragere de inimă,constată el,nepărând dispusă să accepte că poate,de data asta,cuvintele lui nu deținuseră nici un sens ascuns.Se gândi,cu regret,la vremurile când fusese adevărat.El și Kat se răniseră unul pe celălalt mult prea des.

-De ce nu stai jos? o întrebă,atent să i-o propună pe-un ton cât mai neutru.Am să-ți aduc ceva de mâncare.

-Nu mi-e foame.Ochii ei,însă,păsură un moment flămânzi.Mari,blânzi și înfometaji,ca pentru a-l implora să...Să nimic! Trebuia să înceteze cu gândurile astea.Kat nu era pe aceeași lungime de undă cu el.Nu știa dacă avea să mai fie vreodată,dar n-avea de gând să spulbere orice eventuală infimă șansă ar fi avut, acționând prea devreme.Scena din bucătărie i-o dovedise.Fusese copleșită de răspunsurile lor reciproce unul fața de altul; n-o căutase,n-o dorise.Era nevoie de practică,de finețe.Nu sexul îl dorea.Dorea o viață refăcută.

-Sper că n-au suferit copiii c-am plecat atât de brusc,continuă Kat,strecurându-și ambele mâini pe sub păr și ridicându-și-l din jurul feței.Rămase doar o șuviță, îndemnându-l s-o înlăture el.Senzația pielii ei îl sili s-o mai atingă o dată,și-și trecu vârful degetelor peste partea laterală a gâtului lui Kat,privindu-i ochii cum se adumbreau.Smucind pe neașteptate din cap,femeia sări de pe brațul fotoliului și ieși.Pielea ei se simțise ca o catifea.Senzația îi stăruia pe degete.Și le strânse în palmă.Of,pe toți dracii,pe cine-ncerca să prostească?Voia o viață alături de ea,șigur.Dar,pe cinstea lui,voia una care să includă și sexul.În foarte mare măsură și cât mai frecvent.

-Le-am explicat,spuse el fără intonație,încercând să se mențină concentrat pe o formulă de conversație care să n-o trimită pe Kat buzna la telefon să formeze 9-1-1,că avusesese o zi lungă și grea și aveai nevoie de puțin timp numai pentru tine.Le-am spus că te necăjisem,purtându-mă...prostește.Pe urmă,n-au mai părut să-și facă griji.Zâmbi,invitând-o să se amuze cu el de-aceeași glumă.

-Poate că-s obișnuiți să aibă un tată cam prostuț.Kat nu zâmbi,mulțumindu-se doar să spună:

-Mulțumesc.

-Kat.Fu nevoit să se oprească și să-și dreagă glasul.

-N-am vrut să te tulbur,să știi.Spunând ceea ce-am spus,încercam doar...să te învelesc.De dragul lui Katie.

O cumplită povară o apăsă pe Kat.De dragul lui Katie.Făcea multe lucruri de dragul copiilor dar singurul pe care nu-l putea face era să ofere ceea ce-și doreau,o familie din nou intactă.Și nu-l putea săruta pe Rand la comandă.

Niciodată n-avea să-l mai poată săruta pe Rand.Ar fi fost o nebunie.Refuza să dorească un bărbat care nu-i putea fi credincios.Singurul lucru pe care niciodată nu-l putea ierta era infidelitatea.

De câte ori își iertase mama ei soțul? De câte ori îi crezuse minciunile aparent sincere? De câte ori i se răpise pacea sufletească,de drept a ei? Ceea ce învățase mama sa prin dureroasa experiență,învățase și Kat.Cunoscând toate experiențele mamei,nu intenționa să repete iar și iar aceeași greșeală.Avea să înceteze a-l mai dori pe Rand.Trebuia s-o facă.

-Foarte bine,spuse,abia șoptit; își drese vocea și continuă mai ferm:știu că n-ai făcut-o cu intenție.Și ai intuit bine.Aveam nevoie de ceva timp,singură.Îmi rămâne foarte puțin.Cu o guvernantă internă,sper să am o idee mai mult.

Gura lui Rand se strâmbă într-o parte,în ceea ce Kat consideră că se dorea un nou zâmbet.N-avu nici un efect asupra expresiei sumbre din ochii lui.

-Curios,spuse.Eu am prea mult timp numai pentru mine.Kat schimbă vorba fără să comenteze:

-Vreau să știi că-ncerc realmente să îngrijesc cumsecade copiii,Rand,declară ea cu sinceritate.Te rog,crede asta.Nu-i neglijez datorită presiunilor serviciului.

Niciodată nu-i las să se ducă la culcare murdari.Nici nu-mi pot da seama de unde-au luat...chiriași,dacă nu de la internat.

Ciudat,dar eufemismul „chiriași” făcea cuvântul mai puțin amenințător pentru sănătatea ei mintală.

-Și de-asta nu se vor mai întoarce acolo.

-Kat...

Se apropie din nou de ea, cu pași lungi și lenți, ca un animal mare, ieșit la pradă. Lui Kat i se ridică părul la ceafă, pe brațe. Ceva anume din ochii lui îi amintea de momentul când o trăsese la piept în bucătărie și-i arătase ce simțea. Și atribuisese un nume propriilor ei simțăminte.

-Copiii n-au luat păduchi fiindcă i-ai lăsat tu murdari. Glasul îi suna ca un duruit scăzut ce-i netezea pielea-de-găină, scaldându-i într-un fel de vrajă nervii încordați. Suna ca și cum ar fi ținut-o în brațe, consolând-o, alintând-o.

-Asta știi. I-au luat pentru că cineva din școala lor, sau poate, așa cum crezi tu, din internatul cu ziua, avea păduchi. Păduchii de cap se transmit ca guturaiul. Nu-i nici o rușine în asta. Kat încleștă din nou dinții.

-Sunt sigură că mamei tale i-a fost rușine, chiar dacă ție nu ți-a fost. Presupunând că n-ai mințit, spunându-mi că i-ai avut în copilărie, doar pentru a mă face să mă simt mai bine. Rand, știi ce mamă bună a fost. A fost perfectă. A...

O întrerupse, punându-i scurt două degete pe buze. Șocul atingerii lui fu suficient pentru a o împiedica să mai spună ceva despre mama sa, ceea ce însemna același lucru. Întotdeauna refuzase să discute despre părinții lui. Demult. Kat își dăduse seama că pentru Rand era prea dureros subiectul destinului său de copil rămas orfan la șaisprezece ani pentru a-l mai pomeni, dincolo de simplul fapt că se întâmplase.

-Întotdeauna ai făcut din țânțar armăsar, spuse el. Las-o-n pace, Kat. Unde-ai fost, pe plajă? Dădu din cap că da, rămânând cu ochii la el, atentă să n-o mai atingă. Trebuia să fie pregătită pentru asta. Pentru șocul electric pe care i-l trimitea prin tot trupul. Nu-l putea lăsa să afle cât de profund încă o mai putea afecta.

-Marea era în reflux. Am umblat mile-ntregi pumal.

-Mi-amintesc cum îți plăcea să umbli, să tot umbli, când te-ajungea stresul. Îmi pare rău dacă te-a stresat apariția mea aici.

Nu atât apariția ta, cât... împrejurările, preciză Kat, cuprinzându-și trupul cu brațele. Pfui! Când am descoperit de ce aveau copiii asemenea mâncărimi, aproape că mi-am ieșit din minți. Mă simțeam grețos! I-am frecat și pe ei și pe mine, am spălat maldăre-ntregi de rufe, am aspirat tot ce se vede și încă mă mai simțeam murdară. Și continuă să mă mănânce.

La dracu', da bine mai era, doar să-i spună altui adult prin ce trecuse. Copiii înțelegeau, desigur, și nu exista nimeni altcineva căruia să se fi putut gândi să-i împărtășească vestea. Din fericire, Craig fusese prea ocupat în ultimele câteva săptămâni ca să iasă la dans, altfel i s-ar fi confesat lui. Iar Todd -el dispăruse de vreo lună, suplinind un alt pilot pe cursa Toronto-Miami. Pe Craig nu l-ar fi

amuzat să capete chiriași de la partenera sa de bal. Pe Todd, pe de altă parte, poate că da.

-De-asta te-a apucat azi curățenia? întrebă Rand, cu un zâmbet înțelegător.

Fiindcă te mânca în continuare?

-Nu, răspunse ea, strângând cu putere ochii preț de-o secundă. Azi s-a-ntâmplat fiindcă aveam iarăși mâncărimi dintr-un motiv al dracului de serios.

Fără tragere de inimă, îl privi în ochi:

-Eu m-am infestat din nou. Copiii cred că nu, dar m-am șamponat iar -și pe ei, pentru siguranță -și-am luat iarăși casa de la-nceput. Numai că, de data asta, aveam de gând s-o fac mai bine. Ochii lui dansau jucăuși, iar Kat crezu că va izbucni în râs. Ciudat, acum că-și dezvăluise taina, își dădea seama că râsul lui n-ar fi fost atât de zdrobitor pe cât crezuse. Aproape că dorea să-l audă râzând. Era un sunet pe care-i plăcuse cândva foarte mult, să-l audă răsunând prin casă, mai ales când își răspândea ecoul prin camerele aproape nemobilate și complet lipsite de covoare din primii câțiva ani.

-Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla a doua oară, continuă ea grăbită, pentru a-și curăți mintea de gânduri prostești. Probabil îmi scăpase unul. Zâmbi.

-Una gravidă. Rand chicoti.

-De astă dată, sunt sigur că nu ți-a mai scăpat. După cum le frecai pe toate cele, nu putea să-ți scape nici un lindine.

-Să bat în lemn, sper că nu. Surâsul lui i se agăță de-un colțișor al inimii, trăgând cu îndărătnicie. Știa că ar fi trebuit să spună ceva, preferabil ceva isteț, dar deodată i se păru că nu mai era nimic de zis. Tot ce mai putea face era să-l privească, întrebându-se ce-o gândind. Probabil, medită ea, încerca să găsească un mod grațios de a-și face ieșirea. Pesemne că era la fel de jenat ca și ea de o întâmplare în bucătărie. Avea să uite oare vreodată nota de oroare din glasul lui când o întrebase „Kat, ai dori-o?” Ce-ar fi făcut dacă-i răspundea că da?

Își înghiți un râs semi-isteric. Dacă n-ar fi fugit din casă, atunci ar fi făcut-o el. Îi văzuse regretul zugrăvit pe toate trăsăturile când spusese „Ce prost sunt”.

Ea se simțea ca o proastă, prin felul cum reacționase, și-și dorea să fi cunoscut un mod grațios de a-l elibera din ceea ce considera el, probabil, o obligație de a mai sta puțin. Încă mai avea de curățat propria cameră înainte de-a se duce la culcare -s-o spele, nu doar să dea cu aspiratorul, indiferent de ce spunea Rand. Acum era mai mult decât doar obosită. Avea picioarele moi de epuizare. Mâinile-i tremurau atât de rău, încât trebuia să și le țină înfundate în buzunarele pantalonilor. Trăgând concluzia că politețea nu mai conta, deschise gura pentru a-i spune să plece.

-Vrei...vrei puțină cafea?

Rand își consultă ceasul,ca pentru a vedea dacă mai avea timp.Lui Kat i se contractă gâtlejul,și era gata să retracteze invitația,când el răspunse:

-Sigur.Fac eu un ibric după-masă.A rămas cea mai mare parte din mâncare.

Cuprinzând-o cu un braț pe după umeri,o întoarse spre un fotoliu.

-Tu stai aici.Le-aduc eu.Asta,din partea omului care,cu doi ani în urmă,abia dacă era-n stare să-și toarne un pahar de apă din carafa aflată în frigider? Kat se prăbuși în fotoliu,închise ochii și-și lăsă capul pe spate.Poate că,la urma urmei, simpla curățenie cu aspiratorul era de-ajuns.

-Cred c-o să-ți fie mai bine fără astea,spuse Rand,când reveni.

Tresărind,Kat deschise ochii și se îndreptă de spinare.Fusesse pe cale să ațipească,ascultându-l cum zăngănea cu tacâmurile în bucătărie.

Aducea o tavă rotundă de metal,cu două căni de cafea aburinde și o farfurie cu pâine de curmale.O scosese probabil din congelator imediat după cină; părea complet dezghețată,Iar Rand unsese cu unt feliile groase.Întotdeauna îi plăcuseră deserturile pe care ea rareori avea timp sau energie să le prepare.Sau chef.Buimacă,se bucură că luase câteva felii dulci de la un magazin cu reduceri de prețuri,luna trecută și le pusese la frigider.

-După cum arăți,de somn ai mai multă nevoie decât de orice,continuă Rand, dându-i cafeaua.

-Mă descurc eu.

-Ei,bea-o,ca să te poți duce în pat.Te-așteaptă să te-arunci în așternut.

Se holbă la el,prin aburii cafelei:

-Patul meu? Dar...

-Nu-ți face griji.L-am aspirat mai întâi,rânji Rand.Și nu mi-a scăpat nici un lindine.Kat se rezemă la loc pe perne.

-Eu...Nu trebuia să faci toate astea pentru mine,Rand.Mușcă dintr-o felie din pâinea de curmale.Îi era foame-lucru deloc surprinzător,de vreme ce sărise cina. În câteva secunde,o demolă complet.

-Am vrut să le pregătesc pentru tine,spuse Rand.Nu prea aveam ce face,o dată ce copiii se culcaseră și vasele erau spălate.Kat închise ochii,încercând să și-l imagineze pe Rand punând vasele în spălător,întinzând cearceaful potrivit peste o saltea...Ambele tablouri sfidau orice imaginație.

-Vezi ce doică bună aș fi? întrebă el.Deschise ochii,ridică ceașca și sorbi.Rand se aplecă înainte,cu mâinile-n șolduri:

-Kat,hai să-ncercăm doar.Să vedem dacă merge.

-Rand,încetează.Te rog.Știi bine că n-o să meargă.Și i-ar durea prea tare pe copii Ai auzit-o pe Katie -i-ai văzut pe amândoi ce expresii aveau pe față.Ca toți

copiii cu părinți divorțați, vor cu disperare să creadă că există o șansă să fim din nou împreună. E o fantezie pe care au toate șansele s-o nutrească până moare unul dintre noi. Nu putem face nimic care le-ar alimenta această fantezie, care i-ar da orice fel de substanță din care să și-o clădească. Puse cu grijă ceașca pe masă, rămânând cu privirea ațintiță asupra lui, în timp ce adăugă:

-Fiindcă, niciodată, nu vom mai fi împreună, Rand. El îi înfruntă privirea, lung, deschis.

-Ești sigură, Kat?

-Da! Răspunsul ei fu pe cât de scurt, pe-atât de exploziv, și sări din fotoliu.

-Pari foarte sigură de asta, Kat, dar când am...

-Dacă te referi la micul incident din bucătărie, Rand, să știi că m-am gândit și eu mult, în timp ce mă plimbam. A fost o aberație momentană, nimic mai mult. Ne aminteam de Jenny și Karl. Eram foarte emoționați. Moartea -gândul ei -îi face adesea pe oameni să-ncerce instinctiv să se convingă că sunt vii.

Rand zâmbi răutăcios:

-Ei, ne-am convins amândoi de chestia asta, nu?

-Nu în sensul în care ai fi dorit-o tu, sunt sigură. El se ridică, apropiindu-se.

Aproape cu un cap mai înalt ca ea, o sili să-l privească de jos în sus:

-Iar tu? Kat își încleștă pumnii lângă trup.

-Dacă ăsta-i un mod nu prea subtil de a mă întreba despre viața mea sexuală, îți amintesc că nu te privește. Cât timp sunt discretă și-mi mențin această parte a activităților mele departe de copii, n-ai nici un drept să comentezi.

-Activități? ripostă el. La plural? Mă surprinde că ai timp, după treburile cu copiii, casa, cariera și toate micile munci suplimentare... de cules lindini, pe care le ai de făcut. Categorie, pentru mine n-ai avut niciodată prea mult timp.

Kat își azvârli capul pe spate:

-Nu s-ar spune că ai lăsat prea mult să se amestece asta cu viața ta sexuală.

Se priviră un lung răstimp, din nou ca doi adversari neînduplecați. Kat vorbi prima, printre dinți:

-Repet, dacă te muți în apartament, speranțele copiilor ar crește în mod crud și inutil. Știm amândoi cât de zadarnic ar fi să-ncercăm să ne-nțelegem mai mult decât cincisprezece minute în șir. N-am dovedit-o chiar acum?

-Copiii n-ar suferi dacă am stabili clar de la bun început că mă instalez numai pentru a le acorda cea mai bună îngrijire posibilă cât timp ești tu la serviciu.

Kat râse, pe un ton care-l răni pe Rand. Ochii ei erau reci. Avea dreptate. Nu se puteau înțelege mai mult decât cincisprezece minute. El voia muzică și sun dance. Ea îi oferea discordie și gheață -și ceafa, în timp ce ieșea să culegă o

jucărie lăsată de copii pe jos. O figurină micuță, cu cap rotund și trup cilindric. Era făcută din lemn, la fel cum se simțea și el. Se lăsă la loc în scaun.

-Tot voi avea nevoie de cineva care să-i ducă dimineața și s-o aducă pe Katie de la grădiniță, spuse Kat. Grădinița se închide la douăsprezece fără un sfert. Nathan termină școala la trei. Amândoi au nevoie să fie însoțiți acasă. Sunt sigură că orele astea nu s-ar potrivi cu programul tău, chiar dacă nu mai faci deplasări în provincie. Îi aruncă o privire îndurerată:

-Nu-s mulți șefii care-și lasă angajații să fugă de la birou pentru a lua copiii de la școală.

-N-am avut birou în redacție aproape de când locuiesc în oraș. Trăim în epoca electronicii, așa că lucrez acasă. Luă ziarul din ziua trecută, pe care-l parcursese în lipsa ei. Deschizându-l la paginile articolelor de fond, îi arătă caricatura sa săptămânală. Kat se apropie, iar Rand îi văzu sprâncenele îmbinându-se, ca și cum tot n-ar fi înțeles la ce făcea aluzie.

-Asta lucrez acum, Kat, explică el, bătând cu degetul în pagină. În fiecare miercuri. Pe lângă o rubrică și orice colaborări externe îmi mai pică.

Caricatura asta? se întrebă Kat. Asta lucra? O privi, mușcându-și buzele, plină de dezgust, în timp ce în sfârșit i se făcea lumină-n cap.

Nu putea însemna decât un singur lucru. Era falit. Era falit fiindcă își abandonase posibilitățile lucrative de reporter profesionist în afacerile externe, astfel încât să poată fi disponibil în week-end-urile întâlnirilor cu copiii. Fără îndoială, își secase -îi secaseră -toate economiile, de-a lungul ultimilor doi ani.

De asta voia să se mute în apartamentul de la subsol!

-O, Rand! exclamă ea, ridicând privirea. Putea trăi din ce câștiga pe caricaturi și alte colaborări? Gândul acesta o copleșea. Întotdeauna se mândrise atât de mult cu capacitatea sa de a asigura starea materială a familiei. Acesta, desigur, fusese unul din principalele obstacole de care se împiedicaseră. Rand dorise să facă el singur totul, iar ea simțea o nevoie absolut la fel de mare de-a fi independentă din punct de vedere financiar.

Dar... caricaturi? Colaborări externe? Pentru un om care cândva deținuse unul dintre cele mai bine plătite posturi la „Mainlander”, cel mai mare ziar de seară din Columbia Britanică, nu putea fi decât o existență precară.

Începea s-o roadă vinovăția. Tot timpul, ea stătuse confortabil, câștigând un salariu excelent, continuând să încaseze tot ceea ce plătea el ca pensie alimentară pentru copii, acceptând cu voioșie cota lui din ratele ipotecii, fără a bănuși nici un moment cât de strâmtorat era. Firește, știuse că-și iubea copiii. Nu-și dăduse seama, însă, ce anume fusese dispus să sacrifice pentru ei. Gata cu vulcanii. Cu

cutremurele.Gata cu răskoalele rasiale și alegerile violente din lumea a treia.Și gata cu chenzinele grase și primele enorme.

-Simple colaborări? șopti ea.Și o caricatură pe săptămână?

Își amintea de primele lui caricaturi.Două sute de dolari bucata.Chiar dacă prețul urcase,să zicem la două sute cincizeci,cu una pe săptămână,însemna că-i aduceau o mie de dolari pe lună.Exact cât plătea el pensie alimentară.Jumătatea din ratele la ipotecă nu putea ieși decât din colaborările ca liber profesionist.

Asta,plus propria lui chirie și alte cheltuieli.Cum era în stare să și le acopere pe toate?

Adevărul e că nu putea.Iar ceea ce încerca să-i spună,fără a o da de-a dreptul,era că avea nevoie de ajutorul ei.Gândul că Rand,un om atât de mândru,de îndărătnic,era redus la cerșitul unei camere de dormit de la fosta sa soție,o făcu să cadă la loc în fotoliu.

-Rand!spuse ea din nou.O,Doamne,îmi pare-atât de rău!Habar n-am avut.

Vezi,nu cumpăram ziarul fiindcă n-aveam timp să-l citesc,așa că n-am observat niciodată că-ți lipsea articolul și...nu l-am cumpărat decât pe ăsta,ca să controlez dacă-mi apăruse anunțul.Mă simt ca o...Își strânse cu dinții buza de jos.

-Pot...copiii și cu mine putem face față cu mult mai puțini bani,desigur! N-o să suferim,întotdeauna ai fost mai mult decât generos și...În fine,m-au avansat de două ori,după divorț.Apucând strâns brațele fotoliului,se aplecă spre el:

-De ce nu mi-ai spus că ai dificultăți financiare? Mă simt de parcă te-am aruncat în mizerie.Rand holbă ochii la ea,o roșeață surdă podidindu-i obrajii,iar Kat își dori să fi avut mai mult tact.N-ar fi trebuit niciodată să-și scuipe astfel faptul că înțelesese.Ar fi trebuit să găsească o cale de a-i cruța mândria -cel puțin.

-Kat! Stai o clipă,interveni el.Ai înțeles complet greșit.Nu-s în mizerie.Sunt...întrerupându-l cu o mișcare a mâinii,sări din nou în picioare:

-Sigur că nu ești.N-am crezut nici un moment c-ai fi.A fost doar o figură de stil.Dar înțeleg că s-ar putea să te simți puțin cam strâmtorat.Nu trebuia să folosească acel cuvânt,"mizerie".Era un termen degradant.Nici o mirare că ne grăbise atât de prompt să-l conteste.L-ar fi putut numi tot atât de bine un „coate goale”.

-Dar dacă...dacă ți-e de folos,continuă ea,sigur că poți folosi apartamentul.Te poți muta oricând vrei.Măine,dacă-ți convine.

-Pot?Rămase cu gura căscată.O închise,apoi întrebă,de parcă ar mai fi fost nevoie de-o clarificare:

-Mă pot muta în apartament?Kat își adună forțele și dădu din cap.

O spusese,în pofida aparenței năucite a lui Rand,știa c-o auzise perfect.

Acum nu mai putea retracta prea ușor oferta.

-Mâine? întrebă el.

-Da.Rand clipi din ochi,apoi zâmbi,un surâs crescând încet ce-i acoperi treptat întregul chip.Îi arcui gura,îi încreți obrazii și se desfăcu în evantai prin labagâștii de la colțurile ochilor Până și pe urechi i se citea înaintarea.Toată expresia lui părea vag familiară,dar Kat nu-și putea aminti când l-o fi făcut ea atât de fericit în trecut.De obicei,tot ce reușea era să-l dezamăgească.

Nu de data asta,însă.O mira vag evidenta lui bucurie că fusese de acord,ușurarea aproape palpabilă.Nu era numai simpla dorință de-a se afla lângă copii.

Firește,își dădu ea seama.Era începutul lunii.Datora chiria.Poate că pe ultima lună nici nu apucase s-o plătească!

Traversă camera cu pași mari și potrivi jaluzelele verticale,deși n-aveau nevoie să le potrivească nimeni.Întorcându-se,îl surprinse privind-o ca și cum nici acum încă nu i-ar fi venit să creadă că vorbise serios.

-Adică,adăugă ea,o putem încerca pentru...pentru câteva luni.

În câteva luni,poate munca lui de liber profesionist avea să progreseze.În câteva luni,poate va reuși ea să-l convingă că nu era nevoie de-o pensie alimentară atât de mare cât le-o dădea el.În câteva luni,vacanța de vară avea să se fi sfârșit,iar Katie,la fel ca Nathan,urma să fie la școală toată ziua.Nevoia de îngrijire a copiilor,deși nu complet eliminată,avea să se reducă în mare măsură.

În câteva luni,poate avea să-și reamintească și ea cât de prost mersese mariajul în ultima perioadă și toate acele emoții nebuloase,clocotitoare,care-i determinaseră nebuneasca invitație,aveau s-o mai slăbească din strânsoare.

-Dacă nu merge,spuse ea cu bruschețe când privirea lui Rand începu să amenințe c-o aprinde pe dinăuntru,va trebui să mai discutăm,normal.Dar deocamdată,mă rog,sigur că te poți instala.Din nou își mușcă buza.Era decisă să-i arate că nu era nimic mai mult decât soluția de bun-simț la două probleme separate,una a ei,cealaltă a lui.

-Habar n-am avut că ai renunțat la atâtea pentru a sta în oraș,lângă copii.Eu...îți sunt recunoscătoare că ai făcut acest sacrificiu -de dragul lor -și sunt dispusă să te-ajut,mai ales de vreme ce mă va ajuta și pe mine.Rand se ridică și veni până în fața ei.Un moment,Kat crezu c-o va atinge.O furnica pielea.N-o atinse.Pielea continuă s-o furnice.

-Îți mulțumesc,Kat.Glasul lui era iarăși acel murmur scăzut,gros,care-i netezea toate muchiile aspre.

-Nu știu ce altceva să spun,decât...,mulțumesc.Asta-nseamnă mult pentru mine.Locuința mea nu-i prea mare.Planșeta de desen într-un capăt al living-ului,

cam creează înghesuială, la fel ca și computerul instalat în dormitor. Al doilea dormitor a trebuit să-l țin liber, pentru vizitele copiilor, dar aici nu va trebui să fac la fel, nu? Se luminează din nou la față, fericit:

-Va fi grozav, să am o cameră numai pentru lucru. Așa, n-o să mă mai împiedic tot timpul de cablurile electrice, fax și toate celelalte.

Luându-i, de astă dată, mâinile într-ale lui, continuă, nerăbdător:

-O să meargă. Vei vedea. O să fie perfect, pentru mine, pentru toată lumea. Pentru ei, fiindcă ne vor avea pe amândoi aproape. Pentru tine, fiindcă nu vei mai avea deloc de ce să-ți faci griji cu ei și pentru mine, fiindcă am să-i pot vedea în fiecare zi. Voi avea și timp destul de lucru, când sunt ei la școală.

Îi frecă nodurile mâinilor cu degetele mari, unul dintre acestea atingând cu partea laterala pietrele inelului cu diamante și făcându-l să se rotească înainte și-napoi. Fricțiunea metalului neted pe piele îi aprinse în jurul degetului o bandă de foc ce i se transferă, cumva, în piept. Kat își smulse mâinile și le ascunse la spate. Privirile le rămaseră încleștate, după care ea se întoarse repede, fiindu-i prea greu să-l privească încontinuu pe Rand. Îndreptă ziarul, pe care el îl aruncase neglijent, pe o masă de lângă perete.

-Când vrei să te muți? îl întreabă, în spatele ei, Rand răspunse:

-Mâine ar fi prea devreme? Clătină din cap și-și vârî mâinile în buzunare, întorcându-se din nou cu fața spre el.

-Nu. Firește că nu. Am și spus că se poate. Avea să fie prea devreme.

Îi trecu prin minte că avea să fie și prea târziu. Totul era mult prea târziu. Cu mișcări sigure, Kat merse spre bufet și deschise un sertar. Scoase din el o cheie a ușii din spate, una pentru ușa apartamentului și, după un moment de ezitare, încă una, pentru ușa din față. I le lăsă să cadă în mână.

-Mulțumesc, șopti Rand. O privi un lung răstimp, iar Kat crezu că va mai spune ceva, dar ei, calm, nu rosti decât:

-Noapte bună, Kat. Se sili să-l privească drept în ochi:

-Noapte bună, Rand. Un moment capul i se înclină ca și cum ar fi fost gata s-o sărute. Kat vru să se retragă, dar ceva o țintuia în loc. Se pregăti, încordându-și trupul pentru a rezista șocului pe care știa că aveau să-l aducă buzele lui, a împiedica tremurul pe care-l putea simți începând în adâncurile ei.

Cu o smucitură a capului, Rand păși înapoi. Ridică mâna în semn de semi-salut și se strecură afară. Ciudat, o lăsă cu impresia că era la fel de ușurat ca și ea că n-o sărutase. Când bătăile inimii își potoliră bubuitul aproape pe exploziv, Kat încuie ușa în urma lui. Duse tava la bucatărie, încruntându-se la vederea ceștilor pe jumătate pline cu cafea rece și a pâinii de curmale aproape neatinsă din farfurie.

Mai mîncă o felie,înveli și puse la frigider restul,apoi stinse luminile și se duse în camera ei.Abia când era aproape de-a adormi,își aminti cu ce prilej mai văzuse pe chipul lui Rand expresia aceea de fericire absolută.

Se întîmplase atunci când îi spusese că-l ia de bărbat.

Cu atît mai rău că mariajul trăise mai mult decît extazul.Dar,asta era viața.

CAPITOLUL 4

Nathan o privea pe Kat,neîncrezător.

-O să stea tătîcul aici?

-Nu aici...aici,sublinie Kat,indicînd cu brațul parterul casei.În apartamentul de la subsol.Va sta aici,sus,atunci cînd nu sunt eu acasă.Nathan se aplecă înainte,cu coatele rezemate pe masa pentru micul dejun,bărbia sprijinită în mâini și un zîmbet răutăcios pe față.

-De fapt o să vă căsătoriți din nou,mm? Ochii săi negri străluceau.

-Vreau să zic,destul de curînd.Doar că încă nu ne spuneți.Vreți să ne faceți o surpriză sau ceva.Kat gemu în sinea ei.Avea să fie mult mai greu decît se așteptase.

-Nu,iubitule.Nu ne recăsătorim.Nici destul de curînd,nici niciodată.Suntem doi oameni despărțiți,cu vieți despărțite,exact cum am fost tot timpul de la divorț încioace.Vreau s-o înțelegeți amîndoi.

Îi putea vedea pe Nathan și Katie,luptîndu-se cu un concept mult prea dificil, pentru ca experiența lor redusă de viață să-l asimileze.Ei doi,plus Mămica și Tătîcu,aveau să locuiască în aceeași casă,dar fără să mai formeze din nou o familie? De neînțeleles.

Cu pauze,încercînd să vorbească rar,astfel încît copiii să înțeleagă cît de mult posibil,Kat petrecu următoarea jumătate de oră străduindu-se să explice ceea ce ei încă i se părea aproape inexplicabil.Cum se putea aștepta ca doi copii mici să priceapă comportamentul ei prostesc și impulsiv?

-După cum vedeți,spuse ea în concluzie,nu înseamnă că vom trăi din nou împreună,ca o familie.Tătîcu și cu mine continuăm să nu ne înțelegem așa cum ar trebui să se înțeleagă un cuplu căsătorit.Nu ne iubim în felul acela.Dar vom fi iarăși prieteni și,ca întotdeauna,amîndoi vă iubim foarte mult.

-Putem să-l vedem pe tătîcu în fiecare zi,corect? Și pe tine? întrebă Nathan.Kat dădu din cap.

-Bine!sări el în sus și,îmbrățișînd-o,se cuibări la pieptul ei.Va fi grozav!Acum putem petrece toate weekend-urile împreună și nu va mai trebui să ne fie dor de nici unul din voi.Corect,mami?

-La dracu',replică în șoaptă Kat,lăsându-și fruntea în palma unei mâini.

Weekend-urile!Asta era o complicație la care nu se gândise.Avea oare Rand să insiste în continuare să-și petreacă weekend-urile cu copiii,deși acum îi vedea zilnic? Iar dacă da,ce trebuia ea să facă? în apartamentul de la subsol nu era loc să doarmă și ei,dacă Rand își instala planșeta de desen și computerul în al doilea dormitor.Ar fi însemnat să urce în casă pentru a fi cu ei.Și cu ea.

Pur și simplu nu mergea.

-Nu,spuse ea fermă,privindu-i în ochi pe copii.Nu vom petrece weekend-urile împreună.Când vine rândul weekend-ului vostru cu tata,eu...eu am să plec undeva.Lui Katie îi căzu fața.

-Nu,mămico! Nu vreau să pleci.Vreau să stai cu noi.Unde-ai să te duci?

Pe Kat o cuprinse ușurarea.Aceasta era calea ei de scăpare? Da!Copiilor,și,mai ales lui Katie,le-ar fi fost prea greu să suporte o asemenea situație.Instinctul ei dintâi avusese dreptate.N-avea să țină figura.

-Nicăieri,puiule,răspunse ea repede,ridicându-și fetița în poală.Nicăieri,dacă nu vrei tu.

-Nu vreau.Îmi place să mă bagi în pat de culcare.Și-mi place ca și tăticul să mă -bage-n pat la culcare.Și,zâmbindu-i lui Kat:

-Acum puteți s-o faceți amândoi împreună nu,mami?

Kat ezită,apoi clătină din cap: Nu,n-aș crede,scumpi.Ține minte ce-am spus deja despre viețile separate.Tăticul va avea programul lui,mai ales când sunt eu aici.

Nu trebuie să ne-amestecăm.

-Mai mult ca sigur,interveni Rand.

Kat tresări,răsucindu-se în scaun.Stătea în spatele ei.Îl privi cum se apleca s-o sărute pe Katie,apoi pe Nathan,apropiindu-și foarte mult capul de al lor.După care,înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel,se întoarse și-i plantă un sărut scurt și tare pe buze,cu o lucire jucăușă în ochi.

Un lung răstimp,privirile li se ciocniră,iar râsul lui Rand păli.Ochii săi negri îi sfredeleau pe-ai ei,ca pentru a căuta ceva anume.Nu știa dacă găsisese,însă el își mută primul privirea,apunându-i lui Katie:

-Programul meu îmi va permite,firește,să te bag în pat la culcare,îngerașule,dacă asta vrei.Katie sări din poala mamei sale,repezindu-se în brațele tatălui,în vreme ce Nathan îl trăgea de încheietura mâinii,cerându-i să-l urmeze ca să vadă ceva important în camera lui.În timp ce copiii își târau tatăl afară,Kat împinse scaunul înapoi și îngrămădi în chiuvetă cele trei castronașe cu fulgi de cereale.Dădu drumul apei să curgă peste el,lăsând-o în același timp să-i răcorească și încheieturile mâinilor.

Rand și copiii trecură prin spatele ei, spre scara apartamentului de la subsol.

Kat închise apa, ascultând. I se puse un nod în gât când îl auzi revenind sus, dar fără să deschidă ușa care dădea pe palier în spălătorie și, de acolo, în bucătărie.

Auzi o portieră de mașină trântindu-se, alți pași, copiii cerându-i agitați să-l ajute la despachetat. După ce se șterse cu grijă pe mâini, Kat se strecură în toaletă și-și aranjă părul, își trecu vârful degetelor peste sprâncene, apoi și peste buzele palide pe care Rand le sărutase atât de recent. Privi ochii pe care-i străpunsese privirea lui iscoditoare. Culoarea lor cenușie semăna cu apa de la rufele murdare. Genele, oricât de lungi și dese, erau prea spălăcite pentru a putea fi interesante. Se pomeni dorindu-și să-și fi dat cu rimel, în dimineața aceea, și cu puțin ruj. Oare gura ei avusese gust de lapte cu fulgi de cereale?

Of, la naiba! își trânti palmele pe masa de toaletă și închise strâns ochii. Ce se-ntâmpla cu ea? Pesemne că-n noaptea trecută fusese nebună.

În ochiul minții, văzu mâna lui, bronzată, mare, cu smocuri de păr negru pe dosurile degetelor, strângându-se peste cele trei chei. Aproape avusese senzația că mâna se închidea ușurel împrejurul inimii ei, a propriei ei vieți, capturând-o din nou.

Nu! clătină Kat din cap. Nu-l primise în viața ei. Pur și simplu îi dăduse cheile unei case în care avea tot atât de mult dreptul să locuiască pe cât îl avea și ea.

Puteau și aveau să-și mențină separat viețile particulare. În pofida dorinței copiilor. Simțindu-se supraîncălzită și tulburată, reveni cu pași grei în bucătărie, își înhață geanta de umăr și smunci ușa subsolului.

-Grăbiți-vă, voi doi! strigă ea, în josul scării. S-o luăm din loc, altfel întârziați la școală.

-Vrei să-i duc eu? scoase Rand capul în ușa apartamentului. Kat îi aruncă o privire feroce, simțind că toate fracturile ei emoționale i se datorau lui.

-Nu, răspunse scurt, câștigând astfel o privire întrebătoare din partea fiului ei.

-N-ai părut prea prietenoasă când tăticul a spus la revedere, o acuză acesta, în timp ce străbăteau trotuarul însoțit, spre școală. Ai spus că o să fiți din nou prieteni.

-Știu și vom fi. La fel de prieteni cum am fost eu cu doamna Gold. Vom vorbi când o să ne vedem. Vom face schimb de impresii despre cum e vremea, despre cum a fost ziua. Zâmbi.

-Și, desigur, despre voi doi. Dar eu voi continua să am prieteni, iar tăticul vostru va avea și el.

-Prietene?

-Firește.

-Și dacă nouă nu ne place de ele? întrebă Katie.

-Sunt sigură c-au să vă placă,dar,în orice caz,sper că vă veți aminti să fiți foarte politicoși.

-Cum trebuie să fiu cu Craig,replică Nathan dezgustat.Îl antipatiza pe Craig,deși pe Todd îl găsea „excelent”.

-Și dacă tati o să se simtă prost când vin prietenii tăi la tine?

-N-o să se simtă.Și,adăugă ea repede,peu a preîntâmpina următoarea întrebare logică,nici eu nu mă voi simți prost când îl vor vizita prietenele lui.

După ce lăasă copiii la poarta școlii,Kat se grăbi spre casă,urcându-se în mașină fără a mai intra înăuntru.Avea să facă unele târguieli,trecând apoi pe la birou pentru a anunța că viața-i revenea la normal și că avea să se întoarcă la serviciu a doua zi dimineată.Înapoi la normal,iși spuse,în timp ce se înscria pe principala arteră,peste White Rock.Avea să fie vreodată viața ei din nou „normală”?

-Mămica zice că tu și cu ea n-o să vă iubiți iar,iși spuse Katie lui Rand,și că n-o să se simtă prost când vor veni cucoane la tine în vizită.Tu o să te simți prost când vor veni Craig și Todd la ea?

Rand auzise câte ceva despre Craig și Todd,de mai bine de-un an.Încă nu se împăcase cu ideea.Termină de agățat un tablou,apoi îi răspunse fiicei sale,în timp ce făcea un pas înapoi să-și admire opera:

-Numai dacă apar amândoi în același timp și se iau la bătaie pentru ea,sau așa ceva.Fetița chicoti:

-Ce prostie.Oamenii mari nu se bat.

A,ba da,cum să nu,iși veni lui Rand să răspundă.Se bat și oamenii mari.

Cumplit.Catastrofal.Și totuși,privind retrospectiv,ar fi preferat certurile acelea pe lângă liniștea înghețată,ce le cuprinsese casa în ultimele luni,dinaintea despărțirii.

-Pari trist,tăticule.Se sili să zâmbească:

-Cum aș putea fi trist,când te am pe tine?

-Nu știu,răspunse ea; apoi,ca și cum nu i-ar fi crezut răspunsul negativ,îl bătu pe mână: o să fie bine,tăticule.

-Crezi,draga mea? Dădu din cap solemnă.

-Știi ce mă face totdeauna să mă simt mai bine,tăticule?

-Ce,Katie? întrebă Rand,lăsându-se pe vine lângă ea și cuprinzând-o cu brațele.

-Fursecurile.

-Chiar așa? Probabil asta-nseamnă că ai vrea unul.

Fetița încuviință cu sinceritate.Rand se ridică,râzând:

-Cred că avem timp de-un fursec înainte de-a merge să-l luăm pe Nathan.

-Mămica-mi dă totdeauna câte douăzeci.O luă în brațe,petrecându-și-o pe după umeri și ieși cu pași mari din dormitor,trecând în bucătăria cât o cambuză de vaporeș,unde avea mari îndoieli că va găsi până și un singur fursec.Poate fetița se mulțumea cu brânză și crochete.

-Tu,micuța mea iubire,spuse,ești o cabotină clasa-ntâi.

O așeză pe un scaun,lângă măsută.

-Ce-i aia cabotină?

-Așa i se spune unei fetițe care nu spune adevărul ca să obțină ceea ce vrea.

Katie făcu o mutră atât de vinovată,încât Rand trebui s-o lase mai moale.În timp ce întindea pe o crochetă brânză dintr-un borcan,adăugă:

-Sunt sigur că mama ta ți-a spus ce urât este să minți.Știa părerea lui Kat despre minciuni.Tatăl ei își mințise soția ani de-a rândul.Ura mincinoșii.

Se încruntă.Oare faptul de-a o fi lăsat cu impresia că trebuia să locuiască în apartamentul de la subsol fiindcă nu-și putea permite plata chiriei era într-adevăr o minciună? Prefera să creadă că nu.I-ar fi spus adevărul,dacă ea nu s-ar fi repezit la concluzia greșită.Fusesse pe punctul s-o facă,gata de a-i oferi o sută unu motive de ce era mai bine să fie de acord cu mutarea lui în apartament și îngrijirea copiilor,când Kat spusese pe neașteptate: „Te poți muta oricând vrei”.

Pe toți dracii,era om.Se repezise să nu scape ocazia.Și nu-i spusese lui Kat adevărul.Dar nu mințise de fapt,nu?Întrebarea era,care avea să fie părerea lui Kat când va afla?

-A!Bună.Kat se opri în ușa bucătăriei.Nu se așteptase ca Rand să fie în bucătărie.Nici să-l găsească afundat pân-la coate în aluatul de fursecuri nu se așteptase,cu copiii de-o parte și de alta,îngenuncheați pe taburete,tăind siluete de clowni cu formele de plastic.Un alt lucru la care nu se așteptase era felul cum îi sărise inima-n piept.Era ridicol.Pur și simplu trebuia să se stăpânească.

Își puse poșeta pe masă,lăsă servieta în echilibru pe tăblia unui scaun și-și zăngăni cheile mașinii în buzunarul jachetei.

-Bună.În ochii lui Rand se ivi un zâmbet,în timp ce se întorcea spre ea,privind-o.

-Scuze pentru murdărie.Fac eu curat.Am încercat jos,dar în bucătăria mea nu-ncap trei persoane.

-Nu face nimic.Lăsă cheile în pace.Clănțanitul lor o zgâria pe nervi.Katie alergă și o cuprinse cu brațele pline de făină.Kat se ghemui lângă ea,îmbrățișând-o strâns.

-Cum a fost la școală,Nate? Ce-ai mai făcut?

-Bine,răspunse băiatul,în timp ce Katie alerga să se cațere din nou pe taburetul ei.Am luat o steluță la citire.Todd a sunat din Honolulu,imediat după ce-am

ajuns acasă. Nathan era mândru să aibă un prieten care dădea telefon din diferite zone ale globului. Urmărea traseul călătoriilor lui Todd, pe-o hartă a lumii pe care i-o dăruise pilotul.

-Tati a spus că pot să răspund înainte de robot, dacă tot eram aici.

-Da. Privirea ei fugi spre Rand. Stătea întors cu spatele, continuând să lucreze la fursecuri.

-Desigur. A fost foarte bine. Nu putea decât să se bucure că nu răspunsese Rand însuși la telefon. Se întrebă dacă și-l cuplase pe-al lui. Și se mai întrebă și dacă le dăduse numărul ei... prietenelor lui, astfel ca să-l poată suna. Spera sincer că nu. Afurisită să fie dacă avea de gând să alerge la subsol cu mesaje pentru el, de la femei ale căror nume se terminau în i. Bambi, Trixi, Cooti. Rânji în sinea ei, cu o răutate pe care și-o simțea pe deplin justificată.

-Todd sosește mâine în oraș, continuă Nathan. A zis că ne ia să facem turul unui 747, dacă putem fi gata până la ora nouă. Putem, mami? A spus c-o să-mi arate până și magaziile de mărfuri. Kat îi aruncă o nouă privire lui Rand. Acesta rula aluatul de fursecuri cu mare grijă și concentrare pe care i le remarcase întotdeauna când desena. Se-ndoia că-l auzise, măcar, pe Nathan, necum să se mai și „simtă prost” din cauza mesajului lui Todd.

-Cred că da, Nate, răspunse ea. Katie strâmbă din nas.

-Eu nu vreau să merg, mămico. Pot să stau cu tine, tăticule, în loc de-asta? Pot, te rog?

-Katie, am mai discutat și altă dată, mai ții minte? interveni repede Kat. Tatăl tău și cu mine n-am vorbit despre weekend-uri și, oricum, ăsta nu-i al lui. Nu se cade să ne-amestecăm în planurile lui.

-Dar, mămico...

-Katie, răspunsul este nu.

-Katherine... Rand se răsuci, trântind făcălețul cu o asemenea forță, încât în jurul lui se ridică un nor de făină, făcându-l să pară că fumega.

-Sunt perfect capabil să răspund în numele meu însumi, iar de vreme ce Katie m-a întrebat pe mine, nu pe tine, cred c-ar trebui să mă lași să hotărâsc eu. N-am nici un plan pentru mâine pe timp de zi, așa că fetița poate sta cu mine.

Lui Kat nu-i scăpă discreta accentuare a cuvintelor „pe timp de zi”. Însemna că avea planuri pentru mâine seară? Lua-o-ar dracu, ce-ar fi putut spune fără a suna ca un monstru care-și forța fiica să facă un lucru pe care nu-l dorea, când exista o alternativă perfect viabilă?

Nici ea însăși nu murea de nerăbdare să se târască prin măruntaiele unui Boeing 747, dar de vreme ce lui Nathan îi plăcea, avea să se ducă. Îi trecu prin minte că

poate-ar fi fost mai bine să stea acasă cu Katie și să-l trimită pe Rand cu Todd și Nathan. Instalațiile interne ale oricărui vehicul erau, de obicei, mult mai interesante pentru bărbați decât pentru femei. Aproape că-i veni să zâmbească, când se gândi la mutra lui Rand, dacă i-ar fi propus-o.

-Bine, atunci, spuse ea. Rand avu un zâmbet de pură satisfacție:

-Voi fi liber până-n jurul orei opt seara, deci Katie e binevenită să petreacă toată ziua cu mine, dacă vrea. Tu ai să rămâi seara acasă, presupun, asta fiind weekend-ul tău de stat cu copiii? După câte se părea, n-avea intenția să renunțe la planul alternativ de weekend. Firește că nu. Probabil că ieșea în mici evadări la sfârșit de săptămână, ori de câte ori putea. Prima oară când făcuseră dragoste, se întâmplase cu un asemenea prilej. Nu avea nici un motiv să presupună că i se schimbase sistemul de seducție, își mușcă atât de tare partea interioară a obrazului, încât simți gust de sânge. Ea nu mai evadase în vreun weekend de nu mai știa când.

Părea că ar fi încercat să sublinieze faptul că era liberă și ea să aibă o întâlnire sâmbăta seara, dar nu de-asta era vorba. La naiba, mai bine se ținea de-ale ei și angaja o guvernantă, nu să-și primească fostul soț înapoi în casă. Dacă el era o doică autentică, ar fi trebuit să stea acasă, nu-i așa, când persoana care-l angajase avea treabă în oraș? Înăță servieta, își agăță poșeta pe umăr și se răsuci pe-un călcâi, lăsându-i să-și vadă de fursecurile lor.

În camera ei, dezbracă blezerul de pânză roșie, îl aruncă pe spătarul unui scaun, scoase fusta bleumarin și-o trimise pe urmele jachetei. Trântindu-se pe pat, își aruncă brațele deasupra capului, apucând tijele de alamă ale patului.

Era nedreaptă. Dacă ar fi angajat o guvernantă, tot ar fi trebuit să negocieze cu ceasurile libere. Nu se putea aștepta la un devotament valabil douăzeci și patru de ore pe zi, timp de șapte zile pe săptămână. Și nimeni nu spunea că n-ar fi putut angaja o femeie cu ziua, dacă Todd dorea să facă seara ceva propriu, strict adulților. Sau că nu le putea da pur și simplu copiilor masa mai devreme, culcându-i, pentru a-l primi apoi pe Todd în casă pentru o cină intimă în doi.

Un surâs i se așternu încet pe față, în timp ce se gândea mai pe-ndelete la această variantă. Da, exact asta avea s-o facă. Iar apoi, dacă Rand își aducea amica pentru a-i arăta noul lui apartament, ea n-ar fi trebuit să stea acolo încercând să nu le audă glasurile și râsetele înălțându-se în zona din casa locuită de ea.

Doamna Gold fusese o locatară liniștită, care nu se distra decât rareori. Nu se putea aștepta la aceeași considerație din partea lui Rand. Și, astfel stând lucrurile, de ce s-ar fi așteptat el la altceva din partea ei? Poate că ea și Todd aveau să fie foarte zgomotoși sâmbăta seara. Totuși, era, încă, abia vineri, când Kat tresări la auzul unui ciocănit în ușă.

Nu la o ușă de-afară,își dădu ea seama când răsună din nou,ci la una din casă.

Cea care dădea din spălătorie în bucătărie.

Rand! Ce-o fi putut vrea la -își privi ceasul -zece și-un sfert seara? De ce n-avea o întâlnire? îi trecu prin minte că poate avea.Poate o adusese pe individă să le facă prezentările!

-Cooti,Cooti,murmură Kat pentru sine,în timp ce sărea în picioare.

Cumva,totuși,nu reuși să-și aducă pe față un zâmbet satisfăcut.Ieși valvârtej din cabinetul ei,coborî în fugă cele patru trepte de la nivelul dormitorului,fugi prin hol și bucătărie și se opri exact înainte de a deschide ușa.Își privi capotul de casă,din bumbac subțire,singura haină pe care-o avea pe ea.Ar fi trebuit să se repeadă-n camera ei pentru a-și lua ceva mai substanțial?

Evident că nu!Nu era decât Rand.O văzuse îmbrăcată în mult mai puțin de-atât și,oricum,era acoperită decent,de la gât până la călcâie.Asigurându-se că nu era nimic rău în a o vedea astfel,deschise ușa exact în momentul când Rand ridica din nou mâna.La vederea lui,singur,fără cămașă,cu blugii stându-i strânși și lăsați pe șolduri,cu o pată de cerneală pe obraz,sfârcurile sânilor îi săriră prompt în poziție de drepti.Ca și cum ar fi avut niște clopoței legați de ele,privirea lui Rand căzu din dreptul feței ei spre piept.Holbă ochii.

Vru să-i trântescă ușa-n nas,dar el prinse canatul în pumn.Vru să pășească înapoi,însă picioarele desculțe-i păreau lipite de dalele reci de ceramică ale dușumelei.

-Bună,spuse uimită de calmul propriei sale voci,în ciuda tumultului interior; era hotărâtă să nu-i dea de veste cât de mult o copleșea sexual.Pot face ceva pentru tine? O,Doamne!Lui Rand i se uscă gura la vederea ei.Putea face destule pentru el,ba bine că nu! Făcea destule pentru el.Și cu el.Era doar pe jumătate îmbrăcată! Sâni i se conturau clar înăuntrul veșmântului pe care-l purta.Pe dedesubt,era sigur,n-avea nimic.Capotul era încheiat cu nasturi pe toată partea din față,de la gulerășul simplu până la tivul drept de la nivelul genunchilor.Un material alb,imprimat cu floricele roz și albastre,puțin strâns pe trup pentru a evidenția pieptul.Nu-l evidenția nici pe departe atât cât ar fi trebuit și era atât de total feminină,atât de sexy,încât îi venea să i-l smulgă de pe ea.

Îi venea să-l smulgă aproape atât de tare pe cât îi venea și să descheie rând pe rând toți nasturii aceia mici și să-i scoată capotul pas cu pas,atățător.

Își smulse privirea dinspre sâni ei,revenind către față,pentru a întâlni o expresie neutră,un zâmbet mic și convențional,dar și doi ochi prudenți.Avea obrajii îmbujorați,buzele întredeschise.Văzu că bărbia îi tremura,atât de slab încât nici nu putea fi sigur dacă nu cumva era nălucirea propriei lui imaginații.

Înghiți în sec, încercând să găsească destulă salivă pentru a-și umezi gâtulejul.

-Te superi dacă intru să dau și eu un telefon? reuși el să îngaieme.

Kat clătină din cap, părul despletit și ondulat legănându-i-se pe umeri, atrăgându-i privirea spre șuvițele inelate la capete -și din nou către sâni. Se uită la ei încă o dată, ținându-se în continuare de ușă. I se înmuiară genunchii.

-Un telefon? repetă Kat. Vrei să dai un telefon?

-Eu...ăă...da. Scuză-mă. Clipi din ochi și-și mută privirea de la sfârcurile ei erectate tațoș.

-Erai...erai,ăă,gata de culcare. Nu trebuia să te deranjez.

Of, pe toți dracii! Voia s-o deranjeze, nici vorbă. Voia s-o deranjeze cât era și el de deranjat. Sfârcurile acelea dulci ale ei îi indicau că deja se afla în apropierea stării respective. Cât ar fi trebuit ca s-o atragă imediat peste buza prăpastiei, împreună cu el? Un sărut? Două? Un bobârnac cu unghia degetului mare peste un sfârc? O palmuță la fund? Șoapta unei respirații peste coapse?...

-Poftim, spuse ea, făcându-l să tresară. Servește-te. Rand se clătină, simțind că-i cădea fața.

-Să mă...servesc? Kat arată spre peretele din fund al bucătărie?

-Da, desigur. Telefonul e acolo, unde-a-fost dintotdeauna.

-A.Mda. Telefonul. O mai privi în ochi câteva secunde.

-Ăă, îmi...stai în drum, spuse, neajutorat. Dacă ar fi atins-o, fie și doar în trecut, intrând în bucătărie, știa că jocul ar fi luat sfârșit. Ar fi cuprins-o în brațe, devorând-o, înăbușind-o; copleșind-o... Kat simți o roșeață fierbinte lunecându-i în sus pe piept și peste față. Ce idiot! Făcu repede un pas înapoi.

-Iartă-mă. Nu...mi-am dat seama.

Sigur că nu-și dăduse seama. Stătuse acolo, zgâindu-se la pieptul și umerii lui goi, la toată acea întindere de piele masculină oacheșă, pudrată ușor cu păr pe mijloc. Fusesse magnetizată, năucită până aproape de catatonie, de către un fizic pe care-l mai văzuse de mii de ori. Precum atâtea alte femei, își reaminti Kat. Probabil că toate intraseră în stare de șoc, în tocmai ca ea. De asta-i era atât de ușor lui Rand

-Scuză-mă, spuse, în timp ce el se strecura pe-alături, fără a-și desprinde o clipă privirea de pe fața ei. Am de lucru. Se răsuci pe călcâie, ieșind din bucătărie aproape în fugă, spre cabinetul său și se trânti în scaunul rotativ cu spătar înalt.

Trăgându-l lângă birou, se ascunde acolo, cu capul în mâini, ascultându-i murmurul glasului în timp ce vorbea la telefon.

Rămase cu ochii pe imprimarele de computer pe care le avea între coate, fără ca un singur număr să i se înregistreze pe scoarța cerebrală. Nu se putea gândi decât

la subțirimea capotului ei de bumbac și la felul cum i se ridicaseră sfârcurile în clipa când îi deschisese ușa lui Rand.

Știa că i le văzuse.Ce și-o fi spus? Pe chip nu i se citise nimic.Cât timp reușise să se mențină rigidă,astfel încât să nu întindă mâna pentru a-l atinge pe piept? Cât timp se holbase la el cu gura căscată?

O,Doamne!„,îmi stai în drum...”De mult nu se mai simțise atât de prostește.

Trebuia să-i spună să se dea la o parte din drum! Stătuse acolo ca o neroadă absolută,blocând intrarea,cu ochii cășcați la el!

Un sunet,în spate,o făcu să se învârtă cu scaunul,strângându-i puternic brațele.

Era Rand,firește,cu o înfățișare straniu-șovăitoare,ținând într-o mână un fursec cu ciocolată.Din nou,privirea îi fu atrasă spre pieptul lui gol.Clipi din ochi,silindu-se să-l privească în față.

-Mulțumesc,spuse el.A trebuit să sun la ziar,cu câteva corecturi,înainte de-a intra la tipar.Era ceva important,altfel nu te-aș fi deranjat.Cei de la compania telefonică au spus că-mi fac legătura mâine după-amiază.

Kat își încrucișa brațele pe piept,protector.

-E-n regulă.Nu m-ai deranjat cu nimic.Nu mă pregăteam de culcare.Lucram.

-Văd,dădu el din cap; apoi privi în jur.Camera asta rămasă liberă îți servește de minune ca birou.Kat dădu din cap:

-Mutându-mi în camera mea patul de alamă,am făcut aici loc pentru o sofa,așa că încă mai pot folosi camera asta pentru oaspeți,la nevoie.

Îi lăsase lui,de bunăvoie,patul lor conjugal,cu salteaua sa superdură.Avea nevoie de ea pentru durerile de spate.Oricum,patul de alamă era cam singurul obiect important adus de ea în căsnicia lor.Acela și un fetus,desigur.

Rand se rezemă de tocul ușii,mușcând din fursec.Kat bănuia că,de vreme ce el le copsese,avea tot dreptul.

-Ai mulți musafiri care stau peste noapte? o întrebă.Vreau să zic,care dorm aici?

-Nu.Nimeni nu folosise vreodată a doua sofa.Asemenea lui Rand,Kat nu avea familie.Acesta era unul dintre lucrurile care-i atrăseseră unul spre celălalt,din capul locului.Amândoi tânjeau după un soi de legătură solidă.

-Am văzut că aveai în bucătărie un ibric cu cafea aproape plin,continuă el.Mai bei și-acum cu găleata,zi și noapte?

Și el și Jenny fuseseră copleșiți când Kat bea câte două-trei cești de cafea de-a lungul alăptatului copiilor de la ora două,reușind totuși să doarmă după aceea buștean.Nici pe copii nu păruse să-i deranjeze vreodată.

-Da,răspunse ea.Asta mă ține în funcțiune,ca benzina pe-o mașină.

-Ți-aș putea aduce o ceașcă -înainte să mă-ntorc la subsol și să te las să lucrezi?

Își mușcă buza.Ce-și pusese-n cap?De ce făcea asemenea lucruri,fursecuri împreună cu copiii,cafea oferită ei? Ce-și închipuia că dovedește cu asta? Orice țel ar fi avut,Kat știa că n-avea să dureze.Urma să se plictisească,mai devreme sau mai târziu.Cel mai probabil,mai devreme.

Poate putea da și ea o mână de ajutor,pur și simplu,ca să nu se obișnuiască prea mult copiii cu situația.Să-l facă să se simtă folosit,să-l facă să creadă că ea profita de bunele obiceiuri pe care începuse să și le manifeste,așa deodată.Ar fi trebuit să dea rezultate și încă repede.Prin urmare,acceptă oferta:

-Îți mulțumesc.Drăguț din partea ta.Fără a o surprinde câtuși de puțin,Rand reveni în câteva minute,aducând pe-o tavă două cești de cafea și o farfurie cu fursecuri.Profitase de ocazie pentru a-și trage pe el un tricou,deși Kat nu era sigură că asta rezolva prea multe.Totuși,când o întrebă dacă puteau bea cafeaua împreună,ridică din umeri,consimțind fără cuvinte.

Dacă,așa cum le spusese lui Katie și Nathan,ea și Rand aveau să fie din nou prieteni,trebuia să facă un efort de a-l suporta,de-a purta conversații ocazionale.

Își spuse că,cu cât mai des îl vedea de-aproape,cu atât avea să-i devină mai ușor să-l privească fără a-i lăsa gura apă.În plus,mai avea și un alt motiv,mai presant, de a-i vorbi,își spuse,amintindu-și felul cum o sărutase în acea dimineață, dimpreună cu copiii.Trebuia să înțeleagă că n-o mai putea face și a doua oară.

Acesta nu era decât încă un lucru cu care nu voia ca Nathan și Katie să se obișnuiască.

CAPITOLUL 5

Pentru a-și acorda un moment de răgaz,Kat luă un fursec și mușcă din el.

Acum,că avea ocazia,îi era mai greu decât se așteptase să aducă vorba despre ciugulitul acela mărunț pe buze.

-Foarte bun,spuse despre fursecuri.

-Mulțumesc.Stând tot în picioare,Rand ridică o ceașcă de cafea și sorbi.

-Și tu faci aceeași cafea grozavă.Kat dădu din cap în semn de mulțumire pentru compliment,neștiind absolut deloc ce să spună.

-Drăguț din partea ta,continuă el,când tăcerea se prelungi prea mult.E frumos că m-ai lăsat să stau cu tine.

-Aveam...nevoie de-o mică pauză.Cred că și tu,odată ce lucrezi seara.

-Sunt obișnuit să lucrez serile,răspunse Rand,așezându-se pe sofa ecosez și rezemându-se de spătar; își întinse în față picioarele lungi,încrucișându-și-le la glezne.Așa fac,de obicei.De-asta,faptul că văd de copii în timpul zilei nu-mi schimbă prea mult programul.Zâmbi,împreunându-și mâinile sub cap.

-Pur și simplu va trebui să mă scol puțin mai devreme, pentru a-i duce la școală la timp. Fusese întotdeauna un noctambul, își aminti Kat. Și-i plăcea să doarmă mult, dimineața. În cele câteva luni cât fuseseră împreună, înainte de-a se naște Nathan, amândoi se delectaseră, uneori, la sfârșit de săptămână, stând în pat până la amiază.

-Îi pot duce eu la școală înainte de-a merge la serviciu, spuse Kat, dacă vrei să dormi mai mult. Oferta o surprinse chiar și pe ea însăși. Rand o surprinse la rândul său, refuzând-o.

-Am spus că-i duc și-i iau eu de la școală, spuse el ferm. N-o să sufăr că mă scol mai devreme pentru atâta lucru. De fapt, probabil îmi va face chiar bine.

-Dar ție-ți place să...

-Nu. Dacă angajai o guvernantă, condusul copiilor la școală ar fi făcut parte din sarcinile ei.

-Dar ea n-ar fi trebuit să lucreze seara, ca tine, pentru a-și câștiga existența.

-Decât dacă erai tu nevoită să întârzi. Mai luă o înghițitură de cafea, înainte să continue:

-Și apoi, cred, ar fi fost de gardă. O observa printre pleoapele pe jumătate închise. Zâmbi vag, aproape ironic, i se păru lui Kat.

-De vreme ce eu sunt noua doică, ori de câte ori vei avea vreo întâlnire, Kat, anunță-mă. Voi sta eu cu copiii. Kat îi înfruntă privirea, deschis:

-Îți voi cere să stai cu ei seara, numai dacă am mai mult de lucru. Îmi consider viața socială ca fiind propria mea responsabilitate și, ori de câte ori am câte-o întâlnire, am să angajez o guvernantă cu ziua. În afară, desigur, de cazul că e weekend-ul tău cu ei. Atunci va trebui să angajezi tu o guvernantă, dacă vrei să ieși în oraș. Rand continua s-o privească meditativ.

-Te-am auzit spunându-i lui Katie că vei pleca de-acasă când îmi vine mie rândul la sfârșit de săptămână. Am senzația că te-aș face să te simți în plus în propria ta casă. Kat ridică din umeri și alese un alt fursec.

-Asta-i o prostie, Rand. Sunt destule locuri unde să mă pot duce. Destui oameni cu care să mă-ntâlnesc.

„Zău, și cine mă rog?” se întrebă ea în gând în viața ei nu exista nimeni cu care să se poată gândi, măcar, la o ieșire în weekend. Nici un bărbat, în orice caz, deși Craig o presa să-l însoțească la competițiile de dans de amatori. Câteva luni mai înainte, aproape acceptase să participe la un concurs din Seattle, dar se răzgândise în ultimul moment. Ceva îi spusese că amicul s-ar împotrivi dorinței ei de-a închiria camere separate la hotel. Îl dorea doar ca partener de dans. În plus, nu considera că erau destul de buni ca să intre în competiții.

Iar acum, ea și Rand...

-Cred, spuse el, întrerupându-i șirul gândurilor, că prietenul tău Todd poate obține bilete gratuit pentru aproape orice destinație din lume. Suna aproape dușmănor.

-Da. Și ea credea la fel. Poate chiar avea să i-o ceară, într-o bună zi.

-Până acum, unde te-a dus? Kat se încruntă, privind fursecul pe care încă-l mai ținea în mână. Un fulg de ciocolată i se topise pe degetul mare. Îl linse.

Deodată, devenise foarte important ca Rand să știe adevărul.

-Nicăieri, răspunse, aruncându-i o privire. Nu... avem o relație de soiul ăsta.

Sprâncenele lui Rand se înălțară.

-Nu? Atunci ce fel de relație aveți?

-Suntem... prieteni.

-E gay?

-Nu. Păru să rămână perplex. Kat oftă. Nu crezuse că un om ca Rand ar înțelege prietenia perfect platonice dintre ea și Todd. Lui Todd îi plăcea să-și echilibreze stilul peripatetic de viață cu existența unei familii pe care s-o viziteze. Copiii ei le era unchi onorific, iar ei, un fel de frate mai mare.

-Dar nu-ți face griji, spuse, când Rand continuă s-o privească gânditor. Când vine rândul weekend-ului tău, voi face unele aranjamente. Am să plec cu plăcere.

-Nu va fi nevoie, replică el. Decât dacă ții neapărat. Nu-mi vei sta în drum dacă rămâi acasă, iar eu continui să-mi asum deplina responsabilitate cu copiii. Mă scol o dată cu ei, dimineața, astfel ca tu să poți dormi, îi distrez și-i țin departe de tine, ca să te poți odihni. Chestii de soiul ăsta.

-Asta... asta va fi bine, spuse ea, știind că niciodată nu va merge astfel.

Dacă era de față, copiii ar fi vrut să stea cu ea. Dacă cineva își julea un genunchi, de mămica avea nevoie, nu de tătici. Dacă nu găseau ceva, pe ea o întrebau.

Și, desigur, așa dorea și ea să se întâmple. L-ar fi detestat dacă încerca să-i „țină departe de ea”, astfel făcându-i nefericiți.

L-ar fi urât la fel de mult pe cât ura deja week-end-urile și celelalte prilejuri când mergeau să stea la el. Erau puii ei. Îi iubea și le ducea doru' când lipseau. Și tânjea, cu disperare, după zilele când acest lucru nu fusese necesar.

Ca și cum i-ar fi citi gândurile, Rand spuse, făcând-o să tresară:

-Poate-am reuși să facem ceva împreună Cu copiii, bineînțeles. Câteodată.

-Nu! spuse ea repede, întorcându-se imediat spre birou; picioarele o împiedicară să-și împingă iarăși scaunul lângă masă. Nu cred. Nu trebuie să le formăm concepții greșite. În legătură cu noi, vreau să zic. De vreme ce „noi” nu mai existăm. Și mai e ceva. Îi spuse cât de ușor putuseră copiii să interpreteze greșit acel mic sărut de la micul dejun.

-Categoric,nu vreau să mă săruți în fața copiilor.Rand rânji:

-Nu? Atunci,cum rămâne când nu sunt ei de față?

Strânse din fălci,fixându-l cu o privire furioasă:

-Și nici atunci.

-Cum zici.

Ca și cum subiectul ar fi fost închis pentru totdeauna,Rand se îndreptă de umeri și se aplecă,luând una dintre imprimante și parcurgând-o dintr-o privire.Cu o expresie de regret,o puse la loc,evident incapabil s-o descifreze.

-Vorbește-mi despre munca ta,îi ceru,cu coatele rezemate de genunchi și ținând ceașca de cafea între mâinile lui mari.Ce anume te ține ocupată toată ziua și toată seara? Nu obișnuiai să-ți aduci lucrări și acasă.

-Nu prea,replică ea cu un hohot scurt de râs,pe jumătate amar.Îmi închipui la ce reacție să mă fi așteptat!Și-așa era destul de prost că trebuia să-mi neglijez îndatoririle de nevastă pentru a ieși uneori să supervizez câte ceva.

Lui Rand îi tresări un mușchi pe obraz,dar își păstră tonul calm.

-Asta a fost atunci,Kat.Prezentul mă interesează.Vorbește-mi despre munca ta.

Luată pe nepregătite,și nu puțin rușinată de propria-i ostilitate,ridică din umeri:

-Nu-i cine știe ce de spus.Munca mea nu s-a schimbat prea mult,în doi ani.

-Ai spus că te-au avansat de câteva ori.Presupun că ești tot la Richardson Associates Research(Cercetătorii Asociați Richardson)?Dădu din cap, prudentă.Dacă exista ceva care-i putea face să se certe,aceasta ar fi fost o discuție despre slujba ei.

-Ce-au însemnat pentru tine avansările alea? întrebă Rand.Ți-au schimbat viața în vreun fel,în afară de faptul că ți-au adus un cec mai mare la salariu? Știu că ceea ce-ți doreai tu era să urci pe scara ierarhică.Te bucură c-ai reușit?

-Păi,da,răspunse Kat cu precauție.Pe de o parte,sunt șefă de departament.

Nu-și putea ascunde mândria.Ridicând bărbia,așezându-se puțin mai dreaptă, spuse:

-Sunt manager general al echipelor de coordonare.Rand păru impresionat.

-Dacă-mi amintesc bine,un șef de departament la R.A.R.poartă titlul de vicepreședinte.Se ridică în picioare și-i apucă mâna dreaptă,strângându-i-o rapid:

-Felicitări.Kat își retrase mâna din strânsoarea lui caldă.

-Mulțumesc.Sunt uim...Își înghiți restul cuvintelor.Dacă ea și Rand urmau să-ncerce să conviețuiască,să discute,trebuia să fie suficient de matură pentru a nu trage focuri în beznă.El îi zâmbi,rezemându-și un șold de marginea biroului.Kat își dorea să se fi așezat la loc pe sofa,sau să-i fi rămas ei destul loc ca să se

ridice,îndepărtându-se de el.Și mai vorbea despre statul în drum!Acoperea complet locul dintre scaunul ei și masă,nelăsându-i deloc spațiu de manevră.Își lînse buzele și coborî privirea,încleștându-și strâns mâinile în poală.

-Ce voiai să spui? insistă el.Clătină din cap:

-Nimic important.Rand îi înclină fața în sus,o privi câteva momente,după care,șpre marea ei surprindere,o ridică în picioare.Înainte să fi putut protesta,o răsuci și o așeză pe sofa.Luând loc alături,dar,din fericire,fără s-o atingă,spuse:

-Ești uimită că mi-amintesc atât de multe despre compania ta.Te miră că i-am acordat fie și numai atâta atenție cât să fiu conștient de diferitele niveluri ale structurii ierarhice.Kat râse:

-Cred că n-ar trebui să mă surprindă că știi exact ceea ce aproape am spus.Mă cunoști mult prea bine,Rand.

-Și în același timp,nici pe departe cât de bine ar trebui.Tu,care ești...care ai fost soția mea,te-ai schimbat,în doi ani.Îi luă mâna și o ținu lejer,trecându-și degetul mare peste falangele ei.

-Așa se pare,îl privi ea o clipă.Dar și tu te-ai schimbat.

-Da.Mai mult decât ți-ar putea trece prin minte.Așteptă,dar Rand nu intră în amănunte,mulțumindu-se s-o strângă de mână,peu a-i da apoi drumul.Kat continuă să-i cerceteze ochii,cu gândurile învârtejite.

Cum se schimbase?Și cât de mult credit le-ar fi putut ea acorda acestor schimbări?Dacă deosebirile pe care le observase deja erau reale,putându-se baza pe ele,existau și altele,încă neevidente? Iar dacă da,ce-aveau să însemne ele pentru relația lor?

Întrebarea o înspăimânta,făcând-o să fiarbă pe dinăuntru,s-o doară gâtul.Dacă schimbările erau reale,dacă Rand nu mai era soțul afemeiat,adulterin,pe care-l alungase cu doi ani în urmă,oare iertarea și uitarea deveneau dintr-o dată posibile? Of,pe cine încerca să păcălească?De câte ori nu iertase și „uitase” mama ei,numai pentru a i se reaminti cu forța,iar și iar și iar?

-Exact,ce anume,întrebă Rand,face vicepreședintele însărcinat cu departamentul de coordonare? Bucuroasă că avea un lucru concret asupra căruia să se concentreze,îi răspunse repede:

-Șeful departamentului coordonează,colaționează și interpretează datele aduse de echipele care ies pe teren și adresează întrebările.

-Ce? se aprinse în ochii lui o scânteie de amuzament.S-a terminat cu fâțâiala prin centrele comerciale,cerându-le interviuri unor oameni complet străini? Gata cu pânda prin sălile de așteptare ale medicilor,sau în curțile școlilor,sau cu luat de guler oamenii care ies de la teatru,ca să le bagi pe gât chestionarele tale?

Din zâmbetul lui,se vedea că nu-și râdea de ceasurile îndelungate ale muncii ei de odinioară.

-Exact,răspunse Kat.Sunt mai puține ore de muncă seara.

Zâmbi,aruncând o privire spre birou.

-Cel puțin,muncă seara în afara casei.Rand dădu încet din cap,cu o privire concentrată și totuși indescifrabilă.După ce-și termină ceașca de cafea,o puse pe masă cu un sunet înfundat și se ridică.

-Deci,asta trebuie să-ți lase timp și pentru a avea o viață de societate.

Dintr-o dată,prudentă iarăși,Kat confirmă.Ridicându-se și ea,se strecură pe lângă el,înapoi în scaun.

-Cât de cât.Privi imprimanta pe care-o studiasse Rand.Pe moment,avea tot atâta sens pentru ea,cât avusese pentru el.

-Kat.Îl simți în spatele ei.Îi simți mâinile așezându-se pe spătarul scaunului și apăsând,înclinând-o înapoi până ajunse aproape la orizontală.O privi,fără nici o umbră de zâmbet pe chipul său posomorât,

-Vreau să fac parte din acea viață de societate.Kat îi înfruntă privirea,incomod conștientă de faptul că i se ridicase capotul pe coapse.

-Nu.O lăsă la loc în poziție dreaptă,după care răsuci scaunul cu fața la el.

Lăsându-se pe vine,o imobiliză între brațe,apucând brațele scaunului:

-E inevitabil.Nu voi fi în stare să trăiesc atât de-aproape de tine fără a vrea să te...văd.Cu Todd nu te culci.Dar cu Craig?I se opri răsufarea în gât.Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

-Rand,asta nu te privește.

-Ești soția mea.Deci mă privește.

-Fosta soție!Ochii lui aruncară un fulger.Se aplecă atât de aproape,încât Kat îi simți respirația ca un evantai fierbinte peste față.

-Vorbe pe hârtie.Ești femeia mea,Kat.Iar eu sunt bărbatul tău.

-Nu,repetă ea.Dădu drumul scaunului,apucându-i în loc coatele și apăsându-i-le pe coaste.Degetele lui mari îi atinseră partea de jos a sânilor.Sfârcurile ei reacționară instantaneu.Rand coborî privirea spre ele,revenind apoi spre fața ei.

-Nu? șopti.Trupul tău spune da,Kat.

-Tu care parte a cuvântului „nu” n-o înțelegi? replică ea pe ton de tachinare.

Rand clătină din cap și se ridică,eliberând-o.

-Știu ce înseamnă nu,Katherine,spuse el cu deliberată blândețe.

Trebuia să stea absolut nemișcată,să-l asculte concentrată pentru a-l putea auzi,deși glasul părea să răsune de pretutindeni împrejurul ei.Din afară și dinăuntru ei,în același timp,acompaniată de un vuiet straniu în urechi.

-Dar mai știi și că dacă aș face asta -se aplecă și-și trecu gura peste a ei,o dată, de două ori,uscată și fierbinte -ca și cum aș avea intenții serioase,sau dacă aș face asta -o mângâie cu o mână peste umăr,peste sân -,„nu”-ul tău s-ar transforma în „da”.Rapid.Fiindcă -urmă el,cu același glas scăzut și gingaș -am un lucru pe care-l dorești la fel de mult cât te doresc eu pe tine.

Îi luă mâna și i-o apăsă pe umflătura tare din partea din față a pantalonilor.

-E a ta,Kat.Ochii lui o ardeau până-n adâncul sufletului.Glasul îi deveni răgușit.

-Numai a ta.Tot ce trebuie e să spui da.Kat își smulse mâna,încleștându-și pumnii atât de strâns încât i se înfipseșeră unghiile în carne.Privindu-l cu ochi mari,cu gâtulejul palpitând,cu inima amenințând să-i explodeze,se temea de ceea ce avea să facă în continuare și tot atât de mult se temea că nu va face nimic.

Ceea ce se și întâmplă.Rand se întoarse fără o vorbă și plecă.

Își îngropă capul în brațe,pe birou.

-Îl urăsc!Îl urăsc!Îl urăsc!izbucni ea în plâns.Mâine dimineată,la prima oră,pun un lacăt pe ușa de la bucătărie! Și niciodată,niciodată n-am să spun da!

Dar în străfundurile minții auzi glasul obosit al mamei ei,încercând să-i explice oarecare lucruri unei fiice furioase: „Niciodată înseamnă mult timp,Kat.Poți încuia ușa de câte ori vrei,dar,atunci când iubești un bărbat,nu arunci și cheia.

-Dar nu-l iubesc,șopti,Nu-l iubesc!

Peste weekend,Kat îl văzu foarte puțin pe Rand.Din fericire,își spuse ea.I-o trimise pe Katie la subsol,când sosi Todd,să-i ia pe Nathan și pe ea,vorbi câteva cuvinte cu Rand când se întoarse acasă,și-i privi mașina ieșind de pe alee la șapte și jumătate.Nu-l auzi revenind în timpul nopții.

Duminică,îl zări în trecere.Împreună cu un alt bărbat,cărau pe scările subsolului un televizor-consolă cu diagonala de cel puțin șaptezeci și cinci de centimetri,când ea și copiii plecau la biserică.La întoarcere,nu îl văzură nicăieri și aproape adormise,seara,când auzi ușa de la subsol deschizându-se,apoi închizându-se la loc.A patra treaptă scârțâi și altceva nu se mai auzi.

Se întoarse pe partea cealaltă,hotărâtă să doarmă.Somnul,însă,o ocolea și când îi veni în sfârșit,fu agitat,neodihnit.Se alese astfel cu o jumătate de oră în plus pentru a se pregăti de plecarea la slujbă,treabă deloc ușoară,lunea dimineată,nici măcar când se simțea în formă.Pentru ea,prezența lui Rand în apartamentul de la subsol,asemenea unui soi de muzică tulburătoare,semi-auzită,pe care nu și-o putea alunga din minte,nu se simțea deloc în formă.

În seara aceea,veni acasă de la lucru aproape cu o oră întârziere și mult mai obosită ca de obicei.Explicabil,își spunea,de vreme ce dormise atât de prost în noaptea trecută,cu gândul la Rand și la cele spuse de el.Oftă și,proptindu-și pe

şold sacoşa cu târguieli,vârî cheia în uşă şi descuie.Auzi televizorul urlând din camera de zi,glasul mult prea puternic al lui Nathan mugind la Rand să se uite la ce făcuse el,râsul ascuţit al lui Katie şi chicotitul profund al lui Rand,toate contopindu-se într-o stranie armonie.

Închise încet uşa şi se rezemă de ea,bucuroasă să se afle acasă şi totuşi neobişnuit de tristă că,de data asta,copiii nu auziseră cheia şi nu veniseră în fugă s-o întâmpine.Dacă ar fi avut o guvernantă,iar ea întârzia la slujbă,ar fi fost la fereastră,aşteptând-o.Ar fi smotocit-o cu sărutări.Ar fi râs cu ea,nu cu altcineva. Bucuria lor datorată sosirii ei ar fi fost la fel de zgomotoasă şi entuziastă ca plăcerea pe care le-o producea ceea ce făceau cu Rand.

Astăzi,însă,n-aveau guvernantă.Astăzi,îl aveau pe tatăl lor şi,judecând după târăboiul vesel ce continua,toţi trei se distrau nemaipomenit.Fără ea.

Ei bine,de ce nu? se întrebă,deşertându-şi cumpărăturile din sacoşă pe teigheaua bucătăriei.Rand nu era cine ştie ce adolescentă plictisită,care insista să se uite la concerte rock pe care copiii le detestau.Era tatăl lor şi,cu el în prezent,ce nevoie mai aveau de mama lor?

Întrebarea o făcu să i se frângă inima.Răspunsul o lovi ca o secure în plexul solar.N-avea nevoie de ea.Nu-i duseseră deloc dorul.Probabil nici măcar nu-şi dădeau seama că întârziase!

Ei,şi? De câte ori nu venise acasă,dorindu-şi să-şi poată vedea numai de ale ei,în loc să trebuiască să se ocupe de nevoile lor? De câte ori nu se gândise cu jind la o cadă plină cu apă fierbinte şi clăbuci până peste urechi? Şi la binecuvântata linişte.De ce să nu profite de ocazie pentru a-şi face tocmai această plăcere? Numai Dumnezeu ştia,după ziua prin care trecuse,cât de bine i-ar fi făcut o baie prelungită,în singurătate.

-Ha,murmură,scoţându-şi pantofii.Sigur.O baie lungă,liniştitoare,oricând, de-acum şi până la ora unsprezece,are tot atâtea şanse ca o prietenie de durată cu Rand.O aştepta un vraf de rufe,suficient de mare pentru a scufunda feribotul de Alaska,plus cel puţin două ore de muncă la rezultatele unui sondaj în rândurile consumatorilor,pe care n-avusese timp să-l termine la birou.Aceasta din urmă se datora în mare măsură faptului că petrecuse prea multe ore privind pe fereastră, cu gândurile oriunde,numai la muncă nu.

Privind spre camera cu televizorul,văzu că toţi trei stăteau cu spatele spre ea.Un maldăr de hârtii decupate inunda măsuţa de cafea şi covorul.Un teanc multicolor de hârtie de construcţii atârna pe jumătate de pe canapea,iar alături zăcea o cutie de macaroane deschisă,cu o parte din conţinut dispărând între două perne.

Câteva minute,Kat privi tăcută pe toţi trei; apoi,parcă simţindu-i prezenţa,Rand

se uită peste umăr,spre ea.Repede,se ridică în picioare,împrăștiind în jurul său hârtii și bucățele de macaroane ca o ploaie de confettii.În cotul cămășii i se bățâia o sticlă de lipici agățată cu gura sa cleioasă.Și-o smulse,rânjind,și zise,ca un vecin care dă ziua-bună peste gard:

-Ei,salut.Dădu televizorul mai încet și o înghionti pe Katie:

-A venit mami.Katie ridică privirea.

-A,bună,mămico.Tăticu-și-cu-mine facem un dinozaur.

Fâlfâi o coală de hârtie bleu de construcții.Pe ea era schițat cu macaroane și umplut cu fărâme de hârtie colorată conturul unui obiect ciudat.

-Vezi?Kat se rezemă de balustrada din lemn de stejar ce despărțea bucătăria de camera aflată puțin mai jos,admirând opera de artă cu un entuziasm despre care spera să nu sune prea fals.Întorcându-se spre Nathan,îl întrebă ce făcuse la școală.Răspunsul fu o ridicare din umeri.Băiatul stătea în genunchi lângă măsuță,cu părul brunet atârându-i în ochi și limba scoasă printr-un colț al gurii, complet concentrat asupra hârtiei din fața lui.Când termină,o ridică triumfător:

-Uite! Un Sopwith Camel(Cămilă).Kat mijii ochii:

-Seamănă cu un avion,Nathan.Nathan și Rand schimbară o privire gen „Femeile!”,iar băiatul spuse:

-Un Sopwith Camei ESTE un avion,mami.Tati mi-a adus o carte de la bibliotecă.Are poze cu o mulțime de avioane foarte vechi.E interesantă.Și mi-a mai adus una și cu elicoptere,și alta despre dibir...dirib...Tati? Cum le zice la alea?

-Dirijabile,fiule.

-Mhm,făcu Nathan.De-alea.Își privi tatăl cu ochi radioși,plini de adorație ca pentru un erou.

-Haideți,gașcă,își puse Rand mâinile pe o pereche de fundulețe mici, împingându-i ușurei pe copii în mijlocul harababurii.Să facem curat până hotărăște mama că nu mai avem voie să ne jucăm aici.Spre uimirea lui Kat,ca să nu mai vorbim de iritarea ei,copiii se apucară de treabă fără pic de discuție sau bosumflare.Până-și schimbă ea costumul și ciorapii cu chilot și despacheta cele câteva cumpărături pe care le făcuse,camera de zi era în perfectă ordine.

În timp ce lucrau,copiii îl bombardau pe Rand cu întrebări,scoteau din fundul cutiei cu jucării articole pe care probabil nu le văzuse și o lăsară pe Kat să-și facă netulburată treburile.Când nu era ocupat să le răspundă copiilor,Rand își comentă vesel ziua,nepărând să observe -sau poate,să-i pese -că răspunsurile lui Kat erau posomorâte.Venind să se rezeme de șoldul lui Kat,pentru prima oară în cursul serii,Katie întrebă:

-Mămico,putem căpăta sandvișuri cu brânză prăjită și supă de roșii?

Era cina ei favorită.

-Sigur.Cu toată oboseala,era și cina preferată a lui Kat.

-Bine,atunci eu vă las,spuse Rand,atât de încântat,încât Kat știi că era recunoscător de-a nu-l fi invitat.Căruia bărbat îi conveneau supa și sandvișurile la cină? Ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu trebuia să țină seamă și de un apetit bărbătesc în planificarea meniurilor.Îi era recunoscătoare.Sigur că era.

Kat abia se atinse de mâncare,în timp ce copiii înfulecau cu poftă,sporovăind despre cum se distraseră cu tatăl lor.Părea că în cele câteva ore petrecute împreună se înghesuise o săptămână întreagă de lucruri interesante.Sau poate două săptămâni.După ce făcu curat la bucătărie,îl verifică pe Nathan,care se chinuia cu temele la matematică.

-Trebuie să știi unu,iubitule,spuse ea,aplecându-se peste masa de cafea unde scria el,în genunchi.Vezi,șapte plus trei fac zece.Așa că scrii zero-ul de la zece și pe unu îl treci lângă celălalt șir de cifre,după care îl aduni cu ele.

Băiatul împungea hârtia cu creionul,făcând găurele.

-Nu poți să stai jos și s-o facem împreună,mămico?Kat se gândi la muntele de rufărie care-o aștepta.În clipa aceea,Katie țipă din cadă că era gata pentru a fi spălată pe cap.Kat oftă.

-Poți s-aștepți până o spăl pe Katie pe cap? Puștiul se supără și replică:

-Totdeauna eu trebuie s-aștept.Și ai zis că nu pot să mă uit la „The Simpsons” până n-am terminat chestiile-astea.Nu-i cinstit.De ce o speli pe ea prima pe cap? Eu am cerut mai întâi.

-Scumpule,știi,dar dacă așteaptă,va răci.E udă toată.Vin imediat,bine? între timp continuă să lucrezi,și-ai să termini la timp pentru Simpsoni.

Nathan îi aruncă o privire rebelă și împunse din nou foaia.Katie plescăi zgomotos în cadă.Kat îl lăsă pe Nathan cu aritmetica și îmbufnările lui.

Când se întoarse,cu Katie înfășurată în prosoape,Nathan dispăruse din cameră.

Kat se încruntă și îl strigă pe nume.Nu-i răspunse.Căută prin restul casei,deși știa unde putea fi.Încruntându-se buzele,deschise ușa de la subsol și porni în jos pe scară cu pași apăsați.Rand îi răspunse imediat ce bătău la ușă,cu un creion în mână și un zâmbet cald pe față.Vocea ei era încordată:

-Nu-l găsec nicăieri pe Nathan.Rand ieși,închizând ușa apartamentului.

-Calmează-te,bine? E aici.Fusese mai mult decât sigură că era acolo,dar tot scoase o pufnitură furioasă:

-I-am spus să aștepte,că vin la el într-un minut,două.N-avea nici un drept să coboare aici și să te deranjeze.

-Nu mă deranjează. Voia o mână de ajutor la matematică. E ora de culcare?

-Nu, nu-i ora de culcare. Și nu mi-a spus că pleacă din casă. Rand se încruntă.

-N-a plecat din casă. Pur și simplu a coborât în vizită la mine.

-La dracu', vreau să vină sus în clipa asta! Aruncă la o parte mâna pe care Rand o ridicase ca să o liniștească:

-N-ai dreptul să-l ții aici când trebuie să stea cu mine! Când a apărut în ușa ta, trebuia să-l trimiți înapoi, sus, imediat. La câteva momente după ce se înapoie în partea din casă ce-i revenea ei, Nathan o urmă, cu o expresie prudentă pe față. Își terminase aritmetica, sub oblăduirea lui Rand. Întristată și vinovată de reacția ei irațională față de o atitudine perfect normală din partea copilului -și dintr-a lui Rand, că tot veni vorba -Kat intră în camera lui Katie, să ia rufele murdare din coșuleț. Era gol. La fel și al lui Nathan. Un control rapid al sertarelor lor dezvălui îmbrăcăminte curată, împăturită cu grijă. Așternuturile le fuseseră schimbate, cearceafurile curate puse la locul lor, iar în camere se făcuse ordine.

Kat oftă adânc. Rand! De ce Dumnezeu făcuse toate astea? Își frecă fruntea încrețită de preocupare și reveni în camera de zi. Urmări „Familia Simpson” împreună cu copiii, după care îi duse la culcare.

-Îl chemi pe tăticul să vină și el sus, mămico? întrebă Katie.

Niciodată nu se simțise mai puțin dornică să cedeze rugăminții unui copil, dar o făcu totuși.

-Copiii sunt gata de stingere, spuse, când Rand o întâmpină în ușă.

El zâmbi, o cuprinse prietenos cu brațul pe după umeri și spuse:

-Atunci, să mergem. Stabilise clar să fie ocupată în cabinetul ei, cu ușa întredeschisă, când Rand avea să iasă din camerele copiilor. Nici măcar n-o strigă. Îi auzi pașii îndepărtându-se, îl auzi trecând prin bucătărie, drept spre scară și coborând la subsol. Lăsându-și fruntea în palmă, Kat rămase privind în gol spre hârtiile pe care și le adusese acasă. O jumătate de oră mai târziu, încă mai stătea la fel. N-avea nici un rost. Nici o nădejde. Inutil. Nu rezolva absolut nimic. Se ridică, îi controla pe copii, le trase păturile până sub bărbie, apoi închise ușile dormitoarelor. În bucătărie, turnă două căni de cafea, adăugă frișca și trei cuburi de zahăr într-una din ele, și deschise cu umărul ușa subsolului.

-Pot să-ți fac cinste cu o cafea? întrebă, când Rand apăru în prag.

El deschise larg ușa, cu un zâmbet amplu, ridându-i chipul:

-Exact ce-aveam nevoie. Precis citești gândurile. Mă pregăteam să-mi fac o ceașcă de ness. Intră. Își luă ceașca și o adulmecă.

-Miroase grozav. E clar că nu-i instant. Trei cubulețe. Ți-ai amintit.

Kat observă că lampa planșetei de desen era aprinsă.

-Te-am deranjat de la lucru.Scuză-mă.

-Nici o problemă,răspunse el.Poate aștepta până dimineață.Împinse cu piciorul un taburet din drum,peu ce ea să poată ajunge la canapea.

-Uite,stai jos.Destinde-te.Îndesă în colț o pernă,să se rezeme de ea.

-Merg să-mi închid sistemul,după care putem șede o vreme de vorbă.Să nu pleci.Trecu în camera de lucru și închise ușa.Kat îi auzi glasul înfundat și-și dădu seama că vorbea la telefon.La naiba,îl deranjase,de la lucru,de la altceva,nu știa.Incapabilă să se relaxeze,se așeză pe marginea canapelei,privind în jur.

Apartamentul pe care-l ținuseră întotdeauna complet mobilat nu arăta decât vag diferit de perioada când îl locuise doamna Gold.Sofaua moale de creton și fotoliul rămăseseră,împreună cu măsuța de cafea cu placă de sticlă,toate relicve ale vânzărilor de garaje -dar relicve în stare bună.Rand și Kat aranjaseră apartamentul cu un buget restrâns și îl închiriaseră înainte de-a se ocupa prea mult și de partea lor din casă,întrucât chiria avea să-i ajute la plata costisitoarei ipoteci.Kat își țuguie buzele,amintindu-și...

CAPITOLUL 6

Costisitoarea casă construită pe niveluri diferite fusese prea mare pentru ei,prea disproporționată,dar Rand refuzase să asculte de glasul rațiunii.Dorise acea casă,dorise acel mediu înconjurător și nimic altceva nu l-ar fi satisfăcut.Enorma ipotecă pe care fuseseră nevoiți s-o semneze era o datorie pe care se hotărâse s-o achite de unul singur,fără nici o participare a lui Kat.

-Stai acasă,spusese el când îi lovide lânzezeala dimineții,făcând-o incapabilă se se miște înainte de amiază.Oricum nu vreau să lucrezi.Obținerea casei e o datorie a bărbatului.Datoria ta este s-o îngrijești.Sunt un tip de modă veche,Kat.Lasă-mă să am eu grijă de tine.

La vremea aceea,nu prea avusese de ales,atât de rău se simțise în timpul sarcinii. Apoi Nathan fusese un bebeluș cu colici și avusese nevoie de ea.Exact când atinsese o vârstă care-i permitea lui Kat să revină la slujbă,Rand propusese să facă încă un copil.Jenny tocmai îl născuse pe mezin,declanșând cel mai feminin instinct al lui Kat,acela de a ține un sugăr la sân.Acesta,combinat cu nerăbdarea lui Rand de-a mai avea încă un copil,înclinase balanța.Ce conta,conchisese Kat,încă un an în afara activității? Șeful ei de la R.A.R.Îi promisese un post oricând dorea și știuse că vorbea serios.

Iar Rand,firește,nu vorbise serios când el și Karl glumiseră și vorbiseră despre a-și ține nevestele desculțe și gravide.Știa tot timpul că soția lui intenționa să se întoarcă la serviciu,când venea timpul,știa că-și prețuia propria independență,îi

cunoștea hotărârea fermă de a nu ajunge niciodată ca mama ei.

Mama lui Kat, Carol, suferise cumplit când o părăsise soțul, după șaptesprezece ani de căsnicie. Neavând niciodată o slujbă în afara casei, Carol fusese nepregătită să vadă de sine și de Kat, iar viața lor nu fusese deloc ușoară în anii de adolescentă ai fetei.

A doua sarcină fusese floare la ureche, iar îngrijirea lui Katie, o bucurie. Când fetița avea cinci luni, fostul șef al lui Kat dăduse telefon și o implorase să revină la birou. Avea nevoie de ea. Jenny fusese de acord să îngrijească de copii, iar Kat se întorsese fericită la serviciu, pentru cinci zile pe săptămână.

Fericirea durase până la înapoierea lui Rand dintr-o călătorie de trei săptămâni în Europa de Est. Știuse că intenționa să revină la lucru, dar, până a nu cunoaște situația pe pielea lui, nu bănuise cât de mult avea să-i displacă.

Îi ceru să demisioneze. Kat refuză. Încercă să-i explice că, făcându-și meseria, se simțea din nou utilă, că mintea ei avea nevoie de activitate. Zilele-i erau pline de oameni interesanți și provocări, nu de scutece ude și gângureli copilărești. Se trezea dimineața cu o limpezime a minții căreia îi simțise prea mult timp lipsa. În plus, o stânjenea să nu aibă banii ei proprii, bani câștigați prin muncă. Detesta să se simtă complet dependentă de el. Rand se întreba dacă-l înzestra cu trăsăturile rele ale tatălui ei. Ea îi sugera că încerca să-o transforme în femeia care fusese mama lui, în loc de-a o lăsa să rămână femeia cu care se căsătorise.

El îi ceru din nou să-și dea demisia. Ea îi explică faptul că-i era necesară șefului, El îi spuse că lui îi era necesară. Ea spuse că el nu stătea acasă niciodată destul timp ca să-i simtă lipsa. El răspunse că-și făcea datoria pentru a întreține familia. Ea ripostă că acum familia avea două venituri consistente, iar el nu mai trebuia să primească însărcinări peste hotare. El o acuză că încerca să-l submineze.

Ea strigă că același lucru i-l făcea el ei. Pozițiile le deveniră atât de polarizate încât, după un timp, indiferent cât de tare încercau, nu mai putură găsi calea de înapoiere spre nici un fel de înțelegere.

Și încercaseră, își amintea Kat acum, dar asta nu fusese de ajuns.

Oftând în urma valului de emoții amestecate, Kat se ridică și trase adânc aer în piept, inspirând parfumul pe care-l răspândea Rand în apartament, atât de diferit de felul cum miroșise pe vremea când locuia acolo doamna Gold.

Săpun, șampon, after-shave -esență de Rand -înmirosmau aerul cu o aromă masculină de mosc ce-i lăsa lui Kat o senzație de căldură și stranie satisfacție.

Porni prin cameră, atingându-i cărțile, rechizitele, fotografiile copiilor.

Prin ușa deschisă a camerei, pe care și-o alesese pentru dormit, văzu picioarele patului, cu o cuvertură cafenie, întinsă ordonat deasupra, și o pereche de blugi,

aruncați peste ea. Restul camerei era cufundat în umbră. O clipă simți tentația de a intra să vadă ce fel de fotografii -dacă avea -își pusese acolo.

Nu. Asta n-o privea. În plus, cum s-ar fi simțit dacă se-ntorcea Rand și o găsea băgându-și nasul? Se bucură că nu pornise să investigheze, căci, exact în timp ce se gândea la asta, Rand ieși din camera de lucru, având în mână cafeaua adusă de ea. O sorbi.

-Rece. A ta cum e? Și a ei era rece și le băgă pe amândouă în cuptorul cu microunde. Kat se așeză din nou pe marginea canapelei, în vreme ce Rand se lăsă moale în șezlongul său, ca un chiriaș cuminte, la taclale cu proprietărea sa, o doică după orele de program sporovăind cu cea care o angajase. Un fost soț așteptând evaziv să vadă ce motiv al vizitei avea-n cap fosta sa soție.

Ascunzându-se pe jumătate după cana de cafea, Kat îl privi printre aburi.

-Am, ăă, venit să cer scuze pentru cum m-am purtat când a venit Nathan la tine să-l ajuți la aritmetică. Rand se aplecă spre ea:

-Kat, n-ai nici un motiv să-ți ceri scuze de la mine. Trebuia să-mi fi dat seama că poate nu știai unde-a dispărut. Eu eram dator să mă asigur că avea permisiunea ta, înainte de a-l lăsa să stea. I-am explicat-o clar, când l-am culcat, înțelege.

Kat clătină din cap, punându-și ceașca pe masă.

-Nu, nu înțelege. Și nici tu nu înțelegi. Nu eram îngrijorată. Dacă nu-l găseam cu tine, abia atunci aș fi fost îngrijorată. Adevărul, Rand, este că eram...geloasă.

O privi peste buza câinii sale cafenii de ceramică, cu acea expresie perplexă care le reușea atât de bine -și de identic -lui și lui Katie, cu sprâncenele împreunate.

-Geloasă? Părea că nu-i venea să creadă.

-Geloasă. Tonul ei era inexpressiv, plin de autocondamnare.

-Vă distrați cu toții atât de bine când am venit acasă, astă-seară. Am stat acolo cinci minute bune, până a observat cineva că sosisem. Iar apoi, copiii s-au purtat de parcă nici nu le-ar fi păsat. Nu pe mine mă doreau, sau să le acord atenție. De tine aveau nevoie. M-a...făcut să mă simt lezată și de-atunci am rămas prost dispusă. N-aveam nici un drept să mă descarc pe tine. Sau pe Nathan.

-Înțeleg. Își puse ceașca jos și trecu să se așeze lângă ea pe sofa.

-Kat, ascultă. Ceea ce se întâmplă, cu copiii și cu mine, în momentul de față...este un fel de lună de miere. Nu va dura. Și să știi că le e dor de tine.

Nu era sigură că avea dreptate, dar speră că da. În timp ce-și terminau cafeaua, Rand îi alungă, cu o ridicare din umeri, mulțumirile pentru spălatul rufelor.

-Dacă angajai o doică, ar fi făcut-o, nu? Vreau să zic, când copiii sunt la școală, ce-ar trebui să facă o guvernantă care se respectă? Să vadă operete la televizor? Strâmbă el din nas, dezgustat. Kat se îndură să zâmbească:

-Nu dacă acea guvernantă care se respectă e numită Rand Waddell,cedă ea.Dar ai caricaturi de desenat,colaborări de scris.Dacă pierzi vremea cu spălatul și altele s-ar putea să rămâi în urmă cu propriile-ți treburi.

-N-am să rămân,o asigură el.Și vreau să știi că azi n-a fost doar un foc de paie. Am început săptămâna asta în stilul în care intenționez să merg până la capăt.

Dar,ăă,nu m-am atins de lucrurile tale,Kat.

-Foarte bine.Voi avea ceva de făcut în restul serii,după ce-mi termin temele pentru acasă.Dădu să se ridice,dar Rand îi puse o mână pe umăr.

-Trebuie să pleci chiar acum? Mă gândeam la ceva.La un lucru pe care vreau să ți-l spun.Se așeză la loc,iar mâna lui se desprinse,deși Kat avea senzația că-și lăsase pe ea amprenta.

-Cred că încă vreo câteva minute nu vor pricinui nici un rău.

Îl așteptă să continue,dar Rand nu făcea decât s-o privească.Ochii lui păreau să caute ceva într-ai ei,deși ce anume,nu putea bănui.

-Kat...când ne-am căsătorit,când nevoia ta de-a lucra făcea din mine un om atât de insuportabil...mi-am dat seama ce mă sâcâia așa de tare.Eram gelos pe tine. Se încruntă,apoi clătină din cap.

-Nu,gelos nu-i cuvântul potrivit.Vreau să spun că te invidiam pentru dreptul tău de a sta acasă.Îmi închipuiam că ar trebui să te răsfeți,să-mi fii recunoscătoare că ți-o făceam posibilă.Și,tot timpul,cred că ceea ce am vrut cu-adevărat a fost dreptul de-a o face și eu.Kat își simți ochii dilatându-se:

-Tu...

-Nu,ridică Rand o mână,lasă-mă să-ți spun,acum când cred că în sfârșit mi s-a făcut lumină-n cap.Sunt mai fericit să lucrez acasă decât am fost vreodată să merg zi de zi la ziar.De când m-am instalat în spațiul meu propriu,scriu mai mult,mai bine și mai ușor.Dacă a existat vreodată un tip croit pentru acest gen de viață,eu sunt ăla.Kat clătină din cap:

-Tu,om de casă?Credeam că-ți place să umbli.Credeam că asta este viața ta -călătorii în străinătate,investigații primejdioase.Coborî ochii,privind cana goală.

-M-am gândit adesea că primeai misiuni pe care nici nu erai obligat să le accepți,numai ca să pleci departe de casă.De mine.Rand ridică bărbia și o privi îndelung,în tăcere.Ochii lui negri erau gravi și îngândurați.

-A existat un element de soiul ăsta în ultimii câțiva ani.Dar nu atât ca să scap de tine,Kat,cât de situație.Înainte ca ea să poată răspunde,continuă:

-Era o situație pe care o creasem și eu,în egală măsură cu tine.Dacă aș fi avut spiritul de pătrundere pe care-l am acum,mi-aș fi dat seama cu cât sunt mai adaptat statului acasă și lucrului în solitudine,decât ești tu.Tu ai nevoie de

oameni în jurul tău. Ai nevoie de acest stimul. Eu, nu. Mă simt mai bine lucrând singur. Dacă mi-ar fi trecut asta prin minte și ajungeam la un compromis, poate am fi avut o șansă. Lui Kat i se-nvârtea atât de tare capul, încât nu putu răspunde preț de câteva secunde bune.

-Vrei să spui că ți-ar fi plăcut să stai aici și să vezi de casă, ca să nu mai vorbesc de copii? Rand ridică dintr-un umăr, cu o expresie spășită:

-Mda. Așa cred. Cât timp aș fi avut răgaz să scriu și să-mi desenez caricaturile, n-ar fi contat nici cât o para chioară unde le făceam. Dintotdeauna mi-a plăcut să stau singur. Când eram mic, petreceam mai mult timp în bibliotecă decât oriunde, cu excepția școlii. Trăiam în lăuntru cărților. Ficțiuni, fantezii despre lumi pe care n-aveam să le cunosc niciodată, locuri pe care nu credeam să le văd cândva.

Făceau viața mai... interesantă. A, sigur, jucam hochei și fotbal, fiindcă asta fac băieții, și aveam o groază de energie de consumat, dar preferam lectura oricărui alt lucru. Să citesc despre oameni și locuri exotice, atât de îndepărtate de propria mea experiență, încât uneori mă-ndoiam că pot exista în realitate.

Era o întrezărire atât de rară a copilăriei sale, despre care nu discutase niciodată, încât Kat își ținea respirația, sperând să dezvolte subiectul. N-o făcu.

-Deci, după călătorii tânjeai tu de fapt, spuse. Așa cum am crezut. Asta nu prea se leagă cu ideea de-a fi un soț casnic, Rand. Văzu ceva tresărindu-i în ochi, o negație, avu ea impresia. Rand deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, clătinând din cap:

-Poate că ai dreptate. Nu-s sigur că orgoliul meu m-ar fi lăsat să devin om de casă. Atunci.

-Și acum? Ridică din umeri:

-Nu mă plâng. În acel moment, stomacul îi ghiorăi zgomotos. Kat înălță sprâncenele:

-Ceva tot se plânge.

-Mhm. Își frecă abdomenul plat, dur. Și-o fi petrecut el cea mai mare parte a timpului printre cărți, computer, planșeta de desen și alte scopuri sedentare, dar în ochii lui Kat tot ca un atlet arăta. Probabil își lucra fizicul ori de câte ori i-o permitea spinarea. Orgoliul, chiar dacă poate i se relaxase întrucâtva, nu l-ar fi lăsat să-și iasă prea mult din formă. Cauciucul de rezervă, după cât se părea, nu fusese decât vizualizarea unei dorințe din partea ei.

-Uite ce facem, spuse Rand, sculându-se și ridicând-o și pe Kant în picioare. Tu te duci sus și mai aduci puțină cafea de-aia bună de-a ta, iar eu fac niște pâine prăjită cu scorțișoară.

-Pâine cu scorțișoară...

Îi lăsa gura apă.De mult nu-și mai dăduse osteneala să facă o asemenea gustare. Și chiar mai de mult n-o împărțise cu Rand.Simțindu-se ca o ușuratică -sau, poate,doar cu inima ușoară? -mai că nu se împiedică pe scări ca să aducă ibricul cu cafea.Poate că,la urma urmei,avea să meargă figura.

Și pentru acele câteva săptămâni dintâi,merse.Merse foarte bine.Kat,copiii și Rand își formară un sistem,cam stânjenitor -cel puțin pentru ea.El îi ducea pe cei mici la școală în majoritatea dimineților,îi lua pe amândoi în fiecare zi,iar ea aproape întotdeauna îi găsea împreună afară,spre sfârșitul după-amiezii,când ajungea acasă.Spre surprinderea ei,Rand nu făcea numai rufele,ci și restul gospodăriei.Uneori,seara,se uitau împreună la câte un film,dacă Rand închiria câte o casetă despre care credea că le-ar plăcea ei și copiilor.Câteodată,după ce copiii se culcau,urmăreau împreună câte ceva nepotrivit pentru cei mici.Și râdeau.Asta era o zonă unde Kat simțea că făcuseră imense progrese în a învăța cum să se înțeleagă din nou.Era uimită de ușurința de-a împărtași glume cu Rand și suferea pentru anii aceia când uitaseră acest lucru.Era plăcut să-l regăsească. Prima oară când îi veni rândul lui la weekend cu copiii îi duse la iarbă verde.Pe ea n-o invită,în acea vineri după-amiază,privindu-i cum plecau într-o rulotă, închiriată,care deținea loc din belșug pentru încă un ocupant,Kat se simți parcă abandonată.Petrecu după-amiaza de sâmbătă la curse,cu Todd,iar seara la dans, cu Craig.Duminică,dormi până după ora nouă,după care se sculă și făcu curat în toată casa,plictisită de sine însăși pentru a fi fost plictisită că deja casa era atât de curată.Rand vorbise serios când spusese că nu era un foc de paie.

Mhm,reflectă ea.Se conturase ca un mare casnic.Cu atât mai rău că era un asemenea eșec irecuperabil ca soț.Adesea,se gândea să-l invite cu ei la cină,dar se abținea.N-ar fi fost corect față de copii,să le stârnească speranțele,decât dacă...Decât dacă ce? Decât dacă nimic.Fiindcă nimic nu se întâmpla între ei.

Dacă se gândise serios vorbind despre a face parte din viața ei de „de societate”, cu siguranță,nu părea gata să-și pună intenția în aplicare.Dacă o aștepta pe ea să spună „da”,atunci dovedea mult mai multă răbdare decât demonstrase înainte.Și nu numai asta,dar nu-i cerea nici un lucru la care ea să răspundă cu da.Ceea ce nu însemna că ar fi avut vreo importanță.”Da” era ultimul cuvânt pe care avea de gând să i-l spună lui Rand.

Într-o luni dimineață,spre sfârșitul lui aprilie,Kat îi conduse pe copii la școală, după care reveni în casă să-și ia poșeta și servieta.Rand o aștepta cu un cec, reprezentând pensia alimentară pentru copii pe luna în curs.Îl privi,peste masa din bucătărie:

-O dată ce tot faci majoritatea treburilor gospodărești,nu-mi vine la-ndemână să

mai primesc pensia alimentară de la tine.Ochii lui se îngustară și trânti cecul pe masă.Kat i-l împinse înapoi.

-Nu glumesc.Păstrează banii.Cheltuiește-i pentru tine,măcar o dată.

Observase că nu avea o garderobă prea extinsă,mai ales ținând seama de statutul său de burlac.Chiar nu putea suporta să se gândească la el,lipsindu-se de acei bani.

-Știu că în prezent n-o duci prea strălucit.Când ai să te repui pe picioare cu banii,atunci mai putem discuta,dar...

-La toți dracii,o duc foarte strălucit.

-Rand,te rog,ai spus...

-Nu,n-am spus! Așa ai înțeles tu.Și eu te-am lăsat.Făcu un pas înapoi.

-Ce? Rand își împinse o mână prin păr.

-Te-am lăsat să rămâi cu o impresie falsă.Când ți-am spus că începusem să lucrez acasă,desenând o caricatură pe săptămână și scriind colaborări,am mai menționat și o rubrică pe care-o scriam.Poate n-ai auzit,dar eu am spus-o.

Kat se încruntă,revăzând scena.În noaptea când îi spusese că se putea instala în apartament,în mintea și sufletul ei se petrecuseră atâtea,încât multe din detaliile mai mărunte se încețoșaseră.

-Nu-mi amintesc,dar totuși...

-,„Totuși” nimic,o întrerupse el.Editorialistii nu scriu ieftin,Kat.Fac un articol de opinie.Editorul îmi prețuiește opiniile,felul cum scriu.Am un public substanțial și în creștere.Scriu despre afacerile externe.

Privirea lui Kat deveni tăioasă.Asta,conchise ea,suna a lăudăroșenie.

-Zău?Nu făcu nici un efort să-și ascundă îndoiala,nici amuzamentul.

-Cum poți scrie inteligent despre afacerile externe,când nu mai călătorești nicăieri în străinătate,Rand? Cu siguranță,toate informațiile tale nu pot fi decât depășite cu vreo doi ani.Rand surâse sfidător:

-Într-un cuvânt,Katherine,prin contacte.Contacte cu mulți oameni din multe locuri,persoane influente care mă prezintă altor persoane influente.Țin legătura prin modem,telefon și fax.Oi fi lucrând eu acasă,dar totuși mă aflu acolo,în lumea reală,la fel de mult ca orice om care sare-n supersonic de trei ori pe săptămână.Tăcu un moment,continuând apoi cu mai puțină îndârjire:

-De-asta în unele dimineți nu mă scol la timp pentru a duce copiii la școală.

Adesea,petrec aproape toată noaptea comunicând cu oameni din Europa,Asia și Orientul Mijlociu.Kat se simțea aspru dojenită.

-Aha.

-Articolul meu,adăugă Rand,a fost sindicalizat,așa că am bani din belșug.

Rămase stupefiat.Sindicalizat? Știa ce însemna asta în materie de bani.Mai făcu un pas înapoi.

-M-ai...mințit?Rand avu bunul simț să se-arate vag rușinat.

-Nu.Nu tocmai.Eu...Kat slobozi o răsuflare explozivă:

-Ba da,tocmai.A nu spune adevărul înseamnă a minți,Rand.Nu pot tolera minciunile.O știi foarte bine.Și...

-În regulă,fir-ar să fie,te-am mințit! strigă el.Dă-mi o șansă să-ți explic.

Kat clătină iarăși din cap:

-Nu-mi poți explica satisfăcător o minciună.O minciună pur și simplu...există.Și niciodată nu se justifică.

-La dracu'.Frustrat,își greblă iarăși părul cu mâna.

-Trebuie neapărat să vezi întotdeauna lucrurile în alb și negru? Nu i-ai mințit niciodată,să zicem,pe copii,fiindcă era prea greu să le spui adevărul?

Kat privi vârfurile escarpinilor.Da,existaseră asemenea situații.

Rand se apropie de ea:

-Și poate ceea ce-am spus eu,sau n-am spus,n-a fost o mare minciună,Kat.

Îl privi.

-Poate,continuă el,când te-ai repezit la concluzia că eram falit,chiar eram,dar într-un alt sens.Eram deposedat,nu de bani,ci de-un cămin,de-o familie și doream,cu toată tăria,să-ncerc să mi le recapăt.

Văzându-i îndoiala de pe față,deruta din ochi,continuă,cu glas mai scăzut:

-Kat,te rog,încearcă să înțelegi.Chiar,vreau să fiu aici.Și faptul de-a fi ajuns „în mizerie” părea singura cale de-a mă lăsa să revin,așa că m-am agățat de ea.

Kat își fâșmântă buza de jos în dinți.

-Nu te-ai gândit c-o să aflu vreodată?

-Știam că vei afla,fiindcă intenționam să ți-o spun de îndată ce păreai gata să recunoști că întreaga situație acționa în interesul copiilor și al nostru,al amândurora.Ar fi trebuit să mă explic mai devreme,dar niciodată n-a părut să se ivească o ocazie potrivită.

-Până acum.Își propti pumnii pe masă,fixându-l cu o privire neclintită, bănuitoare.

-Până ți-am lezat orgoliul,sugerând că nu-ți poți permite să plătești pensia alimentară?Rand îi aruncă o privire prudentă:

-Păi,mda.Eu n-aș fi spus-o tocmai așa dar,în mare,ai dreptate.

-Exact,replică ea,plat; acum în ochii ei cenușii nu se mai citea o expresie recognoscibilă.Și eu cum aș putea decide care declarație e adevărată,Rand? Să trag la sorti?

-Îți spun eu care e adevărul,răspunse el,începând să se enerveze,acum,că vedea încotro i-o luau gândurile.Am mințit cum c-aș fi lefter.Cel puțin,te-am lăsat să crezi...

-Poate că-i așa,îl întrerupse ea și poate că nu.Poate că povestea asta ultimă nu-i decât o născocire.Poate ești la fel de sărac ca Maica Tereza și prea mândru ca s-o recunoști.Deci,cred că nu-mi rămâne decât să trag răspunsul din pălărie. Schiță mișcările,mimând că extrăgea un bilețel de hârtie.

-Iar câștigătorul este...Rand Waddell,ziarist lefter,care continuă să-i îndruge minciuni soției.Fostei soții.Zâmbi.

-Iar eu continui să-ți refuz cecul cu pensia,încheie ea grațioasă,întorcându-i spatele.

-S-o crezi tu!explodă Rand.La dracu',Katherine,asta n-a făcut parte niciodată din înțelegerea noastră.Eu...

-Ai contribuit din belșug de când te-ai mutat înapoi aici,îl întrerupse ea.Nu vreau să ne certăm pe chestia asta,Rand.

Luă servieta,își agăță cureaua poșetei pe umăr și porni spre ieșire.

-Bine,atunci,replică el,deschizându-i ușa.Vom uita c-ai spus-o,măcar,vreodată. Kat se opri brusc.

-Nu.Nu asta am vrut să zic.Adică,nu vreau ca tu să te cerți cu mine în problema asta.Păstrează-ți cecul,bagă-l în bancă,fă ce crezi că se cuvine,dar în contul meu n-o să mai între,fiindcă n-am nevoie de el.Rand îi aruncă o privire feroce, repezindu-și înainte bărbia.

-Diseară când vii acasă va fi pe masa ta din bucătărie și acolo o să stea,până-l bagi tu în bancă.Și la sfârșitul fiecărei luni,va mai veni câte unul.Să nu încapă nici o îndoială în sensul ăsta.Ce faci cu banii,te privește.

Kat ridică și ea bărbia,cu o privire la fel de feroce.

-Am să-l rup.Rand încercă să-și înăbușe mânia care amenința să-l copleșească. Încăpățânarea ei reușise întotdeauna aproape să-l scoată din minți de furie.

-Îi voi depune în contul tău de economii,spuse printre dinți.Îi știu numărul.

-Am să-mi schimb numărul de cont,replică ea,pe obraji apărându-i o pereche de pete roșii vii.

-Am să ți-l aflu pe cel nou și voi continua așa de fiecare dată când ți-l schimbi.

Kat clipi din ochi:

-Cum ai putea face una ca asta?

-Eu,îi aruncă Rand o privire de stăpân,mă pricep al dracului de bine la computere.Aerul i se revărsă rapid în piept,iar Rand își dădu seama că înghițise într-adevăr gălușca.

-Te-ai infiltra într-o bancă?

-Dacă mă silești.Kat inhală printre dinți.Sânii i se ridicară,sub țesătura subțire a bluzei albastre.La naiba,dar el o plăcea în albastru.

-Rand! Dar asta-i împotriva legii!

Rand scrâșni din dinți.Ochii îi ardeau de-o frustrare intensă.De ce trebuia să arate atât de afurisit de atrăgătoare,fiind totodată așa de îndărătnică?

Nu știa că ăia micii lipseau de-acasă? Nu știa că ei doi erau singuri? Nu putea simți că el era cât pe ce s-o scoată din bluza aia albastră și cochetă,din taiorul ăla gri,croit pretențios,din acei escarpini eleganți de piele neagră care-o făceau să arate ca o mare doamnă? Nu.Poate că pantofii avea să i-i lase pe ea.

Nu știa că voia s-o ciufulească,s-o tăvălească,s-o încâlcească în cearceafurile patului și s-o țină acolo toată ziua.

-Și e împotriva legii mele personale ca un bărbat să nu-și întrețină copiii, spuse,într-o încercare de a-și forța mintea înapoi spre discuția dinainte ca imaginația să-l fi covârșit de tot.Kat oftă,impacientată:

-Foarte bine,atunci.Avea vocea rece ca gheața,contrastând provocator cu focul din ochi.Care era starea ei reală? se întrebă Rand,în timp ce-și simțea în-cordarea crescând în abdomen.

-Fă ce consideri că trebuie,continuă Kat,și-și săltă mai sus poșeta,pregătindu-se să plece.

-Perfect.O înșfăcă de reverele jachetei și-și trânti gura peste a ei,strecurându-și limba prin fanta strânsă a buzelor ei și croindu-și insinuant drum înăuntru.

Simți gheața crăpând și topindu-se și știi că nu fusese decât o pojghiță dintre cele mai subțiri,îi auzi servieta bufnind pe dușumea,simți poșeta lunecând de-a lungul propriei lui coapse,după care căzu și ea.Îi captură oftatul,i-l înghiți și o învăluie,legănând-o dintr-o parte-n alta,în vreme ce ea devenea tot mai moale și primitoare în brațele lui.Brațele ei i se agățară de gât.O sărută din nou,profund, savurându-i gustul dulce cu iz de mentă,simțindu-i căldura,gingășia.Când înălță capul,privind-o în ochi,focul de mânie se stinsese,dar Rand putu zări clocotul unei dogori zăgăzuite.Kat își lăsă degetele să se strecoare prin părul lui,la ceafă.

-Ai nevoie să te tunzi,șopti.

-Mulțumesc,zâmbi el.Atunci,o să mă duc.Îi atinse cu un deget buza de jos.

-Fă și tu,frumoasa mea Kat,ceea ce trebuie să faci.Dacă nu vrei banii mei,nu-mi spune.Depune-i pe numele copiilor,sau altceva la fel,dar nu-mi răpi bărbăția negându-mi dreptul de a-i ajuta.Kat încercă să zâmbească,însă nu reuși decât să-și simtă buzele tremurând.Pășind afară din cercul larg al brațelor lui,aruncă o privire în jos,revenind apoi spre el:

-Dacă ți-am răpit-o,Rand,cu siguranță că ți-ai revenit imediat.

Fără jenă,Rand își potrivi pantalonii,într-o încercare zadarnică de a se simți mai comod.

-Iartă-mă,spuse ea.N-am știut că refuzul banilor de către mine te va leza.N-am vrut asta.Rand îi potrivi după ureche o șuviță de păr scăpată din panglica de la ceafă.

-A nu-mi sprijini financiar familia m-ar transforma,în propriii mei ochi,într-un ratat complet,Kat.

-Înțeleg.Încet,aproape cu sfială,adăugă:

-Într-ai mei n-ai putea să pari niciodată un ratat.Înainte ca Rand să poată răspunde,își culese servieta și poșeta,și o luă la sănătoasa din casă,parcă speriată că s-ar fi putut lua după ea.Rand se propti în tocul ușii ca să n-o facă.

Kat alergă până la mașină,urcă,blocă portiera și imediat se simți ca o proastă.O speriasse intensitatea propriei sale reacții față de Rand.Era o nebunie.Nu-și putea îngădui să se lase prinsă în magia senzuală pe care-o putea el țese în jurul ei -în jurul oricărei femei.Era un craidon.Un parșiv.Și,își reaminti ea cu severitate,un mincinos,zică el ce-o zice,cum că nu făcuse decât s-o „lase să tragă o concluzie”.Dacă ar fi vrut,i-ar fi putut spune oricând adevărul despre situația lui financiară.El însă tăcuse,din comoditate.Nu era un om de încredere.

Dar,își spuse ea posomorâtă,în timp ce se îndepărta de casă,nici propriul ei libido supradezvoltat nu era demn de încredere.

Următoarea dată când veni weekend-ul „ei”,Kat îl invită la cină pe Todd,care aterizase în aceeași zi.Se hotărî ferm și să-l anunțe pe Rand că avea un musafir.

-Îi place muzica dată la maximum,spuse ea,așa că,dacă te deranjează,bate-n tavan cu o coadă de mătură.Rand ridică din umeri,zâmbi și-i spuse să nu-și facă griji căci,probabil,oricum n-avea să fie acasă.Kat uită acest lucru când,mai târziu,pregătindu-se să facă singurul desert pentru care se simțea competentă,descoperi că-i lipsea un ingredient esențial.

-N-avem făină?Privi neîncrezătoare cutia goală,apoi o trânti la loc pe tejghea.Își aminti cantitățile liberale pe care le folosisse Rand când făcuse fursecuri împreună cu copiii.Ce tupeu,să folosească ingredientele ei pentru a face fursecuri cu copiii!

-Cum naiba să fac cornulețe cu mere fără făină?

Se gândi să-l trimită pe vreunul dintre copii la subsol,să ceară puțină de la nesocotitul lor tată,dar amândoi erau în pijama și desculți,privind o ultimă emisiune de-o jumătate de oră,înainte de culcare.În plus,furioasă cum era,avea să-i facă bine să sfâșie o bucată din Rand.

Deschizând violent ușa bucătăriei,tropăi pe palier și trepte,până-n subsol.

Ciocănitul ei energic nu primi nici un răspuns.Bătu din nou,cu pumnul.

Gata să se-ntoarcă și s-o ia valvârtej în sus pe scări,apucă mânerul ușii și îl zgâlțâi,în timp ce dădea o ultimă lovitură în ușă să se răcorească.Mânerul i se răsuci liber în mână,iar ușa se deschise.

Ezită un moment.S-o facă? De ce nu? Rand nu se purta ca acasă în locuința ei? Procedase astfel pentru a fi mai normal pentru copii,dar ea nu putea pierde vremea cu analizele sau considerațiile etice.Avea nevoie de făină,și-i trebuia chiar acum.Intră.Se servi rapid cu ceașca de făină necesară,apoi aproape că fugi înapoi la ușă,cuprinsă de panică,la gândul că Rand se putea întoarce în orice moment,găsind-o acolo și crezând că-și băga nasul în viața lui personală.

Aproape ajunse,dar se opri când îi văzu vechea jachetă aviatică,de piele cafenie, agățată pe un cuier-copac,lângă ușă.Mai că nu-i venea să creadă,dar,din nou,de ce nu? îi plăcea să se agațe de anumite lucruri,își aminti ea,mângâind inconștientă o mânecă roasă,crăpată.”Sindromul colecționarului de vechituri” îl numise ea,zâmbind cu indulgență când,într-o zi,Rand o lăsase să-i întrezărească trecutul,arătându-i „comorile” lui,obiecte rămase din fericita și calda-i copilărie. În timp ce-i arăta amintirile de la părinții pierduți în adolescență,vorbise foarte puțin.Majoritatea descoperirilor ei se bazaseră exclusiv pe deducție,pe ceea ce spusese el că dorea de la viață,pe ce considera firesc,normal și cuvenit într-o căsnicie.Mama lui fusese perfectă -ade-vărată ușă de biserică -iar tatăl, probabil,era din același aluat.

Nu păstrase multe obiecte din vremurile ace-lea,nu lucruri palpabile,dar ceea ce avea prețuia -și nu se despărțeau.Se întrebă dacă-și deschisese sîpetul cu comori pentru a le arăta copiilor inima veche de hârtie roșie,scorțoasă,cu păpușa în dantele de hârtie din spatele ei.Mama lui ținuse mult la ea,fiindcă Rand,la vârsta de șase ani,scrisese: Pentru Valentine a mea.Te iubesc,Mămico.

Și scurta de piele maro.Asta,bănuia Kat,deși Rand n-o spusese niciodată clar, trebuia să fi aparținut tatălui lui,ca s-o prețuiască astfel.

Lăsându-și mâna să se desprindă de mâneca jachetei,dădu să se întoarcă,dar deodată se răsuci,privind cu gura căscată cuierul-pom.

Nu era o amintire din copilărie!Nu-l mai văzuse în viața ei.Nici măcar un obiect pe departe asemănător nu mai văzuse vreodată.Acum,gândindu-se,își aminti că-l observase pe Rand,cu câteva zile în urmă,cărând înăuntru un obiect mare,de formă ciudată.Fusese învelit în carton ondulat brun,gros și legat strâns cu sfoară.În momentul acela,se întrebuse ce putea fi.Clătină din cap.Acum știa.

Îl privi cu fascinație oripilată,dându-i ocol pentru a-l vedea din toate părțile.Pe bună dreptate,ar fi trebuit să se înfurie pentru că-i expusese pe copiii ei unei priveliști de-un asemenea prost gust.Mai bine-l ascundea în cel mai întunecat cotlon al subsolului.Dar n-o făcu.Se rezemă de tocul ușii,prăpădindu-se de răs.

CAPITOLUL 7

Împodobit cu încrustații și turnat în bronz, cuierul-pom era compus din trei statui reprezentând femei nude,cu sâni plini, prezentate de la talie în sus.Stând spate-n spate,fiecare își ținea înaintea brațului drept,îndoit de la cot și încheietura mâinii, pentru a se agăța de el hainele.Pălăriile puteau fi puse pe mâinile lor stângi, ridicate în poziții grațioase.

O femeie ținea un ochi închis,clipind lasciv.Ata avea capul înclinat ademenitor într-o parte,cu vârful limbii scos pe buza de sus.A treia,observă Kat când ridică jacheta lui Rand pentru a o vedea complet,înfățișa un zâmbet dulce, angelic.Degetul mijlociu al mâinii stângi,însă,stătea ridicat într-un gest atât de trivial și inconfundabil,încât se bucură că-l acoperise cu haina.

Obiectul era hidos.Obscen de-a binelea.Și avea convingerea că era exact genul de lucru care să atragă bărbații.Simți tentația să-l aducă pe Todd la subsol,când avea să vină și să i-l arate,doar pentru a-și verifica teoria.

Ce mai subiect pentru un sondaj în rândurile consumatorilor.Ați cumpăra un asemenea produs? Ați dori să primiți unul în dar? Ați dăruia unul? Cui i l-ați dăruia? De ce?

Asta era,categoric,o bună întrebare.De ce? De ce-l avea Rand? Și de unde Dumnezeu îl cumpărase? Din vreun magazin ieftin cu articole de mâna a doua? Grăbită,agăță scurta la loc,unde-o găsisese,și deschise ușa.Apoi,întorcându-se,o ridică și o mută pe mâna femeii care făcea cu ochiul.

După ce răsuci tot cuierul cu nouăzeci de grade spre dreapta,plecă,încă râzând,și reveni la bucătărie să-și termine lucrul.Kat și Todd jucau calmi Scrabble,cu muzica de dans cântând încet la stereo,când se auzi ușa din spate deschizându-se și două perechi de pași coborârea scara subsolului.

-Mai vrei cafea? întrebă Kat,ridicându-se.În drum spre bucătărie,mări volumul muzicii cu o turație și jumătate.Sunetul acoperi orice posibil zgomot ar fi parvenit de la subsol.Lăsă muzica astfel chiar și după plecarea lui Todd.

Înainte de culcare,deschise difuzoarele care-i inundau dormitorul cu sunet și nu auzi când se deschise ușa din spate.Dacă se deschise.

-Ei,salut.Kat ridică privirea dinspre buruienile pe care le plivea,punându-și streășină la ochi mâna murdară de pământ,în timp ce Rand se apleca asupra ei.

-Bună,răspunse,păstrându-și vocea neutră pentru a-și ascunde valul brusc de căldură ce-i năvălise prin trup.N-avea nici un drept să umble în pantalonii ăia tăiați scurt,indecenti,descult și fără cămașă.Părul său ciufulit arăta de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat.La fel și ochii,somnoroși și semiînchiși,lucind negri printre genele dese.Îi miji în fața luminii puternice.

Nu se bărbierise și arăta ca un derbedeu.Oarecum,toate acestea păreau pline de păcat,la aproape ora două și jumătate a unei după-amiezi de duminică.

Mai era păcătos și felul cum răspundea trupul ei față de acest gen de amintire a trecutului.Simpla privire aruncată bărbiei aceleia țepoase îi făcea sânii să ardă și s-o furnice,ca și cum Rand s-ar fi aplecat s-o sărute.Sfârcurile i se țuguiară.Rand își aținti privirea asupra lor,zâmbind:

-Friguleț? Credeam că-i prea cald pentru luna mai.Kat îl privi urât.

-Ți-am primit mesajul,adăugă el.Sări în picioare,acoperindu-și sânii cu un braț.

-N-a fost nici un mesaj și ești mitocan dacă aduci vorba de asta! Oi fi crezând tu că-i destul de cald ca să te fâțâi gol,da' pentru mine e frig!

-Ei,Katherine,replică Rand,rânjind lupește,numai dinți albi lucitori și ochi veseli. Nu la mesajul ăsta m-am referit.Vorbeam despre mesajul pe care mi l-ai lăsat în cuier.Kat pufni,hotărând că atacul era cea mai bună apărare:

-Mai folosește-mi tu toată făina,și uită să-mi spui,și-am să fac mai mult decât să-ți arăt degetul,Waddle(Clătinat,amețit,împleticit).

Rand strânse buzele,încercând să se-arate supărat,dar nu reuși.

-Nu mă numi „Waddle”,spuse el mașinal.Era o luptă pe care Kat știa că o purtase toată viața,cu prea puțin succes.Oamenii aveau mereu de furcă să-i pronunțe numele.

-Se zice Waddell.

-Atunci nu te mai amesteca-n bucătăria mea,ripostă ea,încleștându-și pumnii pe lângă trup.

-Îmi cer scuze.Arăta oricum,numai pocăit nu.

-Habar n-aveam că bucătăria „ta” ți-a devenit un factor atât de important în viață.Îmi amintesc o vreme când echivalai cuvântul „bucătărie” cu „pușcărie”.

Kat nu se putu abține să nu rânjească.

-M-aș înfuria exact la fel de mult dacă mi-ai scoate priciul din celulă.

Rand chicoti:

-Voiam să trec făina pe listă,dar n-am găsit-o și pe urmă mi-a fugit din minte.Lista.Kat scrâșni din dinți.Cum mai detesta lista! Devenise un simbol a tot

ce aștepta Rand de la ea,tot ceea ce nu reușise ea să fie.El i-o cumpărase,chipurile ca să-i facă viața mai ușoară.Era o tăbliță neagră,cu o cornișă mică pentru cretă și,tipărită pe ea,o listă a tuturor articolelor strict necesare de care avea nevoie o gospo-dărie.Imposibil de șters.Ea ar fi trebuit să bifeze cu creta lucrurile care i se terminaseră și să ada-uge produse ce lipseau de pe listă.Întotdeauna uitase s-o completeze și întotdeauna îi lipsiseră ingredientele cheie necesare pentru orânduirea fără probleme a unei gospodării.

-Unde e lista,Kat?

-S-a dus,răspunse ea cu imensă satisfacție.Am aruncat-o la gunoi.Eu,una,nu consider necesar să păstrez relicve ale trecutului,care adună praful.

Rand făcu o jumătate de pas înapoi,cu buzele strângându-i-se.

-Ce te face să crezi că acel cuier e o relicvă din trecutul meu?

Kat clipi în fața asprimii din tonul lui.

-Jacheta,Rand,jacheta.Cerule,până și eu știu că răposata ta mamă,regretată și mai mult decât perfectă,n-ar fi permis un asemenea obiect ca suport pentru haine în perfectul ei cămin.Eu...Se întrerupse,clătină din cap și închise un moment ochii. Vorbea despre relicvele trecutului.Trebuia să învețe să-și controleze zvâcnirile genunchilor.

-Iartă-mă,reluă ea,privindu-i ochii în care clocotea mânia.N-ar fi trebuit să spun asta.Cum...cum a fost vizita de azi-noapte? întrebă,pentru a schimba subiectul.

-Minunată,răspunse Rand,relaxându-se vizibil cu tot atâta autocontrol cât tocmai dovedise și ea -după câte avu Kat impresia.Și a ta?

Părea dispus și el să facă o încercare de conciliere.

-Absolut nemaipomenită.Rand își dresе glasul.

-Și azi este o zi nemaipomenită,nu ți se pare? Am pierdut prea mult din ea,se vede.Nu m-am culcat prea devreme.Kat strânse din dinți și se ghemui la loc lângă ronduri,smulgând buruienile cu ambele mâini.

-Și eu m-am gândit,ținând seama de ora la care ai apărut.Abia adineauri te-ai trezit? Nu avea de gând să admită că se gândise mult la motivele care-l împiedicaseră să adoarmă.Rand dădu din cap:

-Cam de-o oră.Am băut vreo două cești cu cafea,am mâncat ceva și pe urmă am urmărit o cursă de stock-car la televizor.Tu te-ai trezit devreme?

-Destul de devreme,ca să ajungem la biserică.

-Ei, chiar mă simt vinovat.Ai nevoie de ajutor?

-Nu.Ca și cum Kat ar fi spus da,Rand îngenunche lângă ea și începu să smulgă buruienile.Kat nu protestă.Lucrară în tăcere câteva minute.

-Ai găsit destulă făină pentru ce-ți trebuia? întrebă el după un timp.

Și mie aproape mi se terminase.

-Am luat cât aveam nevoie.Intenționase un răspuns scurt,așa cum îl și dăduse, dar conștiința n-o lăasă și fu nevoită să adauge:

-Scuză-mă că am intrat neinvitată în apartamentul tău,dar,mă rog,am ciocănit, apoi am descoperit că ușa era deschisă și aveam într-adevăr nevoie de făină pentru desertul pe care-l preparam.Rand ridică o sprânceană:

-Acum faci și deserturi?

-Uneori,ridică ea din umeri.Lui Todd îi plac cornulețele cu mere.De vreme ce el a adus felul principal de mâncare,pui de porumbel cu orez de la un magazin de delicatose,m-am gândit că minimum din partea mea ar fi fost să contribui cu salata și desertul.Ochii lui Rand se înăspriră o clipă.

-Copiii mi-au spus că lor le-ai făcut musaca de ton.

-Copiii erau gata de culcare,da,când a ajuns el.S-a jucat cu ei câteva minute,apoi i-am culcat și ne-am așezat la masă.Gura lui Rand se comprimă într-o liniuță subțire:

-Și pe urmă ați dansat cu burta plină de pilaf de porumbel? Am...v-am auzit muzica.Kat își dori să fi putut minți cu ușurință,dar nu reuși.

-Nu.Scoase un pumn de plante,le scutură rădăcinile de pământ,atât de violent încât împrăștie de jur împrejur țărâna,apoi le înfundă într-un coș de-o baniță,care deja dădea pe dinafară.

-Todd nu dansează.

-Mare păcat,de vreme ce ție îți place așa de mult.Auzind muzica aia,mi-am amintit de sâmbetele când dansam seara în living,numai noi doi.

Îi aruncă o privire piezișă,cu ochii îmblânziți:

-În zilele noastre de sărăcie,înaintea covoarelor.Își amintea și ea.Mâinile îi căzură printre bălării,inerte.

-Au fost...vremuri fericite,totuși,spuse,aproape nesigură; oare și el și le amintea cu plăcere? Când erai acasă.Rand zâmbi,întâlnindu-i privirea:

-Mhm.

-Știi,nu-mi amintesc să mă fi simțit săracă.Dar mi-a părut bine să punem covoare în casă atunci când am făcut-o.

-Chiar dacă dansul a devenit imposibil? La vremea când reușiseră să-și cumpere covoare,reflectă Kat,după ce ea revenise la serviciu de un an,încetaseră oricum cu dansul.Parțial,fiindcă el o ducea prea rău cu spinarea pentru a mai risca acest gen de mișcări și pentru că se îndepărtaseră prea mult unul de altul.

-De-acum,acasă nu mai dansez decât în bucătărie,răspunse Kat,dându-i de veste,subtil,că ea,una,își reluase dansul,în pofida celor spuse despre Todd.

Bucătăria era locul unde dansa cu copiii -frecvent.Le plăcea la fel de mult ca ei.

-Îmi pare rău că muzica mea...muzica noastră te-a deranjat fără rost.

Mâinile lui,mai mari și mai puternice,rezolvară rapid problema câtorva scaieți pe care-i lăsase în seama unei săpăligi.

-Nu ne culcaserăm,spuse,vesel.Kat nu răspunse nimic.

-Unde-s copiii?

-Katie se joacă,două case mai încolo,cu prietena ei Parjeet,iar Nathan s-a dus la o aniversare.

-Deci,suntem absolut singuri.Zâmbi sâcâitor:

-Te-ar interesa să mergem în bucătărie la un dans?

Simplul gând că ar dansa cu el îi contracta trupul,îi accelera pulsul și-i usca gura.Gâtul îi înțepenise prea tare pentru a putea,măcar,să dea din cap.Îi vedea prea bine pe ei amândoi încercând să danseze.Rand avea să facă un tur al încăperii,încremenind apoi într-o poziție de durere acută,când spasmele îi cuprindeau spinarea; ea avea să fie norocoasă dacă ajungea fie și doar până acolo.Trecuse mult timp de când nu mai dansaseră,ba nici măcar nu mai fuseseră „absolut singuri” împreună.Momentele petrecute cu conversații la o cafea nu contau.Atunci copiii erau în apropiere,fie și adormiți.Nu știa prea bine cum să-i facă față în lipsa ambilor copii de-acasă.Nu știa nici ce să-i spună.

Dacă scotea o vorbă,ar fi fost cu siguranță cea mai nepotrivită,și aveau să-nceapă să-și arunce unul altuia cuvinte urâte.Sau asta,sau Rand se ridica, plecând de lângă ea.Ceea ce nu însemna că plecarea sa ar fi deranjat-o prea mult. Putea fi mai ușor de îndurat decât prezența lui,mai ușoară decât acea tăcere stângace,încomodă,care cuprinsese grădina.Până și păsările își încetară cântecul. Vru să-l privească,dar n-o făcu.La ce se gândea,ghemuit acolo lângă ea? La femeia cu care fusese azi-noapte sau la dansurile cu soția sa,cu ani în urmă? Smulse un mănunchi de creson sălbatic,iar Rand îi atinse cu un deget dosul mâinii:

-Ar trebui să-ți pui mănuși.Kat îi dădu degetul la o parte și se îndepărtă,târându-se doi pași în genunchi:

-Îmi stau în drum.

-Ca mine? Dezgropă câțiva bulbi de șofran căroro li se uscaseră tulpinile și-i mută în partea dinapoi a stratului.Acolo se puteau maturiza netulburați,până la toamnă,când avea să-i pună la loc pentru a înflori din nou în primăvara următoare.

-N-am spus asta.

-Te porți de parcă ți-aș sta în drum.

-Păi,ăsta-i weekend-ul tău liber,se strădui ea să-și moduleze cât mai atentă tonul, care fusese prea tăios.N-ar trebui să profiți la maximum,petrecându-l într-un mod plăcut? În compania cuiva plăcut?

Sau,poate vorbise serios adineauri? Dorea, chiar dorea,să-și petreacă timpul împreună?Timpul de societate? Știa că dorea să facă dragoste cu ea.Nu încercase în nici un fel să ascundă acest lucru.Într-adevăr,îl etalase,o chinuise cu el.

-Îmi petrec weekend-ul făcând ceva ce-mi place.Luându-se după ea,mai mută câțiva bulbi de șofran,manevrând micii tuberculi cu o grijă și tandrețe surprinzătoare.

-Îmi place foarte mult să fac asta.Bătători solul împrejurul frunzelor moi, ierboase,după care mătură la o parte bobocii scuturați.

-Grădinăria? îl privi mirată Kat.De când? îi aruncă o privire piezișă.

-De...un timp.Poate fi o activitate foarte liniștitoare și sociabilă,să pregătești pământul unde vor crește viitoarele vietăți.

-Sociabilă?Nu grădinărise decât de una singură sau cu copiii.N-o văzuse ca pe o activitate în comun.Nu-l putea concepe pe Craig murdărindu-și mâinile avocățești,iar Todd n-ar fi avut atâta răbdare.

-Poate fi sociabilă,preciză Rand,când ai un partener adecvat.

-Chiar așa.Se întreba pe cine găsisese adecvat.La grădinărie.Preț de câteva minute, tăcură din nou amândoi.Apoi Rand spuse:

-Nu pari foarte...sociabilă în momentul de față,Kat.Smulgi de-acolo rădăcinile alea de parc-ar fi părul meu.Dacă vrei să plec și să te las să te bucuri în pace de grădinărie,spune-mi-o și am să plec.

-Atâta doar că-s obișnuită s-o fac singură,răspunse ea.Dar dacă vrei să lucrezi și tu aici nu prea am ce zice.La urma urmei,e și grădina ta.Fu în mod vădit de acord,căci nu plecă.

-Ce te-a îndemnat să-ți adaugi grădinăritul celorlalte corvezi? o întrebă.Habar n-aveam că-ți place,singură sau altminteri.

-Niciodată n-am avut timp,până...Niciodată n-am avut timp,înainte.

-Până n-a trebuit să-ți pierzi timpul cu mine,completă el.Îl privi nemulțumită:

-Nici asta n-am spus-o.

-Știu că n-ai spus-o,oftă Rand; părea gânditor.Mă-ntreb dacă vom fi vreodată în stare să purtăm o conversație fără să ne împungem.În afara cazurilor când sunt de față copiii,pe post de tampon.

-Probabil că nu,Rand,zâmbi ea cu răutate.

-Când te-ai hotărât să pui aici,în spate,ronduri de flori?

-În prima vară după ce ne-am despărțit.

Își amintea cum săpase o secțiune lată de un metru și lungă de doisprezece, pe gazonul de lângă gardul din spate, își amintea mușcătura cazmalei, răsucirea din brațe și umeri, când întorcea brazdele. Jenny o numise „sublimare” și, probabil, avusese dreptate. Nu că ar fi dus dorul vieții sexuale cu Rand. Nu mai avuseseră nici un contact, căruia să-i ducă dorul, în cele câteva luni dinainte ca ea să-și facă bagajele și să plece. Fusesse prea rănită, prea furioasă pentru a răspunde preluțiilor lui, iar el încetase să mai încerce. Dar, forțând adânc un sol la hârleț, iar și iar, lăsându-se pe picior cu toată greutatea, ridicând, răsucind, încordându-se, obosise fizic, cel puțin, suficient ca să poată adormi. Mai existase și satisfacția de a privi micile plante ornamentale crescând și înflorind. Îi adusese un soi de speranță spirituală că viața nu va părea întotdeauna atât de sumbră.

-Aveam nevoie de ceva, explică ea, care să mă țină ocupată în weekend-urile când copiii erau cu tine.

-M-am gândit la asta. Mie mi se pare o prostie să te ții de același obicei, acum, când îi văd pe copii zilnic. Aruncă în coș un pumn de buruieni, după care luă mica furcă de mână pentru a desprinde câteva rădăcini mai adânci.

Kat îi aruncă o privire:

-Cred c-ar trebui. Vreau să zic, ar trebui să trecem iar pe la Curtea de drept familial ca să schimbăm clauzele, dar nu cred că merită osteneala. Din septembrie, Katie va fi toată ziua la școală, iar eu s-ar putea să reușesc alte aranjamente pentru supravegherea din afara orelor de curs.

Ochii lui negri dobândiră un luciul oțelit, în timp ce mâinile îi cădeau nemișcate pe pământul cald.

-Vrei să spui că nu pot sta decât până atunci? Sprâncenele lui Kat se împreună. Asta voise să spună?

-Nu... neapărat. Dar cred totuși c-ar trebui să ne urmăm obiceiurile stabilite, pentru cazul că se schimbă situația. Adică, dacă unul dintre noi se recăsătorește, n-ar merge să continuăm să locuim în aceeași casă, chiar dacă ocupăm zone complet separate. Unul dintre noi va trebui să se mute. Atunci, ar fi nevoie să se aplice din nou formula cu weekend-urile alternative. Pe obrazul lui Rand tresări un mușchi.

-Plănuiești să te măriți a doua oară, Kat?

-Nu. Însă... în fine, lucrurile se pot schimba, nu?

-Așa se pare. Dar până și dacă nu se întâmplă asta, de ce să nu ajungem la o înțelegere privată și să decidem pur și simplu că, atâta timp cât locuiesc aici, folosim fiecare weekend cum se ivește ocazia?

-Mă rog, fie și așa. Se întinse peste mâinile lui neclintite, luându-și înapoi săpăliga.

-Oricum,va trebui să ne anunțăm unul pe altul cu câteva zile în avans,dacă unul dintre noi hotărăște să plece,adăugă ea.În caz că nu ni se suprapun planurile.

Dacă eu stabilesc să merg undeva,te anunț până marți după-amiază.

Rand dădu din cap:

-Sună destul de cinstit.Se ridică în picioare și goli coșul în tomberon.Când îl aduse înapoi,se lăsă din nou pe vine lângă ea,atingându-și brațul cu al său în timp ce întindea mâna să ia fârașul de grădină.

Deodată,cu teribilă intensitate,Kat își dori ca Rand să plece de-acolo imediat.

De parte.Pentru tot restul weekend-ului.Pentru tot restul anului!Probabil din cauză că era duminică du-pă-amiază,și-i venea groaznic să se întindă-n iarbă și să plângă.

-Azi n-ai nimic de făcut? îl întrebă.

-Absolut nimic,replică el relaxat.Întotdeauna îmi iau duminicile libere.

O observase,desigur,de-a lungul ultimelor săptămâni.Totuși,spuse:

-E și asta o schimbare.

Pentru un om pretins iubitor al căminului,într-o vreme ajunsese să-și complice drumurile numai pentru a evita casa,chiar și când nu lipsea din oraș.Oftă tăcută.Nici ea nu făcuse din domiciliul conjugal un cămin deosebit de atractiv pentru el,mai ales după ce revenise la serviciu și fusese tot timpul prea obosită ca să se mai ocupe și de căsnicie.Dacă exista vreo vină,vreun cap de acuzare,trebuia să-l împartă în mod egal.Rand se ridică în genunchi și trase cu putere de lujerii cafenii ai câtorva imortele pe care Kat le lăsase acolo din vara trecută.

-Ți-am zis,spuse.M-am schimbat.Recunoști că situațiile se schimbă,atunci oamenii de ce nu?

-N-ar trebui să faci asta,replică ea,continuând să-i vină să plângă și să nu se simtă în apele ei.O să te doară spatele.Rand clătină din cap,în timp ce ataca altele dintre detritusurile de grădină mai rezistente.Nu se clinteau,așa că se ridică în picioare și înfipse furca mare de săpat,adânc,lângă rădăcină.

-Spatele nu-mi mai creează probleme.Kat se așeză pe călcâie,privindu-i profilul:

-De ce? Te-ai operat,sau cum?

-Nu,îi zâmbi Rand,în clipa când lujerii plantei ieșiră din pământ.Pur și simplu am învățat să trăiesc cum trebuie.Ea îl privi cu îndoială,după care se ridică în picioare pentru a împinge tomberonul până la containerul de gunoi.La întoarcere,aruncă o privire spatelui său gol,bucuroasă că nu prezenta cicatrice care să-i întineze perfecțiunea.Erau acolo doar acei pistrui mici și nostimi,formând un triunghi sub omoplatul drept.

Se întrebă dacă vreuna dintre prietenele lui îi săruta din când în când,doar pentru

a-i aminti că se aflau la locul lor.

-Să trăiești cum trebuie? repetă ea.Presupun că te referi la faptul de a nu mai merge zilnic la redacție,la încetarea călătoriilor în jurul lumii.Ce legătură au astea cu spasmele spatelui? întrebă,ghemuindu-se la loc.

-Destule.O dată ce-am învățat câteva tehnici bune de relaxare,durerile au devenit de domeniul trecutului.

-Ce drăguț.Își șterse mâinile de pantaloni și,fără să-și dea seama,se frecă pe ceafă.

-S-ar părea că ți-ar prinde bine și ție câteva din tehnicile alea,observă el.Vrei să-ți masez ceafa?Nu! aproape că zberă Kat,reușind însă să răspundă civilizată:

-Mă simt bine.Dar îți mulțumesc pentru grijă.Rand îi zâmbi:

-N-ai de ce.Nu-i răspuse și totuși,după aceea,tăcerea în care continuau să plivească păru ceva mai puțin încordată.

-Ce anume a provocat această schimbare care simți că ți s-a întâmplat? întrebă ea,când buruienile din acel strat anume fură toate transferate în coș.

Rand netezi pământul cu mâinile,apoi își scutură puțină țărână de pe degete.

-Diverse,răspuse el rar,îngândurat,fără a o privi.Timpul,pe de o parte.Pe de alta...Ridică ochii:

-M-am înscris într-un grup pentru sprijinul bărbaților divorțați,la câteva luni după ce ne-am despărțit.Kat se holbă la el,nevenindu-i să creadă.Rand nu avusese niciodată prea mult spirit ofensiv.

-Tu? într-un grup?Ridică din umeri,privindu-și mâinile.

Așezându-se cu picioarele încrucișate,pe iarbă,la umbra unui mic cedru,Kat rămase cu privirea la el.Rand luă loc la soare,pe zidul de piatră ce împrejmuia stratul cu flori.

-De ce? întrebă ea calmă.El ridică iarăși din umeri:

-Mi-a propus cineva.Cine? ar fi vrut ea să întrebe.O femeie?

-Și te-ai dus?Nu făcu nici o încercare de a-și ascunde uimirea.

-Mhm.Până m-am obișnuit,am constatat că un strop de singurătate însemna mult,mai ales de soiul celei ce urma după ce-mi terminam ziua de muncă.Mi-am închipuit că înscrierea într-un grup va însemna o seară pe săptămână când mai aveam și pe altcineva în jur.Glasuri care să nu se-audă doar de la televizor.

Oameni cărora să le vorbesc.Kat înghiți în sec.

-Credeam că vei avea o mulțime de...oameni cărora să le vorbești,îi aruncă o privire sumbră:

-Femei?Strângând fălcile,Kat încuviință.Rand clătină din cap:

-N-aveam dispoziție.

-Deci,te-ai dus la acel...grup.Jenny încercase s-o convingă și pe ea de ceva asemănător.Se dusesse o dată,descoperind cam treizeci de femei și trei bărbați care discutau despre dificultățile de-a crește copiii de unul singur.Nu-i folosise cine știe ce.

-Și acolo ce s-a întâmplat?Ce-ai făcut? Oare douăzeci de femei flămânde după bărbați se repezeau la tine cu diferite grade de subtilitate,în vreme ce restul de zece te ignorau cu îndărătnicie?

-Nu prea multe,răspunse el.Kat zâmbi:

-Sună cam ca grupul unde m-am dus eu.O dată.Am fost dezamăgită.Niciodată n-am mai trecut pe-acolo.

-N-am fost dezamăgit,fiindcă bănuisem că va fi o pierdere de timp,cu excepția găsirii companiei cuiva.Știam că n-aș fi putut cu nici un chip să-mi spăl rufele murdare în public.Dar fusesem asigurat că nu va trebui să scot o vorbă dacă eu nu voiam,că puteam doar să stau și s-ascult,fără să-i pese cuiva.

Deci,din câte reieșea,grupul lui nu le fusese destinat celibatarilor cu copii.Poate numai părinții însărcinați cu custodia erau îndrumați în direcția aceea.Dar să-ți „speli rufele murdare”? Nu i-ar fi plăcut cu nimic mai mult decât lui.Îl așteptă să continue.Rand îi adresă un mic surâs stingherit:

-Credeam că poate voi auzi ceva folositor,dacă ascultam poveștile altora.Că mă va ajuta să înțeleg ce anume greșiserăm noi.

Culese o pietricică și o săltă în palmă,concentrându-se asupra ei.

-Și de ce.Nu mi se părea că aș avea mult mai mult de pierdut,așa că m-am dus.

Mai mult de pierdut? Crezuse că pentru Rand despărțirea însemna un mijloc de a-și recâștiga libertatea.Fusese atât de rău pentru el s-o piardă? Suferise la fel de mult ca ea? Niciodată nu și-l imaginase dorind cu-adevărat să înțeleagă ce anume mersese prost.Din câte știa,ea însăși nu reușise să fie ceea ce-și dorea el.Felul ei de-a fi fusese inadecvat pentru Rand.Astfel stând lucrurile,plecarea sa n-ar fi trebuit să conteze prea mult.Acum,începea să-și pună întrebări.

-Ei,și ți-a ajutat? întrebă în sfârșit,văzând-l că rămânea tăcut.Să-i ascuți,adică.

-Mda.Strângea pumnul peste pietricică,iar și iar,ritmic.

-Ne-a ajutat tuturor să ne dăm seama că problemele noastre erau unice.Să știm că nu eram singuri,că bărbații au tot atâta nevoie de prieteni ca și femeile.

Prieteni,nu neapărat amici sau tovarăși de băutură.

Ei!Citise despre grupuri masculine -reacție contra mișcării feministe,li se spunea.Bărbați care reîntrau în legătură cu propriile lor sentimente.

-Și vă,ăă,întâlneți în păduri și bateți tobele? întrebă sincer,curioasă,încercând să și-l închipuie astfel pe Rand.Fără nici un rezultat.

Rand râse scurt, un scrâșnet sonor fără nici un fel de haz.

-Nu. Ne întâlnim în pivnița cu miros de mușchi și de biserică și băteam din gingii. Vorbeam despre fostele noastre neveste, despre copii, despre drepturile de vizitare, și contribuim la cotizațiile de întreținere, încercând să ne ajutăm pe noi înșine. Îi aruncă o privire întristată:

-Unii tipi plătesc de-ajung la sapă de lemn și nu-și văd nici o clipă copiii, să știi.

-Iar majoritatea taților divorțați, interzic ei să se vadă, niciodată nu încearcă să-și vadă copiii și nu trimit nici cinci cenți ca să ajute la întreținerea lor. Nu-mi cere să-mi pară rău de bărbații divorțați, în sensul unei clase sociale.

-Hei! ridică el o mână mânjită de pământ, lăsând pietricica să cadă jos; aceasta se rostogolește până la vârful pantofului ei de tenis. Eu n-am făcut-o. Și știu că ai dreptate. Kat dădu un șut pietricicelei, calmându-se cât de cât.

-Iartă-mă. Și ai mai fost și mai mult decât generos cu pensia alimentară a copiilor.

-După cum ai fost și tu cu accesul meu la copii.

Izbuti un semizâmbet, privind-l printr-o șuviță de păr:

-Avem aici exact societatea mică admirabilă reciprocă. Rand dădu din cap și întinse mâna să-i potrivească părul înapoi după ureche, gest atât de firesc și familiar, încât Kat nu-l observă decât după aceea. Cu un junghi dureros, se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel de s-ar fi admirat unul pe celălalt puțin mai deschis în timpul căsniciei.

-Și ce altceva mai face grupul tău? îl întrebă.

-Vrei să zici, în afară de-a sta în cerc bombănind despre neveste, la nesfârșite cești cu cafea, despre cât de maltratați și neînțeleși suntem cu toții?

Strivi o gânghanie ce poposise pe unul dintre umerii lui magnifici, lăsându-și pe piele o amprentă murdară. Oare și ei îi lăsase o urmă pe față? Nu conta. O marcă în sensuri mult mai profunde.

-În afară de asta, răspunse. Părea fascinat de unghiile degetelor mari și de murdăria de sub ele.

-Ne întâlnim uneori în curtea bisericii și cimitirul adiacent și facem ordine și curățenie. Ca un soi de recunoștință. Îi aruncă o privire:

-Acolo am învățat să-mi placă grădinăritul. Aceștia sunt oamenii cu care grădinăresc. Și cu care mă lamentez.

-Asta-i tot ce faceți, de fapt? Vă lamentați doar?

-Ei, nu. De-acum, nu. Acum, unii dintre noi am legat prietenii solide, facem diverse lucruri împreună, ne prezentăm unii altora prietenele, soțiile, copiii. Suntem cam ca o familie, într-un fel, aceia dintre noi care am rămas apropiați.

Dar,la început,nu făceam mare lucru decât să ne tânguim.Exact la asta mă și așteptasem,la o gașcă de indivizi care se întrunesc și se țin de burtă că vai cât de urât au fost tratați.Pe urmă,oarecum,înainte să observ cu-adevărat,am ajuns să ne întrebăm de ce.Să ne gândim dacă nu cumva noi înșine n-om fi putut greși o dată,de două ori.Scoase un ușor pufnet de autoironie:

-Era o idee inedită,pentru majoritatea dintre noi,dă-mi voie să-ți spun,dar am început treptat să-mi dau seama că poate nu fusesem într-un totul corect cu tine,că poate ar fi trebuit să-ncerc să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă.Cam în aceeași perioadă,mi-am dat seama și că mă avuseseseși.

-Eu? Zâmbi,parcă citindu-i întrebarea în ochii uimiți:

-Hai să fim prieteni.Nu era pur și simplu o altă fabrică de schelălăieli bărbătești care se mutase dintr-un bar sau dintr-o cameră cu dulapuri metalice într-o pivniță de biserică.Era o societate de consultații.Pastorul,care se întâlnea cu noi în fiecare săptămână și care tocmai trecea și el printr-un divorț,ne orientase într-un stil calm,neagresiv,și,curând,fiecare dintre noi a ajuns să gândească în moduri,cum n-o mai făcuserăm niciodată.Rânji:

-Dar să nu mă înțelegi greșit.Încă mai bombănim despre femei.

Kat surâse vag,ștergându-și de noroi mâinile prin iarba prea înaltă.Trebuia să pună mașina de tuns în funcțiune înainte de-a declara încheiată ziua de lucru.

-Jenny și cu mine obișnuiam s-o facem la un pahar de vin -ne numeam întrunirile bairamuri-de-smiorcăit.Boscorodeam despre tine și Karl și ce neajunsuri aveai.Soții lipsiți de romantism erau tema generală a sesiunilor noastre.

-Jenny se plângea?se încruntă Rand.Dar ea și Karl aveau o căsnicie perfectă.

Toate le mergeau din plin.O dată nu l-am auzit pe Karl plângându-se de Jen.

Părea ofuscat.

-Nu știam că-l considera prozaic.Credeam că aveau o viață sexuală nemaipomenită.Kat se holbă la el:

-Rand! Pentru Dumnezeu! Sexul n-are nimic de-a face cu romantismul!

-Nu? ridică el din sprâncene.Atunci,ce are a face cu romantismul? în ce sens îl găsea Jenny pe Karl prozaic? Înainte ca ea să poată răspunde,Rand clătină din cap:

-Nu.Nu,fir-ar să fie,ai spus „soții” neromantici -la plural,adică și eu deci,hai să punem pe tapet problema reală,Katherine.În ce sens m-ai găsit pe mine lipsit de romantism?

CAPITOLUL 8

Kat nu voia să răspundă la această întrebare. De ce nu putea Rand să se țină pur și simplu de subiect, care fusese căsnicia lui Jenny și Karl?

-Rand. Te rog, s-o lăsăm baltă. A trecut. Trebuie s-o luăm așa cum e.

Rand se ridică de pe creasta micului zid și-și încleștă mâinile mari și murdare pe umerii ei, scuturând-o scurt:

-Nu, eu n-o pot lăsa așa. Nu înțelegi asta, Kat? Am încercat, dar nu pot. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna, spune-mi unde-am luat-o razna!

-Ba nu, îl imploră ea. N-a fost numai vina ta. O știi foarte bine. Amândoi am „luat-o razna”. Și zău c-am făcut-o. În majoritatea situațiilor.

-Nu schimba vorba, o zgâlțâi el iar, ușurel. Spui că am fost prozaic. Dar niciodată, indiferent câte alte lucruri mi-ai aruncat în față, și-au fost o mulțime, nu m-ai numit așa. Dacă eram, de ce nu mi-ai spus? Kat își mușcă buza, oftând.

-Fiindcă nu făcea parte din problemele importante, Rand. Era un lucru care nu-mi plăcea, dar nici nu-mi făcea viața imposibilă. Nici un soț nu e perfect, cum nici vreo soție nu este. Iar de vreme ce, atât Jenny, cât și eu, aveam amândouă bărbați lipsiți de romantism, ne puteam plânge una alteia de asta. Nu era nevoie să-ți spun. Rand închise ochii un moment, după care îi dădu drumul și se așeză la loc pe zidul de piatră.

-Poate că nu, spuse el. Dar insuficiența mea romantică...asta sigur era remediabilă. Dacă mi-ai fi spus. Kat smulse un fir de iarbă.

-Nu puteam, Rand. Zău că nu. Vreau să zic, dacă un om face lucruri romantice fiindcă i se cere, atunci nu mai e deloc romantic. O expresie de disperare străbătu chipul lui Rand.

-Se pare că nu pot câștiga nicicum. Dar, chiar dacă atunci n-ar fi ajutat, faptul ca eu să știu ce doreai de la mine în sensul ăsta poate va fi de folos în viitor. Spune-mi, Kat, te rog. Ce viitor? se întrebă ea. Sau, mai degrabă, viitorul lui cu cine? Ridică din umeri, alungându-și un junghi de durere. De ce nu i-ar spune? Nu putea schimba nimic, dar nici n-ar fi cauzat suferințe.

-Mi-ai dăruit de Ziua Mamei lucruri de soiul acelor mici fețe de masă, și huse pentru scaunele mașinii când am împlinit douăzeci și doi de ani, și altă dată cuțite de măcelărie. O droaie de chestii de-astea. Rand se încruntă.

-Mi-amintesc de husele acelea. Spuseși că aveai nevoie de ele.

-Aveam. Sperasem să găsim loc pentru ele în bugetul familiei, de vreme ce n-aveam bani pentru o mașină nouă, dar nu mi le doream de ziua nașterii. În anul acela, îmi stătea inima la un caftan de mătase verde. Văzu o expresie

deznădăjduită trecându-i pe față și se întrebă dacă-și mai amintea și de alte cadouri banale pe care i le făcuse,ca de pildă acea insuportabilă listă de bucatărie.

-De ce nu mi-ai spus ce voiai?

-Credeam că-ți spuseseam,subtil.Trecuserăm de mai multe ori prin fața vitrinei unde era expus caftanul și de fiecare dată spuneam cât de drăguț îl găseam.Tu erai de acord,și mă convinsesem că aveai să-l cumperi.Îi scăpă un mic chicotit:

-Am crezut că faci bancuri,când mi-ai dat cutia aia mare și grea,care n-avea cum să conțină ceva făcut din mătase fină.Apoi,amintindu-și cu un zâmbet amar:

-Dar nu glumeai,și a trebuit să mă prefac fermecată de husele pentru fotolii.

Rand clătină din cap:

-Iartă-mă,Kat.Zău,zău te rog să mă ierți,dar,dacă nu ți-a plăcut ce-ți cumpărasem,n-ar fi fost mai bine să-mi spui,decât să i te plângi de-asta lui Jen? Sau,dacă-ți doreai chestia aia de mătase,de ce nu te-ai dus s-o cumperi singură?

Dorea cu adevărat un răspuns,dar Kat nu i-l oferi.Se mulțumi să se aplece înainte,apucându-se de glezne cu mâinile și privind iarba.Un colibri se repezi în picaj spre părul ei,atras de culoarea sa vie.Îl alungă ușurel,amintindu-și cât de mult îi plăceau micile făpturi verzi,iridiscente ce zburau ca săgețile,cum se bucura în fiecare lună de mai când reveneau din iarna lor mexicană.

Îi plăcea tot ce era mic.De ce nu-și amintise Rand niciodată,când era vorba să cumpere cadouri? Se simțea mai nevolnic ca un șarpe.Kat nu-și cumpărase singură lucruri frumoase fiindcă,indiferent că-i convenea lui sau nu,salariul ei se ducea pe strictul necesar,ca încălțăminte pentru copii cărora cea veche părea să le rămână mică de pe-o săptămână pe alta,uriașa ipotecă cu care o înșeuase orgoliul lui.Leafa ei,leafa lui,se cheltuiau până la ultima centimă încă înainte de-a fi fost câștigate.Rand nu putuse suporta de unul singur totul,dar fusese prea încăpățânat și mândru ca s-o recunoască.

-Kat? întrebă el calm.Aș vrea să-mi fi spus.Ți l-aș fi cumpărat,caftanul acela.

Ți-ar fi stat frumos cu el.Ca un colibri.Și,de vreme ce-am fost atât de neghiob încât să nu știu că ți-l doreai,trebuia să ieși singură să ți-l cumperi.Ar fi trebuit să te poți bucura și tu de banii pe care-i câștigai.Kat înălță capul:

-M-am bucurat de multe.Dar...caftanele de mătase nu-s lucruri pe care femeia să și le cumpere singură.Nu atunci când altele sunt mult mai importante.În plus,voiam să te gândești din proprie inițiativă la cadouri drăguțe fiindcă te-ai fi simțit romantic față de mine,nu deoarece îți spuneam eu că trebuie.

Rand luă mica furcă de grădină,începând să se joace cu ea.

-Dacă nu mi-ai spus,de unde să fi știut?

-Nu-s sigură.Poate că noi,femeile,ne așteptăm ca soții noștri să ne citească gândurile.Știu că nu-i cinstit.Dar o femeie vrea să fie tratată cu mai multă considerație decât ca un obiect din casă.Se consideră insultată când bărbatul uită că înainte de orice este femeie,și abia apoi gospodină.

-Înțeleg.Pe neașteptate,Kat zâmbi:

-Probabil că nu,da' tot e bine.Curios,după tot timpul care trecuse,era bine.

Sigur,în unele zile i-ar fi plăcut să fie tratată ca o regină -cel puțin o parte din timp -dar ea și Jenny căzuseră adesea de acord că n-o duceau chiar atât de prost.Ar fi putut să fie mult mai rău.Devenise mult mai rău.Pentru ea.

Rand clătină din cap,privind-o:

-Nu,nu e bine,Kat.Încă nu-s sigur de ce nu e-n regulă ca un bărbat să-i dăruiască soției lui un lucru de care are nevoie,ceva care-i ușurează viața.Îmi amintesc clar că te-ai înfuriat într-o zi și-ai aruncat în chiuvetă un cuțit de carne ieftin,tocit, fiindcă nu era ascuțit.De asta ți-am cumpărat setul cel bun,în suportul de lemn.Presupun că și pe ăla l-ai urât?

Kat își încrucișă picioarele și se ridică,frecându-se pe brațe cu mâinile.

După-amiaza de primăvară începea să se răcească.

-N-am urât cuțitele,Rand,sau husele.Pur și simplu nu le-am...prețuit cum aș fi făcut-o cu alte lucruri.Voiam să-mi dăruiești obiecte mărunte,lucruri mici, delicate,să-ți placă să mă vezi purtându-le fiindcă...mă iubeai.Voiam să mă vezi, să te gândești la mine ca la o femeie frumoasă,sexy,cu un trup pe care să-ți faci plăcere să-l împodobești cu veșminte frumoase,atrăgătoare -pentru plăcerea ta,ca și a mea.Când îmi făceai cadouri impersonale,obiecte de gospodărie,mă făceai să mă simt că te gândeai la mine nu ca la o femeie,nu ca la o iubită,ci ca la o nevastă și mamă și nimic mai mult.Rand se ridică și el.

-Erai nevastă și mamă,sublinie el,cu ochii plini de tristețe și uimire.Ce-i în neregulă la un bărbat care se gândește astfel la soția lui? Soție și mamă e tot ce poate fi o femeie mai minunat!La fel ca maică-sa,își spuse deznădăjduită Kat.

Întreaga discuție probabil că n-avea nici un sens pentru Rand.Totuși,ceva o îndemna să continue.

-Așa o fi.Dar dorește ca soțul ei s-o prețuiască și în alte feluri.Rand pufni iritat.

-Dar te-am pre...Se întrerupse.

-Dacă un tip nu vrea nimic mai mult decât o amantă,atunci nu se mai deranjează cu însurătoarea.Amantele se găsesc cu zece cenți duzina.Credeam că femeile nu vor să fie considerate niște obiecte sexuale,ce Dumnezeu!Soția unui bărbat e o persoană deosebită,importantă în atât de multe privințe.Ea...

Se opri din nou,își împinse prin păr mâna plină de noroi și reluă:

-Când ți-am cumpărat lucrurile despre care tu ai hotărât că erau impersonale nu-ți insultam senzualitatea,ci te onoram,îți respectam poziția de mamă a copiilor mei.

-Înțeleg asta,replică ea,după care adăugă,cu un ușor zâmbet: cred.

Dar ceea ce uneori nu înțeleg bărbații este că noi,femeile,nu considerăm întotdeauna poziția de mamă a copiilor,unui bărbat,ca fiind răsplata supremă.

-Jenny da!ridică el glasul.Jenny era mândră de a fi soție și mamă,ai uitat? Găsea în asta răsplata supremă.Îi plăcea să stea acasă,îi plăcea să vadă de copii.

Chipul i se schimonosi.

-Pe toți dracii,îi plăcea atât de mult,încât și-a asumat până și sarcina de a ni-i crește și pe-ai noștri.

-Ești nedrept! Kat era conștientă că striga.Puțin îi păsa.

-Nu-i „creștea” pe ai noștri,Rand!Nu făcea decât să aibă grijă de ei cât timp eram eu la slujbă.Când veneam acasă restul îl făceam eu.Tot restul,adăugă ea cu subânțeles,pentru a-i reaminti cât de rar intervenea și el să-și aducă vreo contribuție.Rand făcu un pas,mai aproape,prea aproape,trupul său aproape atingându-l pe-al ei.

-Ea a învățat-o pe Katie să folosească toaleta!Ea a învățat-o să bea din ceașcă.Ea a fost de față,nu tu,când Katie a făcut primul pas.Kat simți că se topea într-o mânie incandescentă.

-Și eu am fost de față,nu tu,când s-au născut amândoi copiii noștri,Rand.Așa că nu-mi vorbi de neglijarea lor.Îl împinse cu ambele mâini,murdare:

-La o parte din calea mea,Waddle! Să nu te mai văd!

Se răsuci pe călcâie și ar fi plecat,dar Rand o apucă de cot și o întoarse la loc.

-Ți-am spus să nu mă mai numești așa! Știi că nu pot să sufăr! Miss Butts(poponete)!Furia lui Kat se stinse la fel de rapid pe cât se aprinse.Își acoperi fața cu o mână.

-O,Doamne sfinte,clătină ea din cap.Ce ne-a apucat? Iartă-mă că ți-am zis așa.A fost o copilărie și...îi scăpă un mic hohot de râs răutăcios,când ridică ochii spre el.

-Am fost pur și simplu imatură.M-ai făcut neglijentă și am văzut roșu-naintea ochilor.Strânsoarea mâinii lui Rand pe brațul ei se relaxă,dar nu-i dădu drumul.

-Nu de neglijență te-am acuzat,Kat.Pur și simplu de...prezență insuficientă.

-Iar eu subliniam că nici tu nu erai destul de prezent.Pentru ei.Sau pentru mine.

-Dar încercam să câștig tra...Tăcu,înghițind cu greu,iar Kat văzu roșeața risipindu-se de pe față.

-Ai dreptate,spuse el după un moment.Îmi pare rău.

Îi cercetă ochii pentru a vedea dacă-i pare rău într-adevăr,deși nu era sigură de ce anume exact.Dădu din cap:

-Nu face nimic.Rand își coborî mâna de-a lungul brațului ei până li se încleștară degetele.Kat le privi,își privi unghiile,încărcate de noroi,pe ale lui,la fel.Era o priveliște ciudată,datorită murdăriei și apropierii dintre ei.De mult nu mai făcuseră nimic împreună.Niciodată nu săpaseră cot la cot pământul.Și, pentru un scurt răstimp,fuse o activitate sociabilă.Apoi începuseră să vorbească,ca și cum ar fi vrut să regăsească momentele când stătuseră de vorbă ca doi prieteni, Rand ridică mâinile încleștate ale amândurora și-și frecă bărbia cu falangele ei murdare.

-Ai vrea...ai vrea să ieși la o plimbare,sau...ceva,cu mine,Kat?

Un moment,Kat ezită,după care clătină din cap și-și eliberă mâna.

-Nu.Mi-a ajuns atât soare pentru o după amiază.

Îi văzu fălcile încordându-se,pe când privea în jurul curții,acum pe jumătate cufundată în umbră,apoi din nou la ea.Bine,deci lui nu-i ajunsese atât soare,și nu era decât o scuză.N-avea încotro.Chiar nu mai era nimic de spus.

-Îți mulțumesc că m-ai ajutat la grădinărit.Acum,scuză-mă.

-Sigur,răspunse el,dându-i drumul.

Privi spinarea și umerii rigizi ai lui Kat îndreptându-se spre casă și oftă.Un pas înainte,un pas înapoi?Sau nu fuse decât o jumătate de pas înapoi? La dracu',de ce nu-și putea ține gura aia mare? Se încruntă.Și de ce nu-i trecuse niciodată prin minte să-i spună lui Kat că se bucura de a o avea atât ca amantă,cât și ca soție și mamă a copiilor lui? Sau să fi găsit o cale de a i-o demonstra?

Fiindcă presupusese că a fi soția lui era atât de important? Ei,da, așa crezuse.

N-avea ce face.Unele lucruri n-aveai cum să le schimbi.Se bucurase că-l luase de bărbat,fuse mândru.Îl făcuse să se simtă ca un erou,știind că-i purta în pânțele copilul,știind că avea nevoie de el.Dar el îi dăruise lucrurile de care avea ea nevoie?Sau îi dăruise ceea ce credea el că-i era necesar?Și-o aminti spunând, în ziua când îl primise să locuiască în apartament,că dorise ca ea să fie ceea ce credea el că e,dar în realitate fuse nepotrivită pentru el.

Se gândi la lucrurile pe care i le adusese,cadouri prostești,banale.Le cumpărase oare pentru persoana fictivă pe care-l acuza ea că și-o crease din necesitate? Da,poate că așa era.Dar,la toți dracii,stătuseră prost cu banii.Avusese mai multă nevoie de cuțite bune și ascuțite la bucătărie,decât de *negligee*-uri sexy.

De și-ar fi dat seama mai demult,numai,că nu dorea obiecte practice.Acestea nu-i indicaseră,categoric,că o prețuia în toate sensurile și mai ales în sensurile în care dorea ea să fie prețuită,își dorea să i-o fi spus.Își dorea ca el să fi fost destul

de ager pentru a-și da singur seama.

Intră în casă, încruntat, oprindu-se să se spele pe mâini la chiuveta din spălătoria de rufe. Pe pervazul de deasupra chiuvetei se aflau cele două inele ale lui Kat.

El dorise să-i dăruiască acel diamant și fusese nepractic ca toți dracii. Voise să-i dăruiască unul, înainte de nuntă, pentru a-i arăta lumii ca ea îi aparținea, dar nu mai avusese bani, după ce achitaseră enormul aconto al casei.

Se simțise înșelată într-o problemă deosebită, neavând dreptul la un inel de logodnă, alături de logodna propriu-zisă? Nici măcar nu făcuseră petrecere de nuntă. Totul se petrecuse în prea mare grabă și, pe de altă parte, nici unul dintre ei nu avea familie. Că tot veni vorba, nici prea mulți prieteni nu aveau, cel puțin nu în apropiere. Ea se mutase în Lower Mainland din Kootenays, el, din Yucon Territory, doar cu puțin înainte de a se fi întâlnit.

Se căsătoriseră în oficiul unui ofițer al stării civile, cu o ceremonie durând cinci minute încheiate. Oare inima ei feminină, romantică, jenea și după această pierdere? Își aducea aminte cum străluciseră ochii lui Kat când deschisese caseta de la bijutier și văzuse inelul cu diamant pe care i-l cumpăraseră la prima aniversare a căsniciei, își amintea cum luciseră în ei lacrimile. Buzele i se despărțiseră într-un surâs tremurător și șoptise numele lui ca un oftat.

Apoi spusese: „Nu trebuia”, iar el replicase că știa că n-ar fi trebuit să arunce așa cu banii, dar considera că ea meritase. „Mi-ai dăruit un fiu grozav”, spusese. „Meriți o răsplată pentru că ești o mamă atât de minunată”.

Kat ezitase, spunând apoi că le-ar fi prins bine ceva mobilă pentru a le umple living-ul mare și gol, dar îi mulțumise încă o dată. Ținea minte că observase lumina de pe fața ei stingându-se, iar zâmbetul era forțat. Ce dorise de fapt? se întreba Rand. Să-i spună că i-l cumpăraseră numai fiindcă o iubea? Fiindcă socotea că mâinile ei frumoase meritau podoabe? Dar o iubea; știa prea bine. Și avea părerea aceea despre mâinile ei, dar s-ar fi jenat să i-o spună. În lumina celor discutate azi, însă, își dădu seama că, fără-ndoială, asta dorise.

Probabil, Kat ar fi fost fericită s-o îngroape sub ploi de diamante, de blănuri, mătăsuri, satinuri și toate celelalte, descurcându-se și fără covoare pe jos. Lenjerie drăguță, astfel încât să știe că încă o găsea sexy.

Oftă. Poate ar fi fost frumos să lepede încet o cămașă de noapte din satin, dar cel mai adesea se culcau amândoi goi, cu excepția perioadei când copiii erau foarte mici. Atunci ea dormise îmbrăcată cu un tricou de-al lui, vara, și ceva suficient de cald iarna, pentru a se scula și a se ocupa de ei în timpul nopții.

Închise apa și rămase acolo, ascultând melodia țevilor, în timp ce Kat făcea duș, gândindu-se la ea așa cum era în acel moment, netedă și lucioasă, udă, cu

broboane de apă și roindu-i pe trup. Își închipui mâinile ei, lunecoase de spumă cu clăbuci, frecând pielea. Gemu și se apucă de marginea căzii pentru rufe. Ca amantă, fusese mai mult decât și-ar fi putut dori. Dar îi amintise oare vreodată despre asta, după nașterea copiilor? Jinduia dureros să meargă la ea în momentul acela și să i-o demonstreze din abundență.

„Pleacă din casa asta”, își spuse Rand, tăcut.

„Pleacă singur la promenada aia. Fă o plimbare cu mașina. Du-te de te-aruncă într-o prăpastie! Dar încetează cu fantezmele. Încetează cu amintirile”.

Dușul se opri. Rand rămăsese cu privirea pe fereastră, spre stratul din grădină unde petrecuseră un timp cum nu se mai poate mai sociabil, lucrând împreună pământul cald, sub soarele primăverii. Se întrebă ce voia Kat să sădească acolo.

Orice-ar fi fost, avea să iasă mâine și să le cumpere el, pentru a le putea sădi apoi împreună, la apusul soarelui. Flori. Florile erau un cadou romantic. Când îi cumpărase ultima oară lui Kat flori? Doamne! La nașterea lui Katie. I le trimisese la maternitate, căci în ziua aceea era plecat. Se ofiliseră demult, până să ajungă el acasă, așa că nu știuse niciodată ce alesese florarul, în numele lui. Nici nu-i pasase să întrebe. Da, mâine avea să cumpere o ladă de flori pe care să le planteze împreună. Cum ar merge niște trandafiri?

Poate vor reuși să stea mai mult de vorbă, așa cum făcuseră azi, ajungând la unele probleme esențiale, în loc de-a se menține doar la suprafață.

Stătu astfel un timp, cu gândul la trecut, la lucrurile despre care, poate, aveau să discute a doua zi, la un posibil viitor pentru amândoi. Era pe cale să se întoarcă și să coboare la subsol în apartamentul său, când un sunet slab îi atrase atenția. Întorcându-se dinspre fereastră, înclină capul, ascultând. Nu știa exact ce auzise, dar totuși îl tulbura.

Fără zgomot, lipăi cu tălpile desculțe peste dalele reci ale bucătăriei și aruncă o privire în camera de zi. Nu văzu nimic, așa că o luă spre hol. Pe peretele scării se mișca încet o umbră, iar Rand făcu un pas într-acolo.

Kat! Așezată pe trepte, cu capul peste genunchi, plângând.

Kat îl lăsa pe Rand afară și intra grăbită în casă, poposind la spălătorie pentru a se spăla pe mâini și brațe în vana de beton și a descălța pantofii de grădinărie plini de noroi. Dădu să-și ia înapoi verigheta și inelul cu diamant, nu tocmai asortate între ele, apoi își retrase mâna, lăsându-le pe pervazul ferestrei.

Poate, își spuse ea, în timp ce urca în fugă scara spre camera ei, Darinder, mama lui Parjeet, avea un ibric cu cafea pe foc. Soțul lui Darinder era de serviciu în acest sfârșit de săptămână. Puțină sporovăială pur feminină i-ar fi prins dumnezeiește de bine, în clipa aceea.

Un val de durere o cuprinse,amintindu-și cu dor de prietenia cu Jenny.Jenny ar fi știut ce să facă într-o asemenea situație.Kat terminase dușul și îmbrăcase o pereche de colanți roz și un cardigan de bumbac alb,când îi trecu prin minte că, dacă Jenny s-ar mai fi aflat pe acest pământ,la-ndemână să vadă de copii,situația nici măcar n-ar fi existat.

-Jenny,spuse ea,ieșind din dormitor,uneori mă-nfurii așa de tare pe tine c-ai murit,că-mi vine de-a dreptul să scuip!

Și,ca și cum Jenny ar fi vorbit cu voce tare,Kat auzi glasul prietenei ei spunând: Ei,Kat,haide,să fim recunoscătoare.Poate n-om avea noi soți romantici,dar ia să ne gândim la toate lucrurile bune pe care le-avem.Atât de des pusese Jenny capăt,râzând,bairamurilor-de-smiorcăit,cu nota asta de veselie.

Kat încercă.Se așeză pe scară,își apăsă podurile palmelor pe ochii ce-o înțepau și încercă.Dar era atât de greu! Cum ar fi putut să fie recunoscătoare,când viața îi răpise atât de multe? Inclusiv pe prietena dragă de care avea chiar acum nevoie.

Se frecă la ochi,surprinsă să și-i descopere inundați de lacrimi.Le șterse grijulie cu manșeta puloverului,dar pe bumbacul striat tot rămaseră mici urme de rimel.Nu se cădea să meargă acasă la Darinder,iar Katie să vadă că plânsese.

Oricum era o prostie să plângă atât de târziu.Căsnicia i se sfârșise,dar se alesese de pe urma ei cu doi copii frumoși.Doi copii și un nume pe departe preferabil față de „Butts”.Ar fi trebuit să fie recunoscătoare.Nu scăldată-n lacrimi.

Dar acestea pur și simplu nu voiau să înceteze.Suspine uriașe o înecau, ridicându-i-se în piept,strângând-o ca într-o menghină dureroasă care nu se putea desface decât eliberându-le.În tăcere,rezemându-și fruntea de genunchi,le lăsă să curgă.Jenny,Jenny,unde ești?La cine se poate duce o femeie să caute alinare și sfat,când cea mai bună prietenă a ei tocmai i-a murit în brațe? Singurătatea o apăsa ca un capac,mai mult decât putea să îndure.

O,Doamne,Jenny! De ce?

-Puiule,puiule,ce s-a-ntâmpat?

-Jenny,strigă ea.Vreau așa de mult să stau de vorbă cu Jenny! Am nevoie de ea, Rand! Am mare,mare nevoie de ea! De ce-a trebuit să plece și să moară tocmai când aveam mai multă nevoie de ea? Nu mai am pe nimeni! Am nevoie de cineva,Rand.Atât de mult.Trebuie să vorbesc cuiva.

Părea atât de potrivit,își spuse,în timp ce Rand o cuprindea în brațe,trăgând-o spre el.Kat își apăsă fața pe pieptul lui gol,îi cuprinse trupul și izbucni în hohote.

-Vorbește-mi,Kat,gânguri el.Vorbește-mi.Sunt aici.

-Cum ți-aș putea vorbi când despre tine am nevoie să vorbesc? se văietă ea.

-Și cine-ar fi mai potrivit? întrebă el,dar Kat nu răspunse.

Nici nu părea să-l fi auzit. Nu făcea decât să plângă, în vreme ce Rand continua s-o țină, s-o legene, desfătându-se cu mirosul părului ei, cu senzația trupului ei cald în brațele lui. Când o ridică și se sculă în picioare, purtând-o spre canapeaua din camera de zi, Kat își îngropă fața udă în scobitura umărului său.

După ce lacrimile îi secară, rămase nemișcată pe genunchii lui Rand, cu fața mereu îndesată în trupul său. Mâinile-i stăteau nemișcate, moi, una pe pieptul lui, cealaltă pe talie. Respira în mici oftaturi cutremurate, ca și cum nu și-ar fi putut controla complet răsuflarea. Smârcâi umed pe nas, iar Rand întinse o mână după un șervețel dintr-o cutie din apropiere. I-l vârî în mână, iar Kat îl luă și-și suflă nasul. Rand mai scoase unul, ștergându-i fața, deși ea refuză să și-o ridice și să-l lase s-o privească, înțepenind din tot trupul și rezistând tentativelor lui. Amintindu-și cât de mult detesta ca s-o vadă plângând, o lăsă în pace.

Îi mângâia spatele, gâtul, părul, fără să spună nimic.

Într-un târziu, Kat șopti:

-Iartă-mă.

-Pentru ce?

-Pentru că te chinuiesc cu asta. La naiba, ține de luni de zile. Ar fi trebuit să se termine de-acum.

-Cât a durat până ai trecut peste moartea mamei tale?

-Câțiva ani. Dar a fost altceva. Când a murit ea, aveam douăzeci de ani. Acum sunt mai bătrână, eu însămi mamă. Ar trebui să pot înfrunta mai ușor suferința. Când colo, după înmormântarea lor, am fost mai doborâtă decât după a mamei mele.

-Am vrut să stau alături de tine, la înmormântare, spuse el. Am...vrut să te îmbrățișez. Să te-ajut să răzbești. Își înghiți nodul mare din gât.

-Cu puțin ajutor, m-aș fi putut descurca și eu, cred. Kat și-o aminti pe femeia brunetă așezată lângă Rand, într-unul dintre primele rânduri. Crezuse că avea pe cineva care să-l ajute să reziste. Dar, pesemne, el se referise la cineva care-i cunoscuse pe Jenny, Karl și copiii lor.

-Nu cred că ne-am fi putut ajuta mai mult unul pe altul, spuse ea. Poate chiar am fi înrăutățit situația. Jenny voia să fim din nou împreună. Aproape la fel de mult cât o doreau copiii.

-Știu. Kat oftă, știind că ar fi trebuit să se ridice, să plece. O dorea și totuși avea nevoie să se sprijine de el, fie doar pentru câteva minute, încă. Trecuse atâta timp de când nu se mai simțise...răsfățată astfel. Rand își strecură o mână prin părul ei, peste ceafă, unde începu s-o frece blând cu degetul mare și cel arătător. Avea pielea caldă și ușor umedă. Mirosea a săpun și șampon și a propria-i inimitabilă aromă. Kat deveni încordată, dar Rand răspunse repede:

-Mai alaltăieri mă gândeam la Jen și Karl,amintindu-mi ce weekend comic am avut când părinții amândurora au sosit neanunțați în același timp.

Se întâmplase imediat după nașterea primei fetițe a lui Karl și Jenny,Colleen.

Fusese prima nepoată în ambele familii și avea patru bunici emoționați.

Rand și Kat oferiseră spații de dormit suplimentare,fiind prin urmare incluși în festivitățile de familie.Le plăcuse să facă parte dintr-o reuniune între trei generații,mai ales de vreme ce nici unul dintre ei doi nu mai avea părinți.

Kat zâmbi:

-Și mai ții minte cum li s-au terminat tratațiile de Halloween și Jenny cu mama ei s-au înfășurat în cearceafuri ca să facă turul vecinilor?Rand râse răgușit.

-Exact.Hei,mai știi când...Stătură împreună o oră,amintindu-și despre Jenny,Karl și copiii lor.Câteodată,pe Kat o podideau din nou lacrimile,iar Rand îi dădea șervețele uscate.Alteori,el lăsa capul pe spate pentru a privi în tavan,incapabil să vorbească preț de câteva minute,iar ea se prefăcea că nu observă.

Cu timpul,însă,Kat se retrase din poala lui,lunecând spre capătul opus al canapelei,cu capul în piept și părul ascunzându-i chipul jalnic,congestionat.

-Rand...

-Mhm...?

-Îți mulțumesc.Mi-a fost de folos,să știi.Să vorbim așa despre ei.Să ne amintim vremurile bune.

-Și mie mi-a ajutat.Glasul îi suna hârșăit.Kat se ridică în picioare și făcu câțiva pași.Rand o urmă,oprindu-se în spatele ei.Îi simți căldura pe ceafă,apoi mâinile, pe umeri.O întoarse cu fața spre el.Kat rămase cu capul plecat,chiar și când Rand îi cuprinse gâtul cu ambele mâini,proptindu-i degetele mari sub bărbie, pentru a-i forța fața în sus.

-Nu,șopti ea.Nu vreau să te uiți la mine.Arăt ca dracu'.

-Nu vreau să mă uit la tine,replică el.Nu vreau decât să te sărut.Am ochii închiși.În glas i se simțea o undă de râs,iar Kat îl lăsă să-i încline fața în sus.Riscă o privire furișă printre pleoapele umflate.Ținea într-adevăr ochii închiși.Genele negre și dese îi stăteau așternute pe obraji,palpitând slab.

Chiar și cu ochii închiși,Rand îi găsi gura cu precizie,fără greș,iar Kat se simți străbătută de un fior.Îi răspunse fiorul care-l cutremură pe el,în timp ce-o învăluia cu brațele și o trăgea apăsător la piept.Oftând,ridică propriile-i brațe,punându-i-le pe umeri,apoi le strecură primprejur și le împreună după ceafa lui.Îi primi gura peste a sa,mișcându-și buzele pe buzele lui,gustându-l.

Făcea oare și asta parte din tămăduirea reciprocă pe care o începuseră,terapia durerii,pe care o ajută unul pe altul să se adapteze la pierderea prietenilor lor,

sau era altceva? Kat nu credea,dar știa că avea nevoie de acest lucru la fel de mult pe cât avusese nevoie să-i plângă în brațe.Fu un sărut blând,la început nimic mai mult decât o atingere a buzelor,a vârfulor limbilor,în mici săgeți ațâțătoare.Stomacul îi palpita de senzații pe care le uitase complet în momentul când trupurile le veniră în contact.Mușchii i se contractară,încordându-se în spasme fierbinți,profunde.Simți un nou suspin ridicându-i-se-n piept,de alt soi,totuși și dintr-o altă cauză.Și-l înăbuși și îl auzi scăpându-i sub forma unui mic scâncet de poftă.

Poftă la fel de mare ca a lui Rand,se vede,căci,fără alte ezitări,gura lui se repezi deodată,căutând fierbinte,dornică,în vreme ce mâinile o frământau lipită de el.În timp ce el îi despărțea buzele cu limba,străpungând-o,Kat îi apucă de umeri,cuprinzându-i apoi pieptul cu brațele,agățându-se de el,înfingându-i degetele în spinare.Rand își împinse un picior într-ale ei,apăsându-i fesele cu mâinile.

Vârtoșenia lui o ispitea,o zorea să se ridice în calea lui,o făcea să se încordeze spre a se apropia și mai mult.El o mișca seducător peste trupul lui,obținând ca răspuns un geamăt prelung,cutremurat.Când în sfârșit Rand înălță capul, respirația lui Kat ieșea în mici rafale accelerate.

-Rand,murmură ea.Rand...Oh.

-Oh,exact.Eu...Mai mult nu spuse,doar o ținu cu tâmpla apăsată pe obrazul lui aspru,țepos.Ea îi inspiră mirosul,vag asudat după munca din grădină,pământesc, complet ispititor.Sub mâna ei,îi simți inima bătând atât de tare,încât se temu că-l pândea vreun pericol.Cu atât mai rău.Pe ea o pândea pericolul.

Își lăsă fața în jos și sărută dărele lăsate de propriile-i lacrimi pe pieptul lui,lingând apoi sarea.Rand trase aer în piept,zguduit.

-Kat...Era un avertisment.Kat se opri,apăsându-și obrazul pe pielea lui.Rămase astfel,încercând să memoreze exact senzația,pentru momentele din viitor când avea să uite cât de bine se putea simți în apropierea lui Rand.

Când el își mișcă mâna,crezu că se pregătea să desfacă îmbrățișarea,că va păși înapoi.Când colo,Rand își încurcă degetele în părul ei,îi murmură numele și-și coborî din nou gura peste a sa.I se-nvârtea capul în timp ce se sărutau,disperat de dornici,jinduind după ceva pierdut...și,poate,regăsit.O mai sărutase cineva vreodată așa ca Rand?Punea în sărutări tot ce-avea,tot ce era el.

Profunde,bogate,voluptuoase,puteau întoarce o femeie pe dos într-un moment,ca pe-o mânușă.Își trecu limba peste partea interioară a buzei lui de jos,gustându-i aroma unică,desfătându-se în ea.Rand îi făcu același lucru,de astă dată cerând.I se deschise,iar el intră,mângâind,retrăgându-se,apoi revenind,parcă silit.

La fel de silit cum era și ea.O ardeau locurile atinse de el.Cele unde n-o atinsese

o dureau.Devenea moale,lichidă și un geamăt tremurând îi scăpă de pe buze pe când genunchii i se făceau ca de unt.În timp ce-și întingea mâinile în părul lui des,el o apăsă între picioare cu genunchiul,frecându-și coapsa de a ei.Trupul i se mișca în același ritm cu mâinile lui pe spinarea ei,iar Rand mormăi din nou și-i apucă și mai strâns fesele,ridicând-o în sus.

Nevoia îi pulsa prin vene,nevoia de mai mult,nevoia de Rand.Se topea pe el,strângându-l,unduindu-se o dată cu el,în vreme ce șoldurile lui pompau în ritm erotic.Rand gemu și o învăluși strâns,apăsând-o pe el însuși,umplându-și o mână cu un smoc de păr și aplecându-i și mai mult capul pe spate.Gura lui o prăda pe a ei,iar Kat îl întâmpina cu bucurie,îi primea impulsurile limbii și i le înapoia,răspundea dorinței propriului ei trup de a se repezi într-al lui,de la genunchi până la sân,să satisfacă fiecare dorință.Materialul tricotat subțire al colanților nu-i putea servi drept pavăză împotriva dogorii pielii lui,a părului aspru de pe șold.

Delicioasele senzații îi forțau picioarele să se depărteze tot mai mult,căutându-i textura aspră cu pielea fină dinlăuntru coapselor,duritatea erecției cu umezeala caldă a propriei excitații.Devenea tot mai greoaie,mai amețită,i se-nvârtea capul,iar sunetele pe care le scoteau amândoi păreau să provină de departe,de foarte departe.Nu era de-ajuns.Avea nevoie de mai mult,de-atât de mult.Nu se mai putea opune,nu pu-toa să se mai lupte cu ea însăși.Cu un ușor țipăt nearticulat,capitulă în fața dorinței.

CAPITOLUL 9

În timp ce trupul cald,molatic,al lui Kat,se lăsa greu peste el,Rand o prinse în brațe.Întorcându-se,făcu doi pași împleticiți,până ajunse la canapea.O așezase acolo și o urmă înainte ca proprii lui genunchi să cedeze,întinzându-se alături.

Kat...Ah,puiule,murmură el,strecurându-și o mână peste trupul ei,oprindu-se la sâni,coborând peste pântec,apăsând-o cu palma între picioare.Acestea se desfăcură la atingerea lui,ca și cum ar fi murit de nerăbdare,și o mângâie,simțindu-i fierbințeala,iubindu-i-o,dorind să-l înconjure,să-l ușureze,să-l desfete.

Dar nu încă.Nu se putea repezi,n-avea s-o facă.Trecuse prea mult timp pentru a grăbi nceastă plăcere,îi datora atât de mult,voia să-i dăruiască atât de mult,să-i arate ce însemna ea pentru el.Soția lui,da,dar și amanta,neprețuita,adorata amantă.Se aplecă și-i sărută din nou gura,limba sa străpungând-o la fel cum dorea el să-i străpungă trupul.Șoldurile i se mișcau instinctiv în același ritm cu mângâierile îndrăznețe,explicite.

-Da,puiule,gâfâi el,ridicând un moment capul.

Îi simți fiorii adânci de plăcere,își simți propria nevoie crescând și întărindu-se până știu că era în pericol să explodeze sub presiunea ei.

-Așa e.E bine,nu?Kat scoase un vag sunet de încuviințare,ridicându-și șoldurile în timp ce picioarele i se depărtau și mai mult pentru a face loc mâinii lui mângâietoare.Respirația întretăiată,cutremurele profunde,ce-i zguduiau trupul suplu,îl alertară și-și încetini mângâierile,nevrând s-o lase nici pe ea să se grăbească.Își mișcă mâna spre pieptarul puloverului,descheie câțiva nasturi și înclină capul să-i sărute curbele superioare ale sânilor.Simțind-o cum se înfiora,cutreieră cu limba conturul cupelor sutienului,gustându-i pielea,savurând-o.Kat îi ținea capul în mâini,mângâindu-i părul,urechile,obrajii.Îi auzi foșnetul aspru al palmelor pe favoriți și ridică ochii s-o privească O erupție roșie i se forma deja împrejurul gurii,pe gât,pe arcurile palide,cu vene albastre,ale sânilor.Gemu și-și frecă bărbia nerasă.

-Of,la dracu',iubito,iartă-mă! Atinse blând iritația cu degetele:

-Uite ce ți-am făcut.Kat uită că avea ochii injectați,uită că fața-i era urâtă și buhăită de plâns.Îi cuprinse chipul în căușul palmelor și înălță capul să-l sărute.

-O,nu,șopti,cu buzele lipite de ale lui.Nu te opri.Te rog,Rand.Mai sărută-mă.Nu mă doare.Gura lui Rand se strâmbă:

-Mă doare pe mine,Kat.O,Doamne,cât mă mai doare să știu că te-am rănit.

Îl privi,și-i văzu pe chip patima,nevoia,dorința.Petrecându-și brațele pe după gâtul lui,îl trase spre ea,cu o dorință la fel de mare ca a lui,o foame la fel de imensă.

-Dacă asta-i durere,atunci sunt masochistă.El râse încetișor și-i atinse gura cu buzele.

-Rand,te rog! insistă Kat,când el se îndepărtă după un sărut mult prea scurt.Mă doare mai rău să nu te am.Închise ochii,agitându-și capul dintr-o parte-n alta:

-Of,te rog...șopti.

-Mă rogi,ce? Îi cuprinse sânul,masăndu-l tandru prin satinul subțire.Asta?

Îi descheie sutienul,îl scoase și gustă izul deosebit al unui sfârc,sărutându-l,sugându-l,absorbindu-l în gură.Kat oftă,mișcându-se într-o parte și-n cealaltă,în timp ce Rand își făcea palma căuș peste celălalt sân,mângâindu-i vârful cu unghia degetului mare.

-E frumos,suflă el.

-S-au micșorat.Ar fi vrut să și-i poată ascunde cu mâinile.Sotț fiindu-i,se desfătase cu sânii ei,dar niciodată mai mult decât atunci când era gravidă sau alăpta.

-Sunt mai mici,confirmă Rand,dar tot ți-i iubesc.

-Nu mai iau pilula.Rand...o,Doamne,da' bine mai e.

-Mai bine decât asta? Își strecură mâna băătorită în josul abdomenului ei dezgolit.Se înfioră și tresări sub atingerea lui.

-Nu.Da...eu...Cuvintele i se prefăcură într-un geamăt nearticulat,pe când se arcuia spre Rand,iar el îi mângâia din nou umezeala fierbinte,apăsându-și palma pe muntele ei,mișcându-și degetele printre picioare.Kat se legăna apăsându-l, plimbându-și mâna peste pântecul lui,capturându-i erecția în pumn și stârnind un mormăit de voluptate.Rand îndoii piciorul,iar ea îi zgârie coapsa cu unghiile,de la genunchi până la marginea zdrențuită a șortului de doc și iarăși înapoi.

-Atinge-mă!Cuvântul lui sună scurt,răgușit,nerăbdător.Se mută într-o parte, ușurându-i accesul.Degetele ei se arcuiră din nou împrejurul lui,foșnind cu unghiile pe țesătură.

-Desfă-mi pantalonii,Kat.Atinge-mă.

-Încerc,încerc,răspunse ea,chinuindu-se cu capsă din partea de sus a șortului, stânjenită de nerăbdarea reciprocă.Nimic nu mai conta,doar ceea ce voia el,ce avea ea nevoie.În timp ce Kat se lupta cu fermoarul,Rand îi luă sânul în gură, sugând cu putere,adânc.Uterul ei se contractă în spasme aproape dureroase. Câștigă bătălia cu șortul și-și strecură mâna înăuntru,lunecând dincolo de bareta elastică a chiloților,peste dogoarea pielii.Când mâna i se strânse pe carnea lui extinsă,amândoi rămaseră absolut nemișcați,cu gurile pe jumătate despărțite, după care pe Rand îl străbătu un fior.Capul îi căzu înapoi pe perne.Un sunet prelung,i se revărsă din piept.

Fără a slăbi strânsoarea,Kat începu să-și miște mâna; puțin în sus,puțin în jos.

Fierbințeala lui mătăsoasă era exact așa cum și-o amintea.Tăria ba dură pulsându-i în palmă,mireasma emanată de trupul încins,erau la fel de îmbătătoare.O topeau,o opăreau,o făceau să tremure de dorință din tot trupul.Îl mângâie iarăși,mai prelung,mai puternic,provocându-i încă un geamăt.

-Doamne,te doresc!murmură el,smulgându-i mâna și băjbâind la elasticul colanților ei.Acum,puiule.În clipa asta!

Kat ridică șoldurile,știind ce urma,bucurându-se,dorind-o,dorindu-l.

-Da,răspunse ea,cu vocea complet pierdută în vacarmul ce-i răsuna ascuțit în țeastă;se chinui să nu-l ia în seamă,repătând: o,da...o,Rand...O,la dracul Rand,stai!Îi apucă mâinile,imobilizându-le pe propriile-i șolduri,cu colanții pe jumătate coborîți.

-Oprește-te,spuse ea din nou.

-Ce?Rand săltă capul,alb la față,cu ochii arzători.

-Să mă opresc? De ce?

Pe buza de sus îi apărură broboane de sudoare, agățate în țepii negri ai mustății.

-Telefonul...Sună din nou.

-Poate să fie unul din copii.

-Nu...Nu-i venea să creadă.

-Nu! Kat se lupta să se elibereze:

-S-ar putea să aibă nevoie de mine. Rand, nu pot neglija copiii!

Se holbă la ea. Copiii? îi veni să spună. Care copii? Dar știa care copii și știa că avea dreptate. Gemu și se ridică greoi, aplecându-se și luând receptorul telefonului ce continua să sune.

-Da? răspuse el, apoi dădu din cap, spunând: Kate? Care Kate? A. Mda. Sigur. Un moment. Poftim... Pe tine te caută, spuse aruncându-i receptorul.

Se ridică în picioare și-și încheie șortul, sfâșiind-o din privire în timp ce dibuia după telefon. Kat îl scăpă în poală, își încurcă firul împrejurul mâinii, în timp ce încerca să-și stăpânească tremurul.

-Amicul tău, se pare, adăugă Rand, cu glasul înghețat și ochii ca două cioburi gemene de oțel înnegrit. Unul dintre ei. Se întoarse și ieși din cameră fără o singură privire în urmă.

-Craig, spuse Kat, când în sfârșit reuși să ridice receptorul.

Avea gâtlejul atât de strâns, încât abia dacă-și putea forța cuvintele să iasă. Numai două persoane în toată lumea o numeau Kate. Craig și mama lui.

-Ce dorești?

-Pentru început, răspuse el, doresc să știu cine-a răspuns la telefon.

-Rand, spuse ea, auzind ușa din spate trântindu-se. Rand...

Nu era sigură dacă răspundea întrebării lui Craig sau doar rostea numele lui Rand, dorindu-și să se întoarcă. Dacă revenea, ar fi dat drumul telefonului și i-ar fi căzut în brațe. Ardea. O durea. Tot trupul continua să-i palpite de nevoia de a face dragoste cu el.

-Rand? repetă evident șocat Craig. De la Randall Waddell, soțul tău?

-Da. Afară, porni mașina de tuns iarbă, cu un vuiet ascuțit, furios. Kat își fixă receptorul între umăr și bărbie, în timp ce-și încheia sutienul.

-Fostul meu soț. O, Doamne! Ce făcuse?

-Kate, lasă subterfugiile.

-Nu-mi mai spune Kate, replică ea automat, începând cu nasturii puloverului; o numea astfel numai fiindcă mama lui considera „Kat” un nume caraghios pentru o femeie în toată firea. Ceea ce făcuse era că aproape se împerechese cu fostul ei soț.

-Katherine, ce face fostul tău soț la tine casă? Mă-ntoarce pe dos.

-Cred că tunde peluza.

-Tunde pe...De ce Dumnezeu?Se ridică în picioare,își potrivi betelia colan ților,apoi se apropie de fereastră atât cât îi permitea cablul telefonului.Rand străbătea cu pași mari curtea din spate,gonind cu mașina de tuns,din care țâșnea iarba.Nu-i atașase sacul.

-Cred c-o tunde fiindcă iarba e prea înaltă,spuse ea,cu mintea la Craig doar pe jumătate.O tunde pentru că l-au apucat pandaliile.Rand părea foarte,foarte furios.Sau foarte,foarte frustrat.Sau amândouă.Lui Kat îi scăpă un mic sunet de deznădejde.

-Kate,ce se-ntâmplă?

-Nimic...O,Doamne,plângea,suspina sonor așa cum făcea Katie când i se frângea inima de ceva.

-Te și cred,răspunse Craig.Te porți mult prea ciudat.Vin acolo.

-Craig! Nu!Reuși să-și înăbușe plânsul isteric.Nu voia să-l vadă azi pe Craig.Credea că probabil n-avea să mai vrea niciodată să-l vadă pe Craig,deși ar fi fost nedrept și ilogic.Fusesse un prieten bun și n-avusese absolut nici o cale de-a ști că telefonul ei îi putea întrerupe.

-Nu fă asta.Te rog.Nu-i nevoie.Acum mi-e bine.

-Draga mea Kate,e foarte multă nevoie! E clar că nu „ți-e bine”,nici nu gândești cu capul tău.Nu știi cât de grav ți-ar putea prejudicia cazul,să-l lași pe omul ăla să-ți îngrijească grădina?Kat clătină din cap.Fără-ndoială,îi scăpase ceva, undeva.

-Cazul?

-Chiar,chiar nu-l putea suferi pe Craig când îi băga pe gât chestiile lui avocățești.Își suflă zgomotos nasul.

-Când ai nevoie de mai mulți bani de la el,explică plin de răbdare și gravitate Craig,ca și cum Kat ar fi fost un copil deficient intelectual.Nu-ți va folosi la nimic,dacă poate dovedi instanței că a dat o mână de ajutor la întreținerea casei unde locuiți tu și copiii.

-E și casa lui.

-În sens tehnic,poate.Dar acolo voi locuiți,Kate.Nu el.

Trase adânc aer în piept,expirându-l apoi încet.

-Întâmplător,Craig,locuiește și el.Explozia rezultată fu întru totul satisfăcătoare, precum și edificatoare.Nu-și dăduse seama cât de greșit interpretase Craig prietenia lor,sau intențiile ei față de el.Crezuse că,refuzând să meargă împreună la concursul din Seattle și să împartă aceeași cameră de hotel,se exprimase destul de clar.Era evident că nu.

Acum, se asigură de acest lucru, politicoasă la început, iar când el începu să o contrazică, mult mai violentă. Trânti telefonul cu înverșunare, aproape simultan cu Craig. Afară, Rand continua să bântuie înainte și-napoi, înapoi și-ncolo, pe gazon. Kat se opri la fereastră, privindu-l cu o căutătură feroce. Pieptul și umerii lui sclipeau de sudoare în lumina soarelui. Transpirația îi îmbrobona fruntea și-i șiroia pe față. Pradă încă marii tensiuni emoționale, datorate discuției cu Craig, ieși afară cu pași apăsați și smulse din priză cablul mașinii de tuns iarbă. Rand se răsuci spre ea. Furia îi era vizibil mai mare decât frustrarea.

-Asta de ce mama dracului ai făcut-o?

-N-am chef să faci un atac de inimă în curtea mea din dos.

-Fac atacuri de inimă oriunde-mi place naibii, mârâi el, și-i smulse din mână șteckerul, smucind cablul spre el; acesta se încolăci dansând prin curte ca un șarpe scos din minți. Du-te și mai pălăvrăgește nițel cu amicul tău. N-am nevoie de tine aici.

-Doar lasă-mi gazonul în pace. Eu n-am nevoie de tine nicăieri!

-Eu nu așa îmi amintesc, replică Rand, cu ochii înguști și gura încordată. Vrei să ne-ntoarcem pe canapeaua din camera de zi, Katherine?

-Niciodată! Rand înșfacă șteckerul și-i înfipse în priza magaziei de scule, după care îi aruncă lui Kat o pereche de cuvinte. În zgomotul reînviat al mașinii, Kat nu le auzi, dar îi putea citi pe buze de minune.

Îl privi cu gura căscată. Niciodată nu-i mai spusese așa ceva, nici măcar în perioada cea mai proastă a căsniciei. Își dori să fi avut la îndemână un hârleț, ca să-i poată zbura de pe umeri capul ăla pătrat. Poate că de la el învățase Nathan acel cuvânt. Lui Nathan putea să-i spele gura cu săpun. Doamna Mamă Perfectă ar fi trebuit să-i facă la fel băiețelului ei, acum treizeci de ani.

În timp ce Rand se îndepărta cu pas întins, îl privi până ajunseră să-i ardă ochii, din lipsă de clipit. Ajuns la capătul curții, se întoarse, pornind înapoi spre ea. Își ținea fălcile încleștate într-un bloc pătrat, masiv, decis. Arăta ca un om care jurase moarte ierbii. De ce dracu' trebuia să fie atât de furios?

N-avea nici un drept să se aștepte de la ea să nu aibă prieteni, nici un drept să-l apuce năbădăile fiindcă unul dintre aceștia întrerupea accidental o partidă sexuală care din capul locului n-ar fi trebuit să se întâmple.

Și n-avea dreptul să folosească limbaj de șanț cu ea! Plină de vioiciune și recunoștință, Kat își lăsă mânia să fiarbă până o umplu toată, distrugând orice vestigii ale altor emoții clocotitoare ce-ar fi putut rămâne.

Furia era bună. Era curată. Era un lucru pe care-l putea înțelege. O mâncau mâinile să se ocupe de ceva. Picioarele îi zvâcneau în nevoia de-a se mișca.

Brațele îi vibrau de energie fără nici o cale de-a se consuma. La dracu', nu peluza ei era aceea pe care-și descărca el frustrările? N-avea și ea dreptul la câteva și la o cale de a și le elibera? Asta trebuia să facă, să-i smulgă din mâini mașina aia afurisită de tuns, să-i ceară s-o lase pe ea să facă treaba. Dar, în acest caz, el ar fi trimis-o să spele vreo toaletă, ca orice femeiușcă de ispravă.

Ha! Dacă n-ar fi fost casa atât de sclipitor de curată, probabil c-ar fi făcut-o.

Aruncându-i încă o privire arzătoare, furioasă, fostului ei soț, care i-o întoarse cu nimic mai prejos, îl privi cum pornea pe lângă casă, spre curtea din față.

În regulă, dar. Avea să-i lase lui ușurarea fizică a tunsului ierbii. Oricum era o muncă pe care ea n-o putea suferi. Alături de spălatul toaletelor, se înscria în capul listei de corvezi detestabile. Avea să grebleze.

Luase grebla din magazie și începu să tragă iarba tăiată, scrâșnind din dinți. Ce dracu-i apucase pe amândoi? Un soi de nebunie, pesemne. Dar, orice-ar fi fost, a dracului să fie dac-o va mai lăsa să se-ntâmples vreodată.

Cu furia accelerându-i mișcările, greblă toată peluza din spate cât ai bate din palme. Când Rand se întoarse din față cu mașina de tuns, Kat abandonează mormanul de iarbă tăiată și plecă decisă să grebleze acolo unde lucrase el.

O dată sfârșită și această treabă, iar iarba strânsă și aruncată, nici urmă de Rand. Îi părea bine, bine, bine! Poate plecase. Poate căzuse într-o groapă. Poate o navă extraterestră îl culesese și-l dusesse în veșnică robie, să dea la nesfârșit târcoale cu mașina de tuns iarbă. Intră în casă, fără a se osteni să se-ntrebe de ce iritarea ei față de Craig, față de sine însăși, față de o situație la crearea căreia contribuise și ea, se concentrase atât de mult asupra lui Rand. Făcuse al treilea duș în aceeași zi și se îmbrăcase din nou, când telefona Katie, cerându-i permisiunea să cineze acasă la Parjeet. I-o acordă cu bucurie. N-avea stare să se poarte civilizată cu nimeni, nici măcar cu propria ei fetiță.

Zece minute mai târziu, la bucătărie, privea în frigider, gândindu-se cu ce să-și facă un sandwich pentru cină, sau dacă să se deranjeze mâncând ceva cât de cât.

Rand bătuse la ușa dinspre spălătorie și bucătărie. O deschise cu o smucitură.

-Ce? se răsti, pe tonul unei femei care înghițise destule pentru o singură zi.

Zâmbetul lui dezinvolt nu contribuie cu nimic să-i aline supărarea. Se bărbierise, făcuse duș și îmbrăcase o cămașă verde deschis, asortată aproape perfect cu treningul lui Kat. Chestia asta o încântă și mai mult, în cel mai irațional mod.

-Hei, spuse el. Hai să nu mai fim supărați. Kat clipi din ochi.

-Ce?

-Același cuvânt, altă intonație. Cred că facem progrese. Cu zâmbetul ștergându-i-se, Rand continuă:

-Kat,azi m-am purtat ca un mojic,după telefonul ăla.Încerc să-mi cer scuze.

Okay?Un moment,Kat nici nu putu vorbi.Apoi spuse:

-Când un mojic îmi tunde peluza,chiar dacă o face fiindcă are draci,cred că ar trebui să-i accept scuzele.El se rezemă de tocul ușii.Privirea lui părea să-i mângâie fața.O căldură insidioasă,nu întru totul senzuală,începu să se înalțe încet pe dinăuntru lui Kat.

-Și eu am fost mojică,și-mi cer scuze.Fu uimită să descopere cât de ușor îi venise s-o spună.Înainte vreme,atât ea cât și Rand ar fi preferat să mănânce broaște râioase vii,mai curând decât să-și ceară scuze unul altuia.De obicei, certurile lor erau pur și simplu lăsate să cadă treptat pradă uitării,nefiind niciodată discutate.Parcă ar fi hotărât amândoi de la bun început că,dacă nu acordau atenție conflictelor,puteau pretinde că acestea nici măcar nu existau.

Cât de amarnic se înșelaseră!

-Unde-s copiii? întrebă el,după câteva momente.

-Tot acolo unde erau când ai întreat ultima oară.Sprânceană dreaptă a lui Rand se ridică suspicioasă,fiu la adresa acestui stil de-a răspunde,fiu față de judecata ei ca mamă.

-Nu e aproape ora cinei? întrebă,neutru.Ai vrea să mă duc s-o iau pe Katie?

De data asta,poate,nu-i pusese la îndoială judecata maternă.Poate ar fi trebuit să-l lase cu îndoiala.Kat clătină din cap:

-Ia cina cu prietena ei.Aniversarea la care e invitat Nathan e programată să se încheie la „McDonald's”.Va fi acasă la șapte jumătate,i-am spus lui Katie că,imediat înainte de asta,trec eu s-o iau și venim pe jos până acasă.

Rand o privi câteva momente,după care întrebă încet:

-Și tu,Kat? Ai ceva planuri pentru următoarele două ore?

Kat se gândi la sandvișul pe care intenționa să și-l facă.Ridicând bărbia cu un centimetru,deschise gura să spună „da” și auzi o voce slabă,melancolică,rostind:

-Nu.Absolut nimic.

-Bun,replică el.Cum îți sună un hamburger? Cu triple O și cu toate garniturile! Kat închise ochii o secundă și-și înfundă în buzunarele mari,aplicate pe pieptul cămășii groase,măinile ce începuseră deodată să-i tremure.În minte i se ivi o imagine: a doua oară când se întâlniseră,fuseseră la un hamburger într-unul din puținele restaurante drive-in rămase în zonă.

Îi plăcuseră hamburgerii groși,zemoși,cu sosul pe care proprietarii localului îl numeau „triple O”,dar cel mai drag rămânea momentul când Rand se aplecase și,cu degetul mare,îi ștersese o picătură scursă în bărbie.Apoi,trăgând aer în piept,împinsese tăvița la o parte,îi cuprinsese fața în mâini și-i linsese sosul de

pe buze. Asta dusese la un sărut adânc, înfierbântat, care-i lăsase pe amândoi amețiți și zguduiți. Rand continuase să-i dea în gură bucățele de hamburger, sărutând-o alternativ, până terminaseră masa și trupurile amândurora începuseră să țipe dornice de a se ușura. În seara aceea, nu lipsise mult să facă dragoste în mașină, într-un loc ce domina orașul din înălțime, dar un polițist patrulând îi luminase cu farurile. Fără tragere de inimă, Rand o dusese înapoi la Y.W.C.A., unde avea o cameră. În următorul weekend, peste trei zile, plecaseră împreună...

-Kat? Glasul lui era blând, ademenitor. Oftă, capitulând:

-Știi toate butoanele pe care trebuie să apeși, nu, Waddell?

-Sper, puiule. Îi dădu ușurel un pumn în bărbie, iar Kat îi văzu în ochi o expresie serioasă, ce nu se potrivea tocmai bine cu tonul lui ușuratic.

-Fiindcă țintesc să le-apăs, unul după altul, până vei cânta o melodie pe care să putem dansa amândoi. O apucă de mână și ajunseră la jumătatea drumului spre mașina lui, când Kat își aminti să respire. Și-și aminti și că Rand încetase să mai danseze cu ea de multă, multă vreme. Dacă intenționa într-adevăr să reînceapă, Kat nu era sigură că ea însăși își va mai reaminti pașii.

Rand o invită să se așeze cu o plecăciune și o mișcare amplă a brațului, elegant, suav, amuzându-se de spectacolul ce i-l oferea. Totuși, o dată așezat și el la volan, rânjetul i se șterse. Se întoarse spre ea, îi prinse din nou mâna și-și frecă degetul mare peste locul gol unde-ar fi trebuit să se afle inelele.

-Azi am început ceva, Kat. Aș vrea să ne văd pe amândoi continuând.

Kat își eliberă mâna, în timp ce înlăuntrul ei se războiau semnalele de alarmă cu fierbințelile -de astă dată, strict sexuale.

-N-aș crede. E o idee foarte, foarte proastă. Mai ții minte ce-am spus în ziua când m-ai întrebat dacă te poți muta în apartament? Azi a fost același lucru, cred.

Vorbeam despre Jen și Karl, amintindu-ne, plângându-i. Iar apoi, trupurile noastre au dorit... să sărbătorească viața. Rand zâmbi:

-A fost o sărbătorire minunată, Kat. Ochii lui o provocau să-l contrazică. Nu putu.

-A fost minunat, încuviință ea; înghiți un nod, înainte să poată continua. Dar n-ar rămâne multă vreme atât de minunat. Pur și simplu nu suntem buni unul pentru celălalt. Avem prea multe probleme, Rand, prea multe diferențe, ca să ne sărutăm și să ne treacă pur și simplu.

-Mda. Rand își privea mâinile, pe volan.

-Dar poate am putea interveni asupra acestor probleme, a acestor deosebiri. De fapt, eu despre asta vorbeam când am spus că am început ceva ce-aș vrea să continuăm. Să stăm de vorbă Kitty-Kat. Să comunicăm, cum le place experților să spună. Kat își mușcă buza.

-Nu știu.De fiecare dată când încercăm să vorbim,sfârșim luându-ne iar la ceartă.Rand îi întâlnește privirea,i-o susține,în timp ce-și amintea amândoi scenele urâte,cuvintele crude pe care le schimbaseră în trecut.

-Dar...acum e o deosebire.N-o vezi? N-o simți? Când vorbim,părem a spune lucruri diferite de cele pe care le spuneam înainte.Iar când ne certăm,amândoi ne abținem puțin.Kat continua să-și morfolească buza de jos.

Avea dreptate Rand.Își amintea mai multe ocazii din ultimele câteva săptămâni când fusese cât pe-acum să-și dea drumul cu vreo expresie usturătoare și-și mușcase limba.Dacă el era dispus să facă la fel,atunci,poate...

-Cred că-o putem face să meargă bine,discutând împreună,Katherine.

Oftă.Îi plăcea tare,tare mult,când o numea Katherine fără indignare în glas.Părea că începuse cumva să-o vadă ca pe o persoană adultă și matură,care merita un nume adult.Se foi neliniștită în fotoliu,își încheie centura de siguranță,o descheie din nou.

-Înainte,când voiam să discutăm despre problemele noastre,de obicei o luai din loc.Încheie centura.

-Sau zăbieram unul la altul.Descheie centura.Rand îi înfipse capătul centurii în cataramă și îi rămase cu mâna deasupra,pe care să nu o mai putea desface din nou.

-Știu.Mă speria să știu că aveam probleme.Cred că te închisesem într-o cutiuță cu eticheta „Nevastă și Mamă”.Când tu ai vrut să-i pui o altă etichetă,eventual să-i împingi pereții pentru a-ți face mai mult loc,eu am încercat prea tare să-i forțez înapoi peste tine.Am greșit.Acum știu.Ți-am spus,m-am schimbat.

Înlăuntrul lui Kat clocoteau îndoielile,înfruntând unda de speranță.

-Kat...o luă el de mână,ținându-i-o ușor într-a lui.Katherine,dacă ai putea vorbi cu Jenny -despre mine -ce i-ai spune?Nu-l putea privi.Abia dacă era capabilă să respire.

-Cred că sunt...confuză.Că atunci când mă uit la tine,azi,văd mult din omul de care m-am îndrăgostit,cel cu care m-am măritat.Dar nu văd atât de mult din omul pe care aproape am ajuns să-l urăsc.Își dorea să-o fi putut spune,dar cuvintele i se opreau în gât.

-Și atunci...atunci privesc din nou,continuă ea în cele din urmă și văd un om complet diferit.Un străin pe care nu-l mai cunosc.

-Deci ești de acord că m-am schimbat?Glasul lui suna ca un duruit blând,instalându-se în jurul ei,ușurându-i inima.Kat dădu din cap,ridicând ochii spre chipul lui.

-Dar nu știu cum să reacționez în fața acestor schimbări.Nu știu cât de...autentice sunt.Sau cât de permanente.

-Bine.Asta o pot înțelege.Vrei să-mi dai o șansă să ți-o demonstrez? Și eu m-am vârât într-o cutiuță,Katherine.Și,schimbându-mă,cred că am crescut până când tiparul în care credeam că mă potrivisem s-a spart.Băgă mașina în marșarier și ieși cu spatele de pe alee.Kat privi automat peste umăr,pentru a se asigura că drumul e liber.Rand râse scurt:

-Știi,asta mă irita ca toți dracii.Să te uiți peste umăr când sunt eu la volan.

Vinovată,își răsuci rapid capul la loc.

-Iartă-mă.N-are nici o legătură cu aptitudinile tale de conducător auto.Pur și simplu,cred,am senzația că două perechi de ochi fac mai mult decât una singură.

-Și că două salarii fac mai mult decât unul singur.

-Încă o mai cred,Rand,dar doream mai mult decât un salariu.Era un sentiment de valoare personală,pe care statul acasă nu mi l-a oferit niciodată.În plus,mă simțeam singură,cu tine lipsind atât de mult.Singură,dornică de companie adultă.La colț,Rand frână.

-O aveai pe Jenny.Cu mare efort,Kat își menținu privirea drept înainte,în timp ce Rand se asigura la intersecție.

-Adevărat,răspunse ea.Dar Jenny și Karl aveau și ei o viață proprie,după cum știi.Nu puteam trăi din buzunarele lor.Mașina demară.Cât se poate de calm,Rand spuse:

-Știu asta.Am știut-o și atunci.Am reușit să continui mult timp cu credința că aveam nevoie să fiu singurul susținător al familiei pentru a mă dovedi vrednic ca bărbat,dar nu era numai atât.

-Altceva,ce mai era? întrebă Kat,după ce parcurseseră câteva străzi fără ca Rand să fi continuat.

-Nu,mm,voiam să lucrezi în locuri unde erau și alți bărbați.Kat se holbă la profilul lui hotărât.

-Tu nu aveai încredere în mine?Rand ridică din umeri,aruncându-i o privire fugară.

-Nici tu n-aveai încredere-n mine,Kat.N-o putea nega.Nu mai mult decât negase Rand vreodată că existau motive întemeiate să n-aibă încredere în el.

-Nu mi-am călcat niciodată jurămintele,spuse ea,după care aproape i se tăie respirația,întrebându-se dacă va spune și el același lucru.Dacă o sperase într-adevăr,ar fi rămas dezamăgita.Ce voia,s-o mintă la fel cum își mințise tatăl ei soția? Ar fi putut crede mai ușor o minciună -avusese Rand suficient interes ca să fabrice una -acum decât atunci?

-Știu,replică el.Am știut-o și atunci,dar mă temeam că ai putea-o face.Că ai fi ispitită.Eram gelos.Nesigur.Kat trase adânc aer în piept.Întotdeauna,Rand i se

părase persoana cea mai plină de încredere în sine. Ideea că el s-ar fi simțit nesigur era aproape hilară. Aproape. Cu excepția faptului că explica îngrozitor de multe lucruri.

-De ce? întrebă ea.

-Fiindcă...Lăsă fraza în suspensie, cu un oftat exasperat.

-De unde naiba să știi? Eram și gata. Datorită felului cum arătai. Datorită faptului că nici unul dintre noi nu învățase vreodată să aibă prea mare încredere în ceilalți oameni. În clipa asta, nu mi-aș dori decât să ai încredere în schimbările pe care recunoști că le vezi la mine. Să ai încredere atâta cât să mă primești înapoi în viața ta... Într-un fel sau altul. Totuși, Kat ezită.

-Nici o presiune, continuă el. Nici un contact sexual dacă nu ești pregătită pentru un asemenea angajament. Doar să stăm de vorbă. Să fim împreună. Poate să ne facem curte, așa cum n-am prea avut timp prima oară. Sau, dacă preferi, nimic mai mult decât prietenie. După un timp, Kat dădu din cap:

-Okay. Ne-am înțeles. Nu spuse, totuși, în ce sens se înțeleseseră. Spre surprinderea ei, Rand nu insistă să afle ce anume acceptase. Care anume era varianta norocoasă. Ce dorea de la el, cu el? Conversații? Prietenie? Curte? Ceva vibra înlăuntrul ei, la gândul că și-ar face curte unul altuia.

Îi luă mâna stângă în mâna lui dreaptă, fiind cea pe care i-o putea atinge, și i-o strânse, solemn, stângaci.

-E o înțelegere mai grozavă decât am avut de mult, mult timp, domnișoară Waddell. Kat zâmbi:

-Și eu, domnule Waddell. Și eu.

CAPITOLUL 10

A fost cea mai plăcută masă pe care o luaseră împreună de ani de zile, reflectă Kat în timp ce reveneau spre casă -în pofida faptului că-și mâncaseră hamburgerii zemoși în restaurant, nu în mașină și folosiseră șervețele ca să se ștergă la gură. Din timp în timp, vedea câte un firisor de sos pe buzele lui Rand și se simțea străpunsă de un junghi fierbinte. Când și când, îi observa privirea ațintită asupra gurii ei, încinsă și tulburătoare, și știa că-și amintea și el. Nici unul din ei nu vorbea despre aceste amintiri. În chip ciudat, lucrul le făcea să fie cu atât mai vii pentru Kat. Mai târziu, în timp ce străbăteau cvartalul pentru a o lua pe Katie acasă, Rand o apucă de mână și o trase sub un copac, oprindu-se exact în fața fostei case a lui Jenny și Karl.

-Acum cine locuiește aici? întrebă el.

Kat încercă să-și continue drumul, dar Rand o reținu lângă el, uitându-se spre

casa pe care ea avea tot timpul grijă să n-o privească.

-O pereche mai vârstnică,răspunse ea.Niște oameni foarte drăguți.

-Au copii?

-O fiică adolescentă care vine uneori la mine să aibă grijă de copii și încă una,la facultate.

-Vă vizitați?

-Nu,clătină Kat din cap.Rand,hai să mergem.E timpul s-o luăm pe Katie acasă.

-Ai mai fost în casa asta de când...?

-Da,spuse ea,pierzându-și răbdarea.O dată sau de două ori.

Părusese aproape o profanare,să vadă mobila altora în casa lui Jenny,mașina altcuiva pe alee,altă zugrăveală pe fațadă.Intrase să le ureze bun-venit noilor vecini,cu speranța că,văzând schimbările,ar putea șterge o parte din oribila claritate pe care o păstra amintirea ultimei sale vizite la Jenny.Nu reușise.

-Ne-am certat,continuă Kat.Jenny și cu mine.În ziua când își făcea bagajele să se ducă la părinții lui Karl,de Crăciun.O adiere fugară străbătu coroana copacului,aruncând peste ei o ninsoare de petale de cireș.

-Am ieșit din casă valvârtej,furioasă.Și n-am apucat niciodată să-i spun că-mi părea rău.

-O,iubito,spuse Rand,înlăturându-i din păr o mână de petale roz căzute.Jen o știa.Și pariez că-și dorea să-ți fi putut spune și ea că-i părea rău.Kat îl privi prin penumbra asfințitului.

-Nu știi.Era supărată rău pe mine.El îi cuprinse bărbia în palmă,strecurându-și vârful degetelor în părul ei.Kat tresări.

-Rand,șopti.Te rog,nu.

-De ce v-ați certat,tu și cu Jenny?

-Eu,ăă,simple...chestii.Rand îi percepse nota de deznădejde din glas.Știa că ar fi fost mai bine să renunțe,dar trebuia să știe.

-În legătură cu noi doi,nu? Kat închise ochii.

-Da,răspunse ea încet,privindu-l apoi.Cu noi.Vocea i se frânse pe rostirea aceluia cuvânt.El o strânse la piept,cu gândul s-o îmbrățișeze iar,doar pentru o clipă.

-Mă acuzase că nu te-am invitat să petreci Crăciunul cu n...cu copiii.

Rand strânse din dinți,mângâindu-i șuvițele de păr mătăsos cu o mână încordată.Fusesese vina lui.Lăsase ca Jen să vadă cât de abătut era,fiind Crăciunul și trebuind ca în acel an să-l petreacă fără copiii lui.Fără copii și fără Kat.Cu un an în urmă,Katie și Nathan veniseră la el,iar Kat făcuse Crăciunul la Jenny și Karl.

-Mi-a amintit,continuă Kat,cât de deprimată fusese în urmă cu un an și m-a certat că nu te chemasem.Îi dădu mâna la o parte și-l privi:

-Ai fi venit?Rand se gândi un moment.

-Nu știu.Chiar nu știu.

-I-am spus că eram sigură că n-ai fi venit.Dar nu din motivul ăsta nu te chemasem.Mi-era...teamă să te văd.Teamă să privesc în față porcăria pe care o făcuserăm din toată situația.El o îmbrățișă strâns:

-Porcăriile pot fi curățate,Katherine.

-Nu și asta,Rand,îl contrazise ea,eliberându-se.

-Nu băga mâna-n foc,puiule.Cred că deja am luat un start al naibii de bun.Nu suntem prieteni?

-Sigur.Suntem prieteni.Cel puțin învățaseră cum să-și ceară scuze fără a le sări muștarul.Și poate că „prietenia” nu era un început chiar atât de rău.

-Prieteni,zise Todd,își spun unul altuia ce-i roade,Kat.Toată după-amiaza ai stat bosumflată,abia dacă ai scos o vorbă.Pe lângă entuziasmul tău față de jocul triplu al lui Redmond,până și un cioclu ar fi părut vesel.Ce este? Soțul ăla al tău?

-Nu e soțul meu.Mi-e dor doar de copii.Niciodată nu mă simt bine când ei nu sunt aici.Știi asta.

-Mda,dar niciodată nu te posomorai așa ca acum,când îi lua cu el.Îți plăceau weekend-urile libere.

-Da,numai că ăsta-i al doilea weekend la rând când au plecat toți trei în sânul naturii.Știi că ne-am înțeles să nu mai respectăm cu strictețe weekend-urile,dar nu mi se pare prea corect să fi făcut asta.Acum stă cu ei mai mult decât mine.

Rand o invitase și pe ea,atrăgându-i atenția că în rulota pe care o închiriasse era loc mai mult decât destul.Kat rezistase eroic tentației și refuzase.

-Dacă nu ți-a convenit,zise Todd,ai fi putut s-o spui.Kat aruncă o privire piezișă:

-Copiii voiau să meargă.Nu-i pot priva de distracții numai fiindcă mi-e dor de ei.

-Cred,spuse Todd,dându-și pe ceafă cascheta de baseball,că de Rand ți-e tot atât de dor,dacă nu chiar mai mult decât de copii.Kat își mototoli șervețelul de hârtie pătat cu muștar și-l aruncă într-un coș de gunoi,la capătul parcării.

-Asta-i ridicol.

-Chiar așa? întrebă el,deschizându-i portiera Jeep-ului.N-aș crede.Kat nu spuse nimic și urcă.N-avea ce să zică.Cum i-ar fi putut respinge afirmația,când nici măcar nu era sigură că greșea?Todd se așeză la volan,privind cum ieșeau pe rând din parking mașinile altor suporteri,mai grăbiți decât ei.

-Voi înceta să te mai vizitez,spuse,într-un târziu.Nu cred că ar trebui să ne mai vedem.

-Nu! protestă Kat.Todd,de ce?

-Fiindcă,eu cred că-i timpul să-ți faci și tu o viață a ta,Kat,răspunse el,înscriind în fine jeep-ul într-un spațiu dintre celelalte mașini.O viață care să-l includă și pe soțul tău.Ești îndrăgostită de el.Îl dorești? Dă-i bătaie.N-aștepta să vină el la tine.În zilele noastre,bărbații se tem să mai facă asta.

-Rand? pufni ea.Rand nu se teme de nimic.

O fi râs ea atunci,dar,în următoarele câteva zile,cuvintele lui Todd continuă să-o bântuie.

Prima oară se întâmplă când veni acasă de la slujbă și descoperi că Rand săpase două fâșii de gazon paralel cu aleea.Adusese un camion întreg de pământ-de-flori și,la sosirea ei,tocmai termina de plantat pansele,representând o sumă de dolari șocantă.Culegând una,Rand veni spre mașina sa,în timp ce Kat deschidea portiera.Îi oferi floarea,privind-o în ochi:

-Pentru tine,doamna mea.Aș fi dorit să fie o duzină de trandafiri roșii,dar încă n-au înflorit.Năucită și incredibil de mișcată de gestul său romantic,Kat luă florica,mângâindu-și obrazul cu petalele violete,catifelate.

-Mulțumesc,Rand.Dorise să fie un răspuns însuflețit,prietenesc,dar ieși sub forma unei mici șoapte frânte.Clipind rapid din ochi,coborî privirea spre pansea.Știa că o făcuse numai datorită celor spuse de ea despre lipsa lui de romantism,dar,cu toate acestea,îi atinsese o coardă sensibilă.

-Hei,replică el,doar n-o să plângi!Pentru tine am făcut-o.Voiam să te fac fericită.Kat înghiți un nod.

-Știu.Și sunt.Foarte fericită.Privi singura panseluță pe care-o ținea în mână,apoi culorile vii adunate lângă bordură.

-Sunt foarte frumoase și-mi dau seama cât ai muncit.Îți mulțumesc.

Rand se rezemă cu șoldul de capota mașinii ei și-i cuprinse talia cu un braț:

-Asta-i tot ce capăt? întrebă,sugestiv.Inima lui Kat începu să bată repede.Privi în jur.

-Unde-s Nathan și Katie? Rand rânji:

-În spate.Se joacă într-un morman de nisip pe care l-am adus eu.Așa că suntem complet singuri.

-Aha.Erau departe de-a fi singuri.Se vedeau vecini cât era strada de lungă,lucrând în grădini,tunzând peluze,plimbându-se.Copii care se jucau,se dădeau cu bicicleta,cu skateboard-urile,cu patinele cu rotile.Dar chiar aveau vecinii vreo importanță?Nu.Nu atât de mare.Își strecură o mână pe după capul lui,îi trase fața în jos și-l sărută pe buze.Rand nu se mișcă,acceptând doar ceea ce-i oferea ea,dar,pășind înapoi,Kat văzu câtă plăcere îi făcuse.

-Poftim,spuse,simțind cum o inunda pe dinăuntru o bulboană de fericire.

Satisfăcut?Rand râse tare și o îmbrățișă strâns,ridicând-o de la pământ.

-Nici pe departe.Dar mă mulțumesc cu ce pică.Deocamdată.

Seara aceea păru să stabilească un sistem.Kat venea acasă și,dacă era frumos afară,îi găsea în grădină,uneori cu copiii alături,alteori nu,Când se întârnpa astfel,Rand găsea în mod normal un motiv întemeiat ca ea să-l sărute,sau s-o sărute el.Kat ajunsese s-o aștepte,să fie nerăbdătoare,să speculeze în cursul zilei ce scuză va găsi Rand ca să-și frece buzele de-ale ei,s-o tragă aproape și s-o țină un moment în brațe.În ziua de după ce-o văzuse examinând bobocii grași ai arbustului de liliac și o auzise încurajându-i să înflorească pentru prima oară în viața acestuia,o întâmpină acasă cu un enorm buchet de liliac vânăt-închis,pus într-o vază din living.

-Mi l-a dat o doamnă drăguță care stă cu câteva case mai încolo,spuse el.M-am oprit și-am întrebat-o de ce liliacul ei înflorește și al nostru nu.Zice că al ei e un arbust bătrân,cu rădăcini adânci și e plantat chiar lângă casă,la adăpost.Poate-ar trebui să-l mutăm și pe-al nostru?

Lui Kat îi plăcea din ce în ce mai mult să audă pronumele „nostru” și „noi”.

Dar abia seara când dansară împreună o făcu să-și dea seama că Todd avusese perfectă dreptate.Era îndrăgostită de Rand.

În seara aceea de sâmbătă,când el le spusese copiilor că în acest weekend nu pleacă nicăieri,fiindcă și mama lor merita să petreacă puțin timp cu ei,venise să-i culce ca de obicei.Apoi,conform unui alt nou obicei,se așezase lângă Kat și statură o vreme la șuetă.Diferența interveni în clipa când Rand se ridică și o luă de mână.

-Crezi că de-acum dorm adânc? o întrebă.

-Presupun că da.De ce?

-Fiindcă am ceva pentru tine.Jos.

-Zău? îl lăsă Kat s-o ridice în picioare.Ce?

-O surpriză.Vino să vezi.Făcuse curat în subsol,restabilind o ordine care nu mai existase acolo de ani de zile.Gunoaie,mobilă veche,cutii -cu un conținut necunoscut -fuseseră stivuite pe lângă pereți,lăsând loc liber,întins la mijloc.Se vedea clar că Rand spălase pe jos,căci vopseaua cenușie a pardoselii lucea ca oglinda.

-Rand! Deci asta ai făcut toată după-amiaza.Credeam că desenai.

Se simțise lezată că,în acest weekend pe care catadicsise să-l petreacă acasă,îi lăsase ei singură grădina.O făcuse ostentativ,peu la lăsa să-și petreacă timpul cu copiii care se jucaseră amândoi cu prietenii,toată ziua.

-Îți mulțumesc,spuse.Subsolul avea nevoie de mult de-o curățenie generală.

-A,dar nu de-asta am făcut-o.Ține-te de mâna mea,ordonă Rand și apăsă comutatorul lămpilor cu neon; încăperea se cufundă instantaneu în beznă.Acum hai cu mine,o chemă.Intrigată,Kat îl urmă,mișcându-și încet picioarele,deși știa că nu-i stătea în cale nici un obstacol.Rand ajunse la capătul subsolului și deschise ușa spre apartament,după care intră și apăsă un alt comutator.

O lumină blândă inundă subsolul,de la lămpile pe care le instalase împrejurul pereților,iar o dată cu ea prinseră să se răspândească acorduri muzicale.Kat văzu că-și scosese boxele din apartament și le amplasase în capetele opuse ale încăperii.Rămase nemișcată,ascultând notele dulci ale melodiei și înfruntându-și durerea din gât.Era una din bucățile pe care le plăcuse odinioară să danseze.

-Oh,Rand...Îi întâlnește ochii și-i văzu intensitatea din privire,unde se ghicea un miliard de întrebări.

-Nu ți-am mai auzit muzica de câteva săptămâni,spuse el.Credeam că poate simți lipsa dansului.

-Așa e,dădu ea din cap.

-Unde e? întrebă Rand,cu încordare în glas.Prietenul tău,cel cu care dansai?

-Ne-am înțeles că nu ne potriveam.Deci,se pare că-mi lipsește partenerul de dans.Rand clătină din cap:

-Poate că nu.Râse,conștient de sine însuși,auzindu-și vocea o idee cam frântă.

-Domnișoară Waddell,continuă el mai ferm,dar Kat observă că mâna pe care i-o întindea,cu palma în sus,tremură puțin.Îmi acordați,vă rog,acest dans?

Kat începu să tremure,lăsându-i-se în brațe și simțindu-le cum o cuprindeau.

Parcurseseră un circuit complet al ringului,fără o vorbă.Mai făcură unul,iar el își mută mâna pe care i-o ținea la spate,coborând-o până la curbura șoldului.Kat o simțea fierbinte prin haine.Pășii li se potriveau perfect.Îi simțea intențiile și se mișca instinctiv o dată cu el.Întotdeauna fusese așa.Rand o răsuci,o aplecă,o privi în ochi și surâse cu satisfacție.

-Frumoaso,spuse el.Kat i se rezemă de braț:

-Nu-s îmbrăcată cum se cuvine pentru așa ceva.Regreta blugii și tricoul.Înainte vreme,întotdeauna când dansaseră în living-room-ul nemobilat,se îmbrăcase anume.Făcuse parte din ritual,din distracție.

-Ar fi trebuit să port o fustă înfoiată.

-Îți pot vedea fusta,replică el,învârtind-o pe ring.E albastră-vie,cu flori albe.Iar când fac așa -și o roti într-o piruetă amețitoare -se învâlburează de jur împrejurul tău.Kat râse.Chiar mai ținea minte fusta de bumbac pe care-o avea când se căsătoriseră?

-Cât de lungă e? îl provocă ea.

-Când dansăm apropiați, așa -o lipi strâns de el -îți ajunge exact până la genunchi. Dar când fac așa -și din nou o îndepărtă de el învârtind-o, rotind-o iar și iar în jurul ei, ținându-i o mână pe cap -se ridică și-mi înfățișează coapsele până la dantela chiloțelilor. Iar ei, șopti el în continuare, trăgând-o din nou la piept, sunt roșii-aprins, cu dantelă neagră. Sunt incredibil de sexy, și-mi vine să mă uit și să mă tot uit. Cuvintele acestea o străpunseră ca o prelungă lance a dorinței, iar Kat se cutremură, ca și cum Rand s-ar fi uitat într-adevăr la chiloții ei și i-ar fi găsit „incredibil de sexy”. Dansară până rămaseră fără suflu, uscați complet, când Rand desfăcu berea. Se așezară pe marginea unei stive de lemne, rămase de ani de zile. Kat se întreba când avea să-nceapă s-o farmece cu sărutările cărora știa că nu putea să le reziste, se întreba când avea să-nceapă s-o atragă în apartamentul lui, în patul lui... Se mai întreba și dacă va fi în stare să reziste acestui lucru.

Însă nu fu nevoită să rezolve această dilemă. După ce se odihniră, începură iar să danseze, până trebui să mai ceară o pauză.

-Mda, și eu vreau, răspuse Rand, trecându-și o mână prin părul umed și scoțându-o complet cleioasă. Trupul meu nu mai e obișnuit cu gimnastica de soiul ăsta. E vremea de culcare. O cuprinse cu brațele, o conduse până la ușa bucătăriei și-i pecetlui buzele cu o sărutare fierbinte.

-Îți mulțumesc. A fost cea mai minunată seară a mea, cum de mult, mult timp n-am mai avut. Și, mângâind-o cu un deget pe obraz:

-Crezi c-o mai putem repeta vreodată? Kat nu putea vorbi. Putu doar să dea din cap afirmativ.

-Bine, spuse el. O vom face în curând. Se întoarse și reveni la subsol, lăsând-o pe Kat să se târască până-n patul ei. Ceea ce-i readuse în minte cuvintele lui Todd.

Dacă trebuia făcut un anumit pas pentru a schimba relația lor, pentru a progresa, îi revenea ei într-adevăr rolul de a-l face?

Dorea să-l facă. Și, fără-ndoială, știa și cum. Noaptea nu trebuise să se sfârșească astfel. Ar fi putut schimba oricând mersul evenimentelor. De ce n-o făcuse?

De-a lungul săptămânilor petrecute cu Rand, revenit în casă, văzuse cât de drastic se schimbase. Dacă n-ar fi existat sfaturile pe care recunoștea că le primise, Kat ar fi fost mai puțin dispusă să creadă că acele schimbări puteau fi reale, sau de durată. Dacă nu i-ar fi văzut cu propriii ei ochi noile atitudini, profunzimea de înțelegere, nu numai a ei și a nevoilor sale, dar și a sa însuși și a motivațiilor care-i guvernau acțiunile, s-ar fi îndoit că era capabil de maturizare într-un asemenea grad. Și se schimbase și ea. Și ea se maturizase. Precum și relația lor. Da, încă se mai certau. Uneori, aproape că se luau la bătaie. Dar exista o

deosebire distinctă,își spunea Kat.Nici unul nu se mai repezea să-l rănească pe celălalt,ca odinioară.Se abțineau amândoi; și recunoscuse deja că acum le era mai ușor să-și ceară scuze.Asta trebuia să fie privită ca un progres,dar era oare de-ajuns? Și dacă...Kat se rostogoli în pat,încercând să alunge gândul,încercând să-și înăbușe sentimentul de greață pe care i-l provocau întotdeauna aceste amintiri.Totuși,amintirile și sentimentele dădeau buzna.Dacă Rand avea să-și ceară iertare pentru lucrul acela? Dacă avea s-o roage să-l ierte pentru ceea ce cândva păruse de neiertat?L-ar fi putut ierta?

Poate ar fi fost în stare să-l iubească din nou pe Rand.Ar fi putut să-l primească înapoi.Dar cum să mai poată avea încredere în el? Avea să se-ntrebe,de fiecare dată când erau despărțiți,dacă nu cumva era cu altă femeie? Avea să lase gândul s-o bântuie așa cum se întâmplase în lunile de înstrăinare dinainte ca ea să-l fi părăsit? Continua îndoială avea să acrească orice nouă relație s-ar fi putut forma între ei?Știe că alte femei reușiseră să ierte infidelitatea.Se întreba,totuși,dacă fuseseră vreodată capabile să uite.Dacă ei și lui Rand le era menită vreo șansă, știa că trebuia să găsească o cale de-a le izbuti pe amândouă.

-Te invit la cină,spuse Rand peste câteva zile.Spre surprinderea ei,lui Kat îi fu foarte ușor să suradă și să fie de acord.Nu tot atât de ușor era să-și ascundă nerăbdarea.Se așeză,uimită de masa ce-o pregătise el și de bucuria evidentă pe care i-o pricinuia gătitul.Ca și cum friptura de vită,cartofii prăjiți crocanți, budinca de Yorkshire și două zarzavaturi n-ar fi fost de-ajuns,Rand aduse o prăjitură de ciocolată siropoasă,cu glazură de-un deget,lucitoare,la desert.Kat mănca până la ultima firimitură și se linse pe degete.

-Haide,mărturisește,spuse ea,după ce Rand le permisesse copiilor să se uite la televizor în living-ul apartamentului lui;Rand umplu două cești de cafea și, printr-un consimțământ tacit reciproc,rămaseră la masa din bucătărie.Te-ai furișat până la un magazin de delicatese și-ai cumpărat toate astea de-acolo.

Rand râse:

-Nici prin gând nu-mi trece să mărturisesc așa ceva.Toată după-amiaza am trudit pe brânci la aragazul încins.Devenind serios,îi luă mâna și o strecură sub masă, ținând-o într-a lui.

-Ți-am mai spus,Kat,m-am schimbat.Kat își menținu degetele încârligate în mâna lui.

-Da.Știi că te-ai schimbat.Zâmbi,eu gândul la seara când dansaseră împreună. Rand cel de altă dată,ar fi folosit seducția pentru a obține ceea ce voia.Era o capacitate a noii sale maturități pe care n-o avea.

-Când ai descoperit că-ți place să gătești? Rand rânji:

-Când m-am plictisit de sandvișuri cu unt de arahide,am urmat un curs de gospodărie.Instructorul a declarat că am vocație nativă și mi-a dat lecții suplimentare,acasă,după încheierea cursului,așa că am putut învăța un pic mai mult chiar.Suntem și-acum buni prieteni.Kat simți trupul devenind încordat,dar se strădui să-l privească în continuare în ochi.

-Știa ea ce știa.Ești un gospodar înnăscut.

-Știa el ce știa,repeta Rand,accentuând prenumele.Facem multe lucruri împreună,Joe și cu mine.Vreau să-i cunoști,pe el și pe soția lui.Mă gândeam să-i invit în seara asta,dar aici e prea puțin loc să ne distrăm.Kat își simți surâsul subțiindu-se."Aha"-ul ei fu o șoaptă sufocată.Dregându-și vocea,spuse:

-Poate că i-am...i-ai putea invita odată,și să-i primești în sufrageria de sus.

Degetele lui Rand se strânseseră imperceptibil

-Poate cândva o s-o facem.Rămaseră amândoi tăcuți,ascultând sunetele din living-room Televizorul.Copiii chicotind.Apoi,calm,Rand spuse:

-Kat,n-a fost nici o femeie.Se holbă la el până începură s-o ardă ochii,după care lăsă privirea în pământ.

-Îmi pare rău.El îi ridică fața la loc:

-De ce? Fiindcă tu ai avut bărbați? Suntem divorțați,Kat.Aveai tot dreptul.

I-ar fi putut spune că relațiile ei cu Craig și Todd se rezumaseră doar la simple întâlniri,dar n-o făcu.Nu era gata pentru confesiuni de acest gen.Nu știa cum le-ar putea interpreta el,sau ce concluzii ar fi dorit ea să tragă -dacă era vorba de vreo concluzie.

-Nu asta am vrut să zic,spuse.Îmi pare rău dacă te-ai...simțit singur.Știu cum e acolo,în lumea de-afară.Primejdios.

-Știu cum să practic sexul asigurat,dacă e nevoie,replică el liniștit.Dar,cum am spus adineauri,pur și simplu n-aveam stare.Îi adresa un rânjel strâmb:

-E un lucru pe care-l avem în comun,majoritatea bărbaților din grupul meu de discuții.Se pare că bărbatul proaspăt despărțit de nevestă se transformă într-un babuin,fie devine un introvertit.

-Iar tu ai devenit introvertit.Dădu din cap:

-Mai vreau să știi și altceva.Amestecă în cafea cu lingurița,o bătu de buza ceștii și o puse cu grijă în farfurioară,înainte de a o privi din nou pe Kat:

-Niciodată n-am avut vreo altă femeie.După ce ne-am căsătorit.

-N-am avut nici o legătură.Îl privi cu ochi mari,nevenindu-i să creadă,amintindu-și de toate angoasele ei.Avusese pneumonie,fusese atât de bolnavă încât nu mai putea face față la nimic.Sunase la ziar,pentru a le cere să-l aducă pe

Rand acasă de unde l-or fi trimis. I se răspunsese că era desigur o confuzie, că nu plecase în deplasare, ci în concediu. Își luase câteva zile libere, de urgență.

-Nici o legătură? O privi în adâncul ochilor:

-Nici o legătură. Nici măcar vreo aventură de-o noapte. Nicăieri, Kat. Niciodată.

Nici măcar o singură dată. Deodată, îl crezu. Sângele i se scurse din cap. Îl simțea fugind. Îl simțea adunându-i-se în picioare, unde pulsa în spasme grele, incomode. Încercă să vorbească, dar în primele momente nu putu rosti nici un cuvânt. După câteva clipe, șopti, chinuită:

-Atunci, unde-ai fost? Pe chipul lui Rand se așternu expresia aceea fermecată de care se temea și pe care o ura cel mai mult. Deși o privea în ochi, simți că închisese undeva o parte importantă de sine însuși... undeva unde ea să n-o poată vedea, și o făcuse anume.

-Am avut ceva... aveam nevoie să mă gândesc la ceva în liniște. Kat trase aer adânc în piept, aer pe care-l simțea ca și cum ar fi vrut să se elibereze într-un urlet.

-Dar de ce? Întrebă, pe un ton încordat de durere.

-De ce n-am negat-o? Când m-ai acuzat? Dădu din cap, cu o mișcare frântă.

Rand descria cercuri mici, grijulii parcă, pe masă, cu coada linguriței, privind-o, încetând s-o mai privească...

-Nu-s complet sigur. Fiindcă acuzația ta m-a durut foarte tare, pe de o parte. Și fiindcă...

-Fiindcă? îl îndemnă Kat; el ridică din umeri. Fiindcă îți căutai o cale de scăpare? Din căsnicia noastră? Rand îi aruncă o privire, iar nefericirea pe care o simți Kat se reflectă din ochii, din sufletul lui.

-Pe-atunci, nu mai era cine știe ce căsnicie, Kat. I se pusese un nod atât de mare în gât, încât abia dacă mai putea vorbi, dar făcu un efort:

-Știu că nu era. Dar, poate ar fi fost o căsnicie mai reușită, dacă-ți păsa destul ca să-mi negi acuzațiile. Și să-mi spui unde fusesesi. Rand o strânse de mână:

-Și poate ar fi fost o căsnicie mai reușită dacă n-ai fi formulat niciodată acea acuzație. Dădu din cap.

-Dar eu credeam ceea ce am spus. Când am spus-o. Era singura explicație pe care-o puteam găsi pentru faptul că nu erai acolo unde spuseseși că te duci.

Vreau să zic, era singura explicație cu sens.

-Pari... pari c-ai fi gata să crezi puțin mai mult în mine, acum.

-Da. E ciudat, dar acum chiar te cred. Atunci, însă, chiar dacă ai fi negat totul, probabil că nu ți-aș fi acceptat explicațiile, deoarece... Ezită, plecând ochii, după care se sili să-l privească din nou.

-Deoarece nu voiam să-mi admit propria responsabilitate pentru problemele noastre.Nu făceam din locuință un cămin foarte fericit pentru tine.De mult n-o mai făcusem.Nu era de mirare că-ți doreai o...vacanță departe de mine.Rand îi atinse fața cu vârful unui deget,trasându-i o linie de la ochi până la bărbie.

-Nimic n-a fost din vina ta,nu mai mult decât dintr-a mea.Ah,Kat,nu plânge,iubito.Clipi din ochi,surprinsă să constate că,într-adevăr,plângea.

-Te rog,spuse el,cu glasul frângându-i-se.Chiar nu mă împac deloc bine cu lacrimile tale.Kat își șterse fața cu un șervețel de hârtie mototolit și se ridică stângace în picioare.

-Eu chiar nu mă-mpac deloc bine cu nimic din toate astea,Rand.Aș vrea să ies la o plimbare.Vrei să culci tu copiii,te rog?Rand o privi de jos în sus,rămânând așezat,apoi răspunse:

-Sigur.Fără o vorbă,Kat ieși din apartament.Când se întoarse,toată casa era întunecată,cu excepția unei lumini aprinse în living-room.Rand ridică privirea de pe cartea pe care-o citea,apoi se sculă în picioare.Veni spre ea,întinzându-i mâna.Ea i-o prinse.Auzea muzica în surdină la instalația stereo.

-Dansează cu mine,Katherine,îți ceru el.Trecu în brațele lui,iar Rand își lipi obrazul de-al ei.Se bărbierise proaspăt,mirosea picant,sexy,masculin.Trupul îi era dur,cu dorința conturată vizibil pe abdomen.

Kat își frecă fața de obrazul lui neted,îi mângâie brațele,urmând contururile bicepsilor umflați.El o legăna,strecurându-și mâinile pe sub betelia blugilor ei, atingându-i pielea goală de la baza spinării.Kat oftă.Oftă și Rand.Muzica spori în intensitate și rămaseră locului cu picioarele nemișcate,agățându-se unul de altul,în timp ce se unduiau pe loc,dansând un dans de soi nou pe-o melodie de soi vechi.Într-un târziu,Kat vorbi,fără să-l privească.

-De ce nu mi-ai spus adevărul,Rand? în ultimele câteva săptămâni,adică.Au fost destule ocazii.El tăcu un minut,apoi oftă iar,spunând:

-Nu credeam că o să accepți.

-Și în seara asta de ce-a fost altfel?

-Nu-s sigur.Păraai dintr-o dată mai...receptivă față de mine.Ca și cum ai fi încetat să-ți mai înfrunți sentimentele pe care mi le nutrești.Kat ridică privirea:

-Încetasem.Am încetat.Te iubesc.Făptura lui masivă se cutremură în cercul brațelor ei.

-Katherine...Suna ca o rugăciune de recunoștință.O cuprinse tandru,mângâind-o pe tot trupul,răsfirându-i părul,depunându- sărutări dulci,gingașe,pe tâmpile,pe obraji,gât,apoi strângând-o din nou la piept,continuând să se legene în ritmul muzicii ce le umplea amândurora sufletele.

-Hai să ne culcăm împreună,spuse ea,cu vocea tremurătoare și fața îngropată la pieptul lui.Vreau să fac dragoste cu tine,Rand.

El îi ridică fața și o privi în ochi,zâmbindu-i,după care îi mângâie gura cu buzele sale.Lui Kat i se opri respirația în gât.O săltă în brațe și o purtă până în dormitor,lăsând-o pe propriile-i picioare imediat după ce intră.Împingând-o,închise ușa cu greutatea ambelor lor trupuri rezemate de ea.

Sărutând-o înfocat,vârî mâna prin spatele ei și răsuci rapid mânerul ușii.Micul țcănit trimise fiori de nerăbdare prin trupul lui Kat.Deschise gura în calea limbii lui iscoditoare,i-o întâlni și-i răspunse cutreierător.Apoi,încet,fără tragere de inimă,ezitând între alte sărutări mai profunde și restul necesităților,se despărțiră.

-Te iubesc,Katherine,repeta el,ridicându-i mâna și sărutând degetele împodobite cu inele.Kat îi înfruntă privirea:

-Te iubesc,Rand.Rand desfăcu banderola ce-i ținea părul strâns la spate.Pletele i se revărsară,răcoroase și parfumate,peste mâinile lui,în timp ce-i cuprindea ceafa.Din difuzoarele aflate în colțurile dormitorului,melodia continua să pulseze precum dorința ce pulsa prin el.Încercă s-o aline cu sărutări,cu mângâieri,dar aceasta continua să crească iar și iar,până deveni întreaga lui existență.Kat își lasă capul pe umărul lui,în timp ce Rand o îndepărta de ușă,preluând-o într-un alt dans,aproape lipsit de pași.Pe când o întorcea,aplecând-o pe spate,Kat zări toată camera,pe care umărul lui i-o ascunsese.

Lampa de pe noptieră arunca o lumină blândă peste patul de alamă.Cuverturile erau date la o parte.Pe o pernă stătea un trandafir roșu ca sângele,din tufele pe care Rand tocmai le sădise.Pe cealaltă,o cutie de prezervative.

Un râset scăzut,răgușit,îi bolborosise din piept:

-Văd.N-a fost nevoie să ți-o cer.O plănuiseși dinainte.

Rand făcu o mutră foarte serioasă:

-O plănuisem,Katherine.Dar,da,a fost nevoie s-o ceri.Ea îi cuprinse fața în căușurile palmelor:

-Și dacă n-o ceream?

-Atunci,zâmbi Rand cu o undă de durere,ai fi venit aici singură,mi-ai fi văzut pregătirile prostești și ai fi râs.Kat își înghiți nodul cât pumnul.

-N-aș fi râs,Rand.Nu de tine.De tine,niciodată.El trase aer în piept,adânc,nesigur.Ochii îi sticliră,în timp ce-i urmărea cu mâinile forma taliei și-a șoldurilor.

-Și ai cerut.

-Am cerut,nu-i așa?Respirația i se accelerează,deopotrivă cu bătăile inimii.

-Și ce...ce-ai să faci acum?

-O mulțime,răspunse el,mușcându-i ușurel pielea fină de sub bărbie.O mulțime mare,mare,de lucruri.Lucruri încete,chinuitoare,lucruri care te vor face să-mi cerșești să mă opresc.Își strecură mâinile în părul ei și se sărutară din nou,prelung,înfocat,provocator.

-Și lucruri care te vor face să-mi cerșești să nu mă mai opresc.

Kat se cutremură.

-Abia...aștept.

-A,zâmbi Rand,dar va trebui să aștepti.

CAPITOLUL 11

-Așa crezi? Kat îi trase capul în jos,începând din partea ei puțină tortură.

Zâmbi când în sfârșit Rand se desprinse,smulgându-și lobul urechii din dinții ei care-l hărțuiau.Dansul lent,senzual,îi purtase până lângă pat.Kat aruncă o privire într-acolo,spre trandafir și prezervative.

-E drăguț să văd că practicul meu soț încearcă să fie și romantic.

Rand n-o corectă în privința stării lor civile,ci doar zâmbi și-i descheie încet bluza.Când termină,culese trandafirul de pe pernă și i-l plimbă de la frunte până în vârful bărbiei,apoi în jos printre sâni și peste abdomen.

-Îmi pare rău pentru toate florile pe care nu ți le-am dăruit.Ea luă trandafirul și-i inhală mireasma,după care puse o sărutare în vârful bobocului și,cu ajutorul acestuia,o transferă pe buzele lui.

-Îmi pare rău pentru toate momentele când ai fi putut-o face și atitudinea mea te-a descurajat.El îi trase bluza de pe umeri și în jos de-a lungul brațelor,în timp ce-o săruta pe gât.Kat îi scoase T-shirt-ul din pantaloni și peste cap.

-Nerăbdătoare? întrebă Rand,rânjind,în timp ce apărea de sub tricou.

Ea îi atinse un sfârc cu vârful limbii,apoi îl zgârie ușurel cu unghiile pe piept.

Ambele lui sfârcuri se încordară ca două arcuri.

-A,da.Îl răsuci și sărută cei trei mici pistrui de sub omoplat,doar pentru a-i reaminti că erau acolo și că nu era absolut perfect.

-Tu mă faci să fiu nerăbdătoare.

-Tu mă faci să-mi ies din minți.Rand se zbătea sub asediul buzelor asupra spinării lui.Când Kat îi străbătu cu vârful limbii toată coloana vertebrală,până la talie,se răsuci scurt cu fața spre ea,apucând-o de umeri.

-Vreau să nu ne grăbim,Kat.Ea își plimbă unghiile pe spatele lui,iar Rand arcui șira spinării,repezindu-și șoldurile în trupul ei.

-Zău? îl întrebă.

-Ți-arăt eu ție ce pățesc vrăjitoarele lascive,replică el,în timp ce burta i se încorda puternic.Pantalonii îl strângeau aproape insuportabil,dar nu îndrăznea să și-i slăbească,altfel dansul s-ar fi sfârșit înainte de-a începe.Degetele îi tremurau în timp ce moșmondea la închizătoarea din față a sutienului ei.Când sânii îi rămaseră liberi în mâinile lui,îi cuprinse și-i ridică.Aplecându-se,îl linse întâi pe unul,apoi pe celălalt.Kat icni simțindu-i limba aspră pe sfârcurile ei,expediind junghiuri de senzații de-a lungul nervilor,peutru a culmina în uter.Mușchii abdominali i se contractară și se cutremură din străfundurile făpturii.

Înfigându-și degetele în brațele lui,îi gustă aroma pielii,în vreme ce dinții săi îl mușcau ușurel de umăr.Piciorul ei stâng se cațără pe dinapoia piciorului lui drept,iar mâna lui Rand îi captură genunchiul,ținându-i piciorul sus,pe când își împingea coapsa spre centrul ei,în pulsații ritmice.

Rapid,în replică,îl apăsă cu sânii pe pieptul gol,frecându-l încoace și-ncolo.Rand gemu și-i eliberă genunchiul,reveni cu gura la sânii ei,apoi în jos peste pântec.Se lăsă în genunchi,trasându-i cu buzele o linie prin față până se izbi de bariera pantalonilor.Apucându-i șoldurile,își îngropa chipul în locul de îmbinare a coapselor,căldura respirației lui prin țesătură expediind în tot trupul ei un uragan de dorințe.Îi desfăcu blugii,îndepărtând în lături centura pentru a trage fermoarul în jos.Apoi coborî încet pantalonii peste șolduri și coapse,ridicându-i ușurel picioarele pentru a i-i scoate cu totul.

Kat tremura,tremura,agățându-se de umerii lui,de cap,în timp ce Rand își croia drum din sărutări coborând spre genunchi,apoi din nou în sus și iar în jos,până la celălalt.Sărutările o ardeau prin chiloții mătăsoși.Își strecură un deget pe sub elastic,mângâindu-i șoldul,despărțind marginea,explorând.

-Destul,gâfâi ea.Te rog,ajunge.Gemea.Făcea exact ceea ce-i spusese el c-o va determina să facă,cerșindu-i să înceteze.Dar trebuia.Trebuia să se oprească,altfel devenea prea mult și avea s-o ucidă.

-Încă nu,răspunse el,și-i scoase chiloții.În timp ce-i ridica picioarele,pe rând,îi sărută degetele acestora.Când termină,tot trupul ei se zguduia și ardea.Rand se așeză pe călcâie,privind-o.

-Nu,murmură ei.N-am s-o fac.Niciodată.Kat îl privi buimacă,prin ceata dorinței.

-Ce?Vocea suna ca un horcăit.

-Am să-ți cumpăr toate mătăsurile și dantelele pe care le vrei,spuse el,plimbându-și mâinile peste trupul ei.Dar nu ca să le porți în pat.Așa te vreau,Kat.Toată numai piele netedă.Toate culorile dulci și pale din care ești tu alcătuită.

-Oh...

Era cel mai sălbatic, mai extravagant de romantic lucru pe care i-l spusese vreodată, iar ciudăţenia era că, din câte credea ea, Rand n-avea nici cea mai vagă idee că era romantic. Zâmbi spre faţa ei radioasă, apoi îşi lăsă privirea să alunece în jos peste sânii care se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei ei dezordonate, îşi arcui mâinile împrejurul coapselor sale. Degetele mari despărţiră părul moale, palid, dintre picioare şi, găsimd-o umedă, lunecoasă şi pregătită, o mângâie. Degetele lui Kat se cufundară în părul lui, iar genunchii i se îndoiră până ce-i atinseră umerii. Rand se aplecă şi mai aproape, învăluindu-i cu mâinile fesele încordate. O sărută pe pântec, apoi îşi trase limba în jos, tot mai jos, şi-i gustă centrul întărit al făpturii ei, Kat scoase un ţipăt ascuţit, picioarele zbatându-i-se în menghina braţelor lui.

-Nu te opri, nu te opri, nu te opri, murmură. O, te rog, nu te opri nici o clipă.

Îi şoptea numele ca pe un cântec şi-şi lăsă capul să cadă pe spate. Părul ei i se rostogoli peste braţ, în timp ce Rand o ridica pentru a o aşeza pe pat. Îi sărută coapsele despărţite, le sărută suprafeţele interioare. Îi sărută din nou burta şi ar fi chinuit-o şi mai mult, dar Kat îşi înfipse degetele în umerii lui şi se ridică în şezut.

-Nu mai pot aştepta, rosti, cu ochii pierduţi, împăienjeniţi. Îl cuprinse năvalnic de talie, cu degetele în găicile curelei, trăgându-l între picioarele ei.

Şoldurile i se repeziră într-un dans ritmic, asupra căruia nu mai avea nici un control.

-Te rog, o, te rog, grăbeşte-te. Am nevoie de tine, am nevoie de tine, Rand....

-Iubito şi eu am nevoie de tine, spuse el cu glasul frânt, chinându-se să se elibereze din pantaloni; avea senzaţia că ar fi purtat mănuşi groase, că degetele i-ar fi fost amortite înăuntrul acestora. Ajută-mă. Kat ţipă în suspine înecate, în timp ce-i plesnea mâinile să se dea la o parte, îl dezbracă de blugi, apoi de chiloţii bikini. Se lăsă pe spate, privind-l. Era gol. Magnific de excitat.

Fierbinte. Îngenunchind asupra ei, între picioarele ei.

O mângâie intim, sondând cu un deget, apoi cu două, iar ea închise strâns ochii.

Mâinile ei îi găsiră erecţia şi începu să-l mângâie, să-l palpeze. El se arcui, zbatându-se parcă într-un supliciu prea profund pentru a putea fi îndurat.

Eliberându-se din strânsoarea ei, îşi coborî trupul deasupra.

-Ajută-mă, spuse iarăşi, cu glasul gutural, tendoanele gâtului reliefându-i-se violent de atâta încordare. Se repezi orbeşte şi nu nimeri. Kat îşi schimbă poziţia în timp ce Rand ataca din nou, făcându-l să rateze şi mai pe departe ţinta.

Frustrarea îi crescua, pe măsură ce ea căuta să-l călăuzească, dar trupurile refuzau să coopereze, spre a sfârşi tortura. Parcă ar fi uitat cum se potriveau cel mai bine

împreună,parcă instinctul,odinioară atât de vrednic de încredere,i-ar fi părăsit,în frenezia lor de a se acupla.Rand încercă să-i mențină nemișcat trupul ce se zbătea,astfel ca șoldurile lui agitate să-și poată prelua controlul propriilor mișcări haotice.Kat se supuse.Rand se retrase.Se priviră și,spre desfătarea lui,ochii ei se umplură de veselie.Chicotelile li se amestecară,iar și o cuibări lângă trupul său,simțind că în acel moment o iubea mai mult ca oricând.Ea își mută ușurel poziția sub mișcările lui și,deodată,mai mult din întâmplare decât premeditat,își regăsiră calea împreună.

-Ah,puiule...

Se afundă în ea,apoi se opri.Ridicându-se pe brațele-i tremurătoare,privi cutia cu prezervative,pe jumătate strivită sub umărul lui Kat.

Kat rămase complet încremenită,în timp ce Rand împietri deasupra ei,în ea, temătoare să se miște pentru a nu sparge vraja.La ce se holba? Apoi o simți.

Colțul tare al cutiei de „spirit practic” pe care o lăsase el pe pat.

-Nu-mi pasă,spuse ea,strângându-l și mai tare pentru a nu încerca să se îndepărteze.Rand,te rog!Se arcui spre el,absorbindu-l pe de-a-ntregul într-însa și ținându-l acolo.Se mișcă sugestiv,încolăcindu-l pe sus,cu picioarele,într-o cuprindere drăgăstoasă.

-Dacă-n noaptea asta facem un copilaș,îl vom iubi la fel de mult ca și pe ceilalți doi.Nu te opri,iubitul meu.Iubește-mă,Rand.Iubește-mă acum!

-O,Doamne,murmură el,parcă minunându-se,parcă temându-se,dar pentru temeri era prea târziu.Simți vibrațiile începând în trupul ei,adânci,puternice.O simți arcuindu-se din nou,cutremurându-se,îi văzu capul zbatându-se dintr-o parte-n cealaltă.

-Nu te opri,Kat,gemu,primindu-i mușcătura dinților în umăr,incredibilul rock and roii al șoldurilor.Încercă să se adapteze mișcărilor ei,dar erau atât de frenetice,atât de necontrolate,încât nu se puteau coordona.În schimb,o luă în stăpânire.O ținu.O posedă.Kat! Kat! Kat! Nu știa dacă-i rostea numele cu glas tare de fiecare dată când se împingea în ea,știa doar că era a lui,iar el era al ei și nu exista nici o cale de întoarcere din acest punct.

Se repezi din nou,iar ea gemu,încleștându-se de el cu picioarele.Se retrase,dar Kat își strânse picioarele și mai tare,neîngăduindu-i nici o libertate de mișcare.Apoi,deodată,nu mai dori nimic,căci interiorul trupului ei deveni lichid,clocotind de jur împrejurul lui,extrăgind din el tot ceea ce-i putea dăru.

Când Kat deschise ochii,Rand stătea într-un cot,aplecat deasupra ei,șoptindu-i numele.Îi dădu părul la o parte de pe obraz cu o tandrețe care-o înecă de fericire. Zâmbi și-l atinse pe buza de jos.Părea ușor umflată,ca și cum i-ar fi mușcat-o.

Și pe umăr avea o urmă.Acolo știa că-l mușcase.

-Sălbatica mea Kat,murmură el,cu o anume mândrie în glas.Încă ești destul de feroce.

-Numai când mă excit.Îi urmări cu degetul forma sprâncenelor.

-Și de vreme ce n-am mai fost excitată de aproape doi ani și jumătate,cred că mi s-au adunat destui aburi înăuntru.Rand se lăsă la loc pe pernă,împreunându-și brațele sub cap,privind în tavan.

-Nu trebuie să spui asemenea lucruri,Kat.Orgoliul meu poate face față faptului c-ai avut alți bărbați.Cum am mai spus,suntem divorțați.N-am nici o pretenție de la tine.Kat se săltă în cot și-l privi.Rand nu întoarse capul să-i întâlnească ochii. Ea îi trase fața până nu mai avu încotro.Avea ochii întunecoși,sumbri și putea vedea că orgoliul lui nu era nici pe jumătate cât și-l credea el.

-De ce-ai cumpărat prezervativele alea? îl întrebă.Rand se încruntă.

-Fiindcă ai spus că nu mai iei pilula.La dracu',Kat,știu că m-ai luat de soț numai fiindcă erai însărcinată cu Nathan.Dacă avem vreo șansă să rămânem iar împreună,permanent,de data asta vreau s-o faci din dragoste,nu fiindcă te-am dat cu roatele-n sus și nu vrei să ai un fiu nelegitim.O fulgeră mânia.

-Ce chestii mișto spui! Se ridică,dreaptă,încrucișând picioarele și trăgându-și marginea cearceafului în poală.Cu un mic efort,reuși să-și stăpânească nervii.

-Chiar m-am măritat cu tine fiindcă te iubeam! continuă ea,dându-și la o parte părul încâlcit de pe frunte.Ce tâmpenie!De obicei,femeia-i aia care crede că bărbatul se simte prins în capcana unei sarcini prenuptiale.De ce crezi că m-am lăsat de pilulă?

-Cred că nu m-am gândit niciodată prea atent.

-M-am lăsat fiindcă nu mai aveam nici o nevoie să continui.Nu mai riscam să rămân gravidă.Nu făceam sex cu nimeni.Nu mai voiam să fac sex cu nimeni. Se culcă la loc lângă el,cu brațele sub cap și ochii în plafon,imitându-i intenționat poziția nonșalantă dinainte.

-N-am dorit-o până nu te-ai mutat tu înapoi în casă,adică.De-atunci...

Vocea îi deveni cutremurătoare.

-De-atunci,n-am mai vrut nimic altceva.Dar n-o voiam -n-o vreau -decât cu tine. Rand se rostogoli pe-o parte,trăgându-i cearceaful în jos la picioare:

-Ce vrei,aia ai.Îi atinse cu buzele vârful nasului,vârful bărbiei,apoi vârful fiecărui sân.

-Dar de data asta,cu prezervativ,te rog.

-Să plec? se holbă Rand la pantalonii pe care-i întindea Kat.

-Îmi pare rău,îi legănă ea blugii prin dreptul nasului.Cred c-ar fi mai bine.Înainte de-a se trezi copiii.

-Dar oricum vor ști,Kat.Nu le-o putem ascunde.Nu e nici o nevoie să le-o ascundem.Dădu la o parte pantalonii și-i aruncă o privire întunecată,bănuitoare.

-Doar dacă n-ai avut în minte decât o aventură de-o noapte.

Kat își înfășură halatul și mai strâns pe trup,mestecându-și partea interioară a obrazului.Îl iubea pe Rand.O iubea și el.Dar,înainte vreme,asta nu fusese de ajuns pentru a-i ajuta să întrevadă prin timpurile grele.Și încă o mai sâcâia ceva.Un lucru căruia nu-i putea spune exact pe nume.

Se lăsă pe balansoarul de lemn curbat și-și aținti privirea spre fața lui.

-Vreau mai mult -mult mai mult -decât o aventură de-o noapte.Vreau tot ce-am avut înainte,Rand.Rand se așeză la picioarele patului,întorcându-i privirea umbrită.

-Și eu o vreau,iubito.Vreau totul.Numai că de data asta,vreau să-o facem corect.

-Corect? O undă de zâmbet jucă pe buzele lui.În ochi i se aprinse o luminiță,ca și cum ar fi văzut imaginea pe care o zugrăvea cuvintele lui:

-Biserică,muzică grandioasă,un preot în odăjdii strălucitoare,eu stând în fața altarului,nervos și nădușit,strangulat de cravată,și tu...Zâmbetul i se lăți.

-Tu,Katherine,în rochie aibă lungă,cu voal,plutind spre mine,cu ochii într-ai mei.Vreau să te-aștept acolo,apoi să-ți întind mâna când ajungi la mine și să te țin alături,aproape,în timp ce ne spunem unul altuia toate acele lucruri pe care ni le-am mai jurat odată.Kat își simți gura tremurând.Ochii i se dilatară,cu speranța că lacrimile ce-i înțepau vor înceta.Trăgând întretăiat aer în piept,încercă să zâmbească.Surâsul ei fu șovăitor.

-Vrei tu asta? întrebă,uluită.Tu?Rand privi succesiunea de emoții de pe fața lui Kat.I-ar fi putut spune adevărul,răspunzând: *Nu,draga mea,tu vrei asta,așa că eu vreau să ți-o dăruiesc,dar n-o făcu.* Continuă să-i susțină privirea argintie a ochilor acelora dilatați și dădu din cap:

-O vreau.

-Oh,Rand...El înghiți un nod.I-ar fi fost atât de ușor,cu ani în urmă,să i-o fi dăruit.Ar fi fost necesar un efort atât de mic.Dar nu făcuse acest efort.Îi fusese mai ușor să pretindă că nu-i vedea dezamăgirea din ochi când spusese că voia să o ia de soție în cel mai rapid mod posibil."Fără surle și tobe",așa se exprimase.

Iar Kat,iubindu-l,acceptase.Căzu în genunchi,în fața ei:

-Deci? Ce zici? îi dăm bătaie?În timp ce se auzea pe sine însuși rostind aceste cuvinte,știu c-o dorea și el,toate gătelile romantice,toată tevatura și nu numai

pentru Kat. Le voia chiar și pentru sine. Poate că, dacă de astă dată aveau o nuntă așa cum se cuvine, căsnicia avea să dureze. Kat clipi din ochi și simți două lacrimi scăpându-i de pe gene. Rand întinse mâna și i le șterse.

Ea îl mângâie pe obraz și-și lăsă mâna să alunece până pe umărul lui, apoi pe piept. Îi simți sub palmă inima, bătând repede și cu putere.

-Mă întreb câte femei au primit o cerere în căsătorie din partea unui bărbat gol, îngenunchat? Îi apucă mâna și și-o apăsă pe obraz, fără a-și desprinde un moment privirea de pe fața ei. O expresie vecină cu teama îi apără în ochi.

-De ce nu te-aud spunând da, Katherine? Kat strânse din dinți, înghițind dureros. Nu-i mai putea înfrunța privirea. De ce nu spunea da? O uimea, o încânta să știe că Rand dorea același lucru cu ea. Prin urmare, firește că avea să spună da. Avea să alunece din fotoliul acela îngenunchind ea însăși în fața lui, învăluindu-l în brațe și acceptând. Dar...o reținea ceva. Își dorea să-i poată explica ezitarea. Poate atunci avea să o înțeleagă chiar și ea.

-Katherine? Kat încercă, știind, chiar în timp ce le auzea, cât de inadecvate-i erau cuvintele.

-Am spus că vreau totul, Rand, tot ce-am avut înainte. Și nu mint. Dar mai vreau, cred că mai vreau...și altceva. Dacă ceea ce avuseseră înainte fusese îndeajuns, de ce evoluase atât de prost relația lor? Rand se ridică în picioare, cu confuzia citindu-i-se pe față:

-Ce altceva? Ce-ar mai fi?

-Nu-s sigură, răspunse ea, frământându-și cordonul halatului între degetele, nervoase. Nu-s sigură c-o pot exprima în cuvinte.

-Încearcă. Ezită, în căutarea frazelor care știa că n-ar fi putut niciodată exprima ceea ce simțea ea, să fie la fel de sigură ca Rand, cu privire la ceea ce dorea. Dar convingerea îi rămânea, nezdruncinată și știa că avea nevoie de mai mult decât o simplă repetare a cuvântului „da”, pentru a o șterge.

-Aștept, spuse Rand, iar nuanța de nerăbdare din glasul lui o înștiința că n-avea de gând să mai aștepte multă vreme.

-E mai mult un fel de...simț al meu, un simț -chiar ți se pare o nebunie? -al catastrofei iminente, dacă nu ne gândim bine la ce facem. Un sentiment intuitiv că lipsește ceva. Îi cercetă ochii, în căutarea vreunui semn că o înțelegea, dar nu găsi nici unul. Totuși, simți o anume limpezime pătrunzând în propria-i dezordine emoțională și mentală. Lipsa ceva. Da, asta era. Absența unui anumit lucru. Un loc gol. Frustrarea înăspri glasul lui Rand.

-Ce-ar putea lipsi? Kat nu era în stare să răspundă. Se ridică în picioare și coti spre scria, luând peria cu coadă argintie pe care o moștenise de la mama ei. Și-o

trecu prin păr,privind în oglindă,pe când Rand își vâra un picior în pantaloni,apoi și celălalt,și și-i trăgea peste șoldurile suple.

-De-aici de unde stau eu,spuse el,încheindu-și fermoarul,nu se vede nimic lipsă în noaptea pe care tocmai am petrecut-o împreună.Kat se răsuci din fața oglinzii:

-Nu despre asta vorbeam!

-Nu? În privire i se citea neîncrederea.Fălcile i se încordară,făcând tăietura bărbiei să se adâncească.

-Despre ce altceva ai putea vorbi? Ne iubim,Kat.Și am făcut dragoste.Pentru mine a fost extraordinar.Credeam că și pentru tine a fost,dar poate că în anii ăștia din urmă ai luat lecții de actorie.Ignorându-i inspirația dureroasă,Rand se repezi înainte,eliberându-și sufletul de suferință:

-Ți-am dat ce-aveam mai bun.Dacă pentru tine n-a fost destul,dacă tot ce poți face e să te smiorcăi,atunci mai bine începe să cauți în altă parte.Și poate ar trebui s-o fac și eu.La urma urmei,după ce am purtat atâta timp numele de crai,de ce n-aș începe chiar să intru-n joc? Kat trânti peria pe scrin.

-Ești nedrept!

-Pe dracu'! Nedrept a fost din partea ta să vii la mine,ca aseară,apoi să furi totul înapoi,acum dimineața! Ei bine,cucoană,las-o baltă! Lasă baltă toată povestea! Eu mă car de-aici!Se întoarse,își înhață tricoul și chiloții și porni spre ușă.

-Rand.Se opri,cu mâna pe mâner.

-Ce?Kat trebuie să se silească să continue.

-Nu mă smiorcăi, așa că nu pleca de lângă mine.Asta mă-nfuria aproape mai mult decât orice,felul tău de-a da bir cu fugiții când ne certăm,în loc să lămurești lucrurile.Îmi pare rău dac-am părut că mă plângeam,dar nu era așa.Dragostei noastre nu i-a lipsit nimic.Și mai vreau,mai vreau mult,mult mai mult.Încet,Rand reveni spre ea.

-Dar nu vreau să ne pripim,continuă Kat.Până nu-s sigură că putem sta din nou împreună,în toate privințele,ar fi prea nedrept să le dăm copiilor motive de speranță.Dacă i-am lăsa să afle că încercăm din nou,și am da greș,ce efect crezi c-ar avea asupra lor?Fără a aștepta răspunsul,se repezi mai departe:

-Nu ne-ar ierta-o niciodată.O știi foarte bine.I-am distruge.Nu pot...Nu vreau...să le primejduiesc fericirea.Privirea întunecată a lui Rand îi scrută fața:

-Și fericirea mea,Kat? Și fericirea noastră? După noaptea care-a trecut,ai mai fi încântată să te duci din nou singură la culcare?Știa că nu i-ar fi convenit.

-Putem continua să dormim noaptea împreună,Rand.Cât despre restul,însă,mă rog,am nevoie de timp.Am nevoie să-mi reevaluez sentimentele.

-De ce? Ale mele sunt perfect clare.Te iubesc.

Vreau să fiu cu tine tot timpul, în mod deschis, legitim. Vreau să fim din nou o familie, tu, eu și copiii.

-Și eu vreau asta. Dar trebuie să mai aștept. Nu încerc s-o fac pe arbitrul, sau să manipulez, sau mai știu eu ce. Nu te pedepsesc pentru nimic, dacă de-asta te temi. Nu-mi place să mă simt astfel. Dar, indiferent care ar fi această senzație de nepotrivire care mă roade, dacă n-o identific și elimin înainte să redevenim un cuplu, mi-e groază că într-o noapte ar putea să se ivească din beznă și să ne despartă.

-Atunci, spuse el, cu glasul scăzut și aspru de mânie pe care încerca să și-o stăpânească, în nici un caz să nu te grăbești. Încearcă să-ți dai seama ce se întâmplă în mintea ta sucită, de femeie. Eu m-am lăsat păgubaș de ani de zile.

Se opri, respirând greu, apoi continuă:

-Dar să-ți fie clar, Katherine. N-am să mă furieș pe vârfuri, după ce au adormit copiii, strecurându-mă iarăși afară la crăpatul zorilor, pentru ca să nu ne prindă că ne culcăm împreună. Și nu voi fi de acord să vii la mine și să-mi pleci din pat în toiul nopții. Iar când vei fi gata să discuți rațional, dă-mi doar de veste. Între timp, stai dracului la o parte din calea mea. Pot garanta că voi fi într-o stare de spirit care n-o să-ți placă. Se întoarse spre ușă și ieși.

-Hei, spuse Rand, bătând la ușa cabinetului lui Kat, în seara următoare. Pot intra un minut? Kat ridică privirea de pe hârtiile pe care și le întinsese într-o încercare de a se autoconvinge că era ocupată și eficientă. Rand avea pe el pantalonii tăiați, cu tivul zdrențuit, un tricou, cu o gaură lângă buric, și picioarele goale. Aduse cu el în cameră mirosul de-afară. Ea își forță ochii să se abată dinspre coapsele lui puternice, privindu-l drept în față:

-Depinde în ce stare de spirit ești.

-Ai să-mi ascuți o scuză?

-Sigur, se îmblânzi ea. Intră.

-M-am schimbat, spuse el, așezându-se pe sofa și întinzându-și înainte picioarele lungi, dar nu atât de mult încât să uit să fiu moșic când nu-mi iese cum am eu chef. Ieri dimineață am spus câteva lucruri de care nu sunt mândru. Ca de pildă, faptul că poate ai început să iei lecții de actorie. Știi că reacția ta față de mine n-a fost prefăcută. Și mai știu și că ai dreptate. Dacă nu suntem foarte, foarte siguri de ceea ce facem, nu putem risca să lovim copiii.

Se îndreptă de spinare și-i întinse mâna:

-Accepți ideea că încă mai pot fi un mitocan căpos, uneori, și să mă ierți atunci când sunt? Te rog, Kat, putem cel puțin să fim din nou prieteni?

Kat îi acceptă mâna:

-Îți voi fi întotdeauna prietenă,Rand,dar vreau să-ți fiu și amantă.

Mâna lui fermă și caldă căzu,la fel ca privirea.Se uită câteva momente în jos,apoi ridică ochii.

-Știi cât de mult o doresc și eu,Katherine.Știu că știi.

Un mușchi tresări pe obraz,când încleștă fălcile.

-Dar,probabil cu același grad de convingere instinctivă care-ti spune ție că trebuie să avem grijă cât de mult îi lăsăm pe copii să afle,știu și eu că am dreptate.Nu-ți pot fi amant.Pentru mine,în varianta asta,e ceva greșit.

Mi-e...teamă,Kat.Kat rămase mult timp privind-i creștetul capului aplecat,amintindu-și cum răsese și-i spusese lui Todd că Rand nu se temea de nimic.În acel moment o crezuse.Întotdeauna îl văzuse pe Rand ca fiind invincibil.

Întotdeauna crezuse că el însuși se vedea pe sine astfel.O emoționa faptul că Rand se deschidea atât de mult în fața ei,că risca să-i spună un asemenea lucru.

-De ce ți-e teamă? El ridică privirea:

-Că dacă nu avem totul,nunta,verighetete,certificatul,scris într-o caligrafie fantezistă,care spun că tot ceea ce deținem noi doi împreună cred-nu va fi real.Că dacă nu suntem căsătoriți și lucrurile o vor lua iarăși razna,fie și în cel mai mărunț sens,pur și simplu ai să pleci.

-Rand...Se ridică și veni să se așeze lângă el.Coapsa ei goală se atinse de-a lui.Rand se îndepărtă,lăsând-o cu o senzație de pierdere ireparabilă. Kat continuă să-i vorbească,în pofida propriei suferințe:

-Am fost căsătoriți,nu mai știi? Am avut verighetete,patalamaua la mână.Și,în ciuda tuturor acestor lucruri,ne-am despărțit.Nu ne-au protejat căsnicia,când am încetat să mai încercăm să rezolvăm împreună problemele.Ce te face atât de sigur că a doua oară vor reuși? Rand ridică din umeri:

-N-am spus că e un sentiment rațional.Doar unul foarte real.Cred până-n străfundurile ființei mele că dacă ne recăsătorim,de astă dată va fi pentru totdeauna.Cred,întocmai la fel de convins,că dacă n-o facem,dacă ne lăsăm duși de valul unei relații fără a-i conferi niște parametri puternici,bariere solide împotriva influențelor din afară,am putea foarte ușor să fim iarăși împinși spre despărțire.

-Influențe din afară? Dădu din cap:

-Nu alți bărbați.Nici alte femei.Cred că am depășit faza grijilor de soiul ăsta.

Dar...există încă trecutul.Îl simt permanent în ...noi.S-ar putea întinde și înfige pârgonii între noi,la fel de ușor ca îndoielile alea nebuloase ale taleTrecutul? Se întreba și ea,Rand aproape că spusese: „Îl simt permanent în mine”,apoi se

corectase.Ce anume îl îngrijora din trecut -din trecutul lui? Cum le-ar fi putut afecta viața prezentă sau pe cea viitoare?După un timp,dădu din cap:

-Cred că trebuie să trăiesc cu el,nu? E decizia ta și ai tot atâta drept s-o iei pe cât am avut eu dreptul s-o iau pe-a mea.

-Dar prieteni? întrebă el din nou.Rămâne în picioare? Kat zâmbi:

-Rămâne în picioare.Rand se ridică și merse la ușă.

-Bine.Fiindcă am ceva pentru prietena mea.Ieși în hol și reveni cu o cutie înfășurată în hârtie viu colorată,cu o fundă mare albastră deasupra.

-Pentru tine,Kat.Kat o luă în poală,privindu-i întrebătoare:

-Nu e ziua mea.

-Știu.Doar deschide-o,vrei? Se încruntă,la fel de nerăbdător cum ar fi fost Nathan,și cu ochii la fel de vii.Ea se supuse,săltă capacul și dădu la o parte ambalajul de hârtie fină.

-O,doamne...șopti,ridicând veșmântul de mătase.Era lung,subțire,transparent, într-o nuanță de verde gingaș la umeri,devenind tot mai închisă spre poale.

-Nu-i același pe care l-ai vrut mai-nainte,spuse Rand,în timp ce Kat lăsa cutia să cadă și se ridica să-și țină caftanul în fața trupului.Dar sper că te mulțumește.

Îl privi printr-o rouă de lacrimi:

-Fir-ar să fie,șopti ea.Ce ți-ai pus în gând,Waddle? Să mă seduci iarăși?

Rand clătină din cap și întinse brațele spre ea,cuprinzând-o blând,fără seducție, fără nici un strop de sexualitate în îmbrățișare.

-N-n,murmură el cu buzele în părul ei.Încerc să pun la locul lor piesele pe care le găsești lipsă.Apoi o strânse tare de tot,legănând-o încoace și-ncolo.

-Vreau să fim din nou întregi,puiule! O doresc atât de rău,încât cred că mor dacă nu găsim calea de întoarcere spre a fi iar împreună.Kat nu putu decât să se agațe de el,dorind același lucru.

CAPITOLUL 12

În următoarele două săptămâni,Kat descoperi că primirea cadourilor romantice, după ce-i spusese lui Rand că le dorea nu le făcea cu nimic mai puțin romantice. Poate,trase ea concluzia în ziua în care el îi dăruie o enormă cutie cu bomboane de ciocolată,era cu atât mai romantic,căci însemna că Rand era dispus să se dea peste cap pentru a-i face plăcere.Însemna că se gândea la ea.

După cum și ea se gândea neconținut la el.O durea dorința de el,nevoia de el,conștiința faptului că nu-i despărțea decât un tronson de scară și că,dacă-și punea într-adevăr ambiția,putea ajunge în patul lui în interval de cinci minute.Dar,cum Rand refuzase s-o seducă,în favoarea propriilor lui intenții,

refuza și ea același lucru.Unde,se întreba,aveau să se sfârșească toate acestea?
Că și el suferea în aceeași proporție cu ea,știa foarte bine.Că,găsea la fel de
dificil ca ea,'să nu capituleze în fața forțelor,ce-i atrăgeau constant unul spre
altul nu era nici un secret.Luase obiceiul ca seara să plece de-acasă.Nu-l întreba
unde,dar știa,instinctiv,că nu făcea decât să-și viziteze prietenii.

Într-o seară,la scurt timp după ce Rand culcase copiii,îi privi mașina
plecând,după care se duse în curtea din spate,unde mai lucră o oră,până când se
întunecă de-a binelea.Revenind în casă,făcu un duș,luă pe ea caftanul verde și
porni hai-hui prin locuința prea strâmtă.

Fără să-și afle liniștea,își turnă un pahar cu vin și se așeză pe verandă să
privească răsăritul stelelor,simțind că dorul de Rand devenea din ce în ce mai
intens.Pentru a nu sta inactivă,reveni înăuntru,introduse un CD în player și
începu să danseze de una singură,absorbind ritmurile senzuale în toate fibrele
făpturii ei,până o inundară complet.

Desfăcu brațele și se roti într-un cerc amețitor,mătasea diafană a caftanului
mângâindu-i picioarele goale.Pocni din degete și-și aruncă pe spate capul,
legănându-se în tempo-ul erotic.

Apoi,într-un fior de excitație pură,închise ochii,cuprinzându-și trupul cu brațele.
Astfel ar fi făcut și Rand.Își frecă brațele pe dinăuntru,mânele largi,până la
umerii goi.Și pe asta ar fi făcut-o,și chiar mai mult.O dureau sânii,iar sfârcurile i
se întăriseră ca două noduri ascuțite,dureroase.O,cât ar mai fi vrut să danseze cu
Rand! Dorea apropierea,îi dorea atingerea și dorea ceea ce-ar fi urmat după
dans.Se roti vertiginos,cu muzica palpitându-i prin sânge,prin inimă.

Muzică de dans.Putea scoate omul din minți.Rand scrâșni din dinți,așezat la
computer și ascultând ritmul înfocat al unei chitare latine,înfiltrându-se de la
nivelul superior.O făcea anume ca să-i pricinuiască această tortură? Închise ușa
pentru a bloca ritmul sugestiv,dar nu-i folosi la nimic.Muzica sacadată continua
și nu mai putea s-o suporte.

Tropăi până-n baie,lepădându-și din mers hainele,și pași sub duș.Lăsă apa să
înece sunetul,dar tactul continua să-i pulseze în vene.Îl durea.Jinduia.

Gemând,închise robinetul de apă caldă și îl deschise pe cel de apă rece la
maximum,lăsându-și trupul biciuit de ploaia înghețată.

Zece minute mai târziu se ștergea pe cap,iar muzica răsună în continuare la fel
ca-nainte.Înjurând,își înfășură șoldurile cu prosopul și ieși din apartament.

Femeia asta n-avea pic de conștiință! Era timpul să pună capăt nebuniei.

Nu pierdu vremea cu bătutul la ușă,iar Kat,întâmplător,tocmai privea într-acolo

când Rand o dădu de perete.Făcu un pas șovăitor îndărăt,cu ochii ațintiți spre chipul lui neguros.El intră hotărât,cu pumnii încleștați pe lângă trup și un mușchi palpitându-i lângă bărbie.Oprindu-se în fața ei,închise strâns ochii,se clătină un moment,apoi îi deschise iar.

Întinse brațele spre ea și,prinzând-o,înclină capul și-și încleșta gura peste a ei.

Înflăcărare și dorință se aprinseră deopotrivă,pe când Kat se agăța de el.Prosopul nu reprezenta un impediment în calea valului crescând al dorinței lui.Dovada dură a patimii o inflama și îl trase spre ea,înhalându-i adânc parfumul proaspăt, de după duș.Mirosea minunat.Avea pielea umedă; părul,prin care scurma ea cu degetele,era jilav încă.Gura-i era flămândă peste a ei și se hrăni din ea vreme îndelungată.Într-un târziu,întrerupse sărutatul,dar își umplu mâinile cu părul ei și-i ținu capul locului,astfel încât să nu și-l poată îndepărta.

-Am venit să te fac să-ți blestemi zilele,spuse Rand,răsuflând greu,cu glasul aspru.Am venit să-ți spun să oprești muzica.Am venit să-ți spun că era prea tare. În timpce vorbea își dădu seama că nu era prea tare.Puteau conversa absolut comod,muzica oferindu-le un fundal plăcut.Pieptul lui Kat se ridica și cobora în același ritm cu al lui.Sângele îi gonia prin vene,încălzindu-i pielea,umplându-i capul cu ecouri,dându-i o sen-zație de beție înspumată.

-A,da? spuse ea,pe un ton încurajator.

-A,da,scăpărare ochii lui Rand.Dar acum...cred că poate aș cam vrea să dansez.

-Zău?

-Zău.O ridică,mătasea caftanului înălțându-i-se în susul coapselor,înfașurându-i brațul și mâna ca o făgăduială șoptită.O duse în camera ei,o așeză în mijlocul patului și se culcă alături.Au „dansat” până când prin perdele începu să pătrundă o lumină palidă și un cor de păsări îi adormi cu cântecul său.

-Așa va fi,nu? întrebă Rand,recuperându-și prosopul mototolit de pe podeaua dormitorului,peste câteva ore.Am să vin aici seara și-am să plec dimineța.

Kat îi cercetă chipul,observându-i profunzimea mâhnirii.

-Nu,dacă nu vrei să vii aici,Rand.El își potrive prosopul împrejurul șoldurilor.

-Dar vreau să vin.Ăsta-i necazul.Nu pot înceta să tot vreau.Kat dorea să poată fi de acord cu a-i dăruie tot ceea ce voia.Se apropie de el,îmbrățișându-l,iubindu-l cu o intensitate înfricoșătoare,i-ar fi fost atât de ușor să spună: „Da,mă voi căsători cu tine”.Ar fi fost atât de ușor...și atât de greșit.

-Simt că-s cumplit de nedreaptă cu tine.

-Nu-ți face griji în legătură cu asta iubito,replică Rand,iar Kat se simți ciudat că o consola: ar fi trebuit ca lucrurile să stea invers.O să ne descurcăm noi.

Îi ridică fața în sus și-i zâmbi:

-Una din vorbele favorite ale cuvioasei mele mame era: „Puștiule, viața nu-i întotdeauna dreaptă”. Kat încremeni, năucită să-l audă vorbind cu atâta ușurință despre mama lui. O șoca să-l audă vorbind cât de cât despre ea. Și îi dădu îndrăzneala de a-i pune o întrebare căreia îi dorea de mult răspunsul:

-Ce...ce părere crezi că ar fi avut mama ta despre mine?

Temuta expresie închisă se așternu peste ochii lui Rand și, preț de un moment, Kat fu sigură că nu va răspunde, că avea să schimbe subiectul. Dar, deși umbrele din ochi stăruiră, el spuse încet, ca și cum ar fi gândit fiecare cuvânt înainte de a-l rosti:

-Cred că te-ar fi plăcut. Nu înghiți pălăvrăgeala nimănui. Kat își mușcă buza de jos.

-Și ea? întrebă nesigură, aproape ținându-și respirația. De astă dată, oblonul se închise complet. Rand îi dădu drumul și se întoarse pe jumătate, potrivindu-și mai bine prosopul.

-Merg să fac micul dejun pentru copii, spuse el. Încearcă să mai tragi un pui de somn până pleci la slujbă.

-Nu! răspuse Kat, repede, trăgându-și pe ea halatul, chinuită de dezamăgire. De ce-i pusese acea întrebare anume? O alta ar fi putut face să continue conversația.

-Du-te înapoi jos. Mă ocup eu de copii. Rand se încruntă:

-Kat? Ce s-a-ntâmplat? De ce ești supărată?

Draci, draci, draci! Nu știa, realmente! Sinceritatea, calitate pe care Kat o prețuia nespuse, se risipi sub privirea lui, uimită. La ce bun să-l acuze că-i ascundea unele lucruri? N-ar fi făcut decât s-o nege.

-Am nevoie să petrec și eu puțin timp cu copiii, să știi. Și, în ultima vreme, abia dacă i-am văzut. Preferă să stea cu tine, chiar și când sunt eu acasă. Îl privi urât:

-Categoric, preferă mâncarea gătită de tine. Mai ales de când începuse s-o frigă la proțap. Rand se așeză pe marginea patului.

-Asta te necăjește, Kat? Că le place cum gătesc eu?

-Câteodată, răspuse ea, lăsându-se moale în balansoar, în fața lui. Într-un fel.

-În ce fel? Își aruncă mâinile-n sus și sări în picioare. Alungându-l din pat, îndreptă cearceafurile și trase peste ele cuvertura.

Nu...Îl văzu, în partea opusă a patului, pufuind o pernă. Expresia lui o înștiința că un NU știu jalnic nu era răspunsul pe care să-l accepte.

-Bine, reluă Kat, dând un pumn pernei din brațele lui. Uneori mă simt...În plus. Vreau să zic, ții casa lună. Ai preluat spălatul rufelor, munca în grădină, cea

mai mare parte din îngrijirea copiilor.Sunt și copiii mei,Rand,și încep să mă simt ca o intrusă în propria mea casă.

Fu rândul lui să-și azvârle brațele-n aer,scoțând un sunet frustrat,de dezgust.

-Pentru numele Atot-îndurătorului,Katherine! întotdeauna ai insistat că aveai nevoie de ajutor la gospodărie,că voiai să mă interesez mai mult de copii! Acum,că ai obținut-o,te mai și plângi?

-Nu,își ridică ea arogantă bărbia.Ceea ce încerc să spun e că n-am vrut niciodată să mă înlocuiască cineva.Am vrut să împărți treburile cu mine,la fel cum și eu împărțeam cu tine sarcina câștigării banilor.Ai spus că ți-aș fi răpit bărbăția dacă nu te lăsam să plătești pensia alimentară pentru copii.Dar și tu îmi răpești mie ceva,deși nici nu știu sigur cum să-i zic,făcând toate cele pe lângă casă și făpându-le mai bine decât mine.Credeam că voiai să mă transform în maică-ta.

Acum,simt că tu te-ai transformat în ea,ca și cum ai încerca să-mi demonstrezi că ești o mamă mai bună decât am fost eu vreodată.Poate una chiar mai bună și decât ea.Dacă ar fi cu puțință una ca asta.

Umerii lui Rand se înmuieră.Mâinile i se încheștară pe lângă trup.Se holbă la ea timp de,poate,un minut întreg,în timp ce culoarea îi fugea și-i revenea în față,lăsându-l în cele din urmă alb până-n vârful urechilor.

-Mama mea,spuse el deslușit,încet,a fost o târfă.

Ținând capul sus,deschise ușa,ieși și o închise în urma lui.Kat rămase cu ochii cășcați la panourile de lemn,întrebându-se dacă nu cumva tocmai se trezise dintr-un vis lung,cât o noapte,incredibil de erotic și amănunțit,cu o lovitură de teatru amară,în final.Se împletici de la pat până la balansoar,înainte de-a i se înmuia genunchii.

-Mami? deschise Nathan ușa.Cu cine vorbeai?

-Nici eu nu sunt prea sigură,răspunse ea.Nu-s sigură deloc.

-Mami?Băiatul își strecură mânuța caldă într-a ei.

-Știi ceva? Câteodat' ești cam sucită.Acum poți să faci micul dejun?

-Putem sta de vorbă? Kat se prezentă la ușa lui Rand de cum reveni în casă,după ce dusesse copiii la școală.Rand făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să intre.Ușa camerei lui de lucru era deschisă,iar Kat văzu ecranul albastru al computerului acti-vat pentru munca zilnică.

-Dacă ai timp,adică.El făcu o mutră îngrijorată:

-Nu trebuie să te duci la serviciu?

-Dacă un vicepreședinte nu-și poate lua o zi liberă pentru o urgență în familie,ridică ea din umeri,atunci cine să poată? Rand închise ușa.

-N-o poți numi tocmai urgență,Kat.Mama mea a fost mult timp prostituată,iar asta s-a-ntâmplat demult.Atunci am supraviețuit.Azi-dimineață,am descoperit că pot supraviețui și faptului ca tu s-o știi.Gura i se suci într-o parte și scoase un sunet scurt,care-ar fi putut să fie un mic hohot de râs.

-Mai mult sau mai puțin.Kat se așeză pe otomana de creton,strângându-și palmele între genunchi.

-De ce m-ai mințit în legătură cu ea? De ce ai cheltuit atâta energie născocind povești despre cât de minunată era și din ce cămin perfect proveneai?

Rand se așeză pe canapea.

-Nu te-am mințit,Kat.Te-am lăsat,doar,să crezi ceea ce voiai tu să crezi.

-Ba nu,replică ea,cu ochii acuzatori.În scopul de-a te muta înapoi aici cu noi,ai încercat să justifici faptul că nu-mi spuseseși adevărul despre situația ta materială,spunând că m-ai lăsat doar să cred ceea ce deja credeam.De data asta n-am s-o mai înghit,Rand.M-ai lăsat să cred ceea ce voiai tu să cred.Ai ținut-o pe-a ta pentru a mă convinge că ai avut o mamă exemplară,o educație gen „Tata știe mai bine”.La dracu,Rand,trebuie să știu de ce.

Cugetase profund,îndelungat,în drum spre casă,de la școala copiilor.Acum știa care era elementul lipsă.Încrederea.Încrederea lui Rand -sau lipsa acesteia -pentru ea.În ea.Dacă nu se putea încrede în ea,n-aveau să atingă niciodată apropierea care știa că era necesară pentru ca mariajul să funcționeze din nou.

Se gândise să nu întrebe,să aștepte ce altceva avea el să-i mai divulge din proprie inițiativă,îi spusese că dorea gesturi romantice și le căpătase.Dar era oare altfel cu confidențele? Rand nu se putea preface,când era vorba de obiecte palpabile,ca florile,dulciurile și hainele frumoase.Putea,însă,să continue cu scornitul poveștilor despre care considera că-i puteau astâmpăra curiozitatea.

Acesta era un lucru prea grav,prea important.Pur și simplu trebuia să știe.

-De ce? întrebă din nou,calmă,dar insistentă.De ce minciunile?

Crezu că n-avea să-i răspundă.Rand se ridică,merse la bucătărie și-și turnă o cafea.Parcă venindu-i ideea cu întârziere,îi turnă și ei una.I-o împinse pe tehghea,când Kat i se alătură.

-De rușine,spuse el,așezându-se la masă.Am avut o copilărie înecată de rușine.

N-ai să știi niciodată ce-nseamnă asta.Am fost crescut într-un bordel.A,nu așa-i spuneau,mama mea și „chelnerițele” ei,nu mai mult decât să se numească pe ele însele prostituate.Îl numeau „Hanul Tricornului”.Se afla la periferia orașului Whitehorse și,câtă vreme lucrau curat,autoritățile se făceau că nu văd.Dar știa toată lumea.Cam de pe la vârsta actuală a lui Nathan,am știut ce se întâmpla la etaj.Kat se rezemă de tehghea,privindu-l,cu cana de cafea în ambele mâini.

Simțea un frig înghețat, de parcă s-ar fi găsit în Whitehorse.

-Iubeam școala, fiindcă reprezenta o evadare, continuă el. Cărțile.

Zâmbi cu răutate.

-Erau prietenele mele cele mai bune, singurele mele prietene pe care le admiteam în viața mea. Obișnuiam să merg pe jos trei mile până-n oraș, la bibliotecă, în weekend-uri, fiindcă acolo mă puteam ascunde. Nimeni din cărțile pe care le citeam nu știa ce se petrecea la mine acasă. Personajele cu care mă identificam nu trebuiau niciodată să trăiască acoperite de rușine. Când mă aflam în compania personajelor fictive, deveneam și eu personaj fictiv. Puteam ține fruntea sus.

La șaisprezece ani, am plecat din Yukon. L-am lăsat în urmă și am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Am inventat o poveste despre casa mea, ca fiind asemenea celor despre care citisem în copilărie, unde exista o mamă, cu șorț alb, și pâine coaptă-n cuptor, și un tată, îmbrăcat în costum și cravată, care se ducea la muncă în fiecare dimineață și venea acasă seara și-i dădea leafa soției. Mă gândeam că într-o bună zi îmi voi lua un câine pe care să-l botez Domnul Muggs, iar copiii mei se vor tăvăli cu el pe podea, râzând. Kat își mușcă buza și se așează pe un scaun, în fața lui.

-Iar eu n-am vrut niciodată câine.

-Nu contează, ridică Rand din umeri. Câinele era o fantezie la fel de mare ca mica nevastă perfectă, cu șorț alb, pe care o visasem pentru mine. La fel de închipuit ca locuința copilăriei pe care o plăsmuisem în mintea mea, cea de care să pot fi mândru. Părinții care să mă facă să nu bag capu-n tre umeri. Părinții care să nu le-ntoarcă din drum pe fetele drăguțe cu care voiam să mă întâlnesc. O casă în care să-mi pot invita prietenii.

Am elaborat o fantezie și mă foloseam de ea pentru a răspunde inevitabilelor întrebări pe care le pun oamenii când fac cunoștință cu cineva. La vremea când te-am întâlnit pe tine, cred că ajunseseam aproape s-o cred eu însumi. Ți-am băgat-o pe gât, iar tu ai înghițit-o fără să clipești. Și de ce n-ai fi făcut-o? Erai o fată atât de drăguță, încât nici n-ai fi putut să te uiți la un om care venea dintr-o casă ca aceea pe care o avusesem eu.

Îi văzu negarea scânteind în ochi și-i puse degetele peste gură:

-A, știi că părinții tăi au divorțat. Știu că tatăl tău și-a părăsit soția pentru o femeie mai tânără, dar mie asta mi se părea atât de minor, încât era aproape firesc. Era aproape ca o fantezie și pentru mine. Nu cred că mi-am dat seama, până n-am văzut cât i-a durut pe copii divorțul nostru, că fuseseși traumatizată grav de faptul că tatăl tău își părăsise nevasta și în același timp te abandonase și pe tine. De asta am plecat de la redacția de știri străine, pentru a putea fi lângă Nathan și

Katie cât de mult posibil.Kat se ridică și reveni în living,încovrigându-se pe colțul canapelei..Rand rămase la masă până-și termină cafeaua.

-La ce te gândești? întrebă el,venind să se așeze lângă ea.

-Nu-s sigură.La multe.La tatăl tău.Ai vorbit despre „părinți” de care n-ar trebui să-ți fie rușine.L-ai cunoscut?Rand pufni, cu un sunet aspru, amar.

-Dacă l-am cunoscut? Cum să nu? Era proprietarul.Nu sunt sigur dacă era căsătorit legal cu mama,dar ea își spunea pe numele lui de familie.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu pe Kat s-o doară propria lui suferință.

-Și eu la fel.Atunci și acum.Și tu.Și copiii noștri.Ar fi trebuit să mi-l schimb cu alt nume.Cum îți place să porți numele unui om care toată ziua nu făcea decât să șadă-n salon și să bea? Și să preacurvească?

Se fălea ce viață ușoară duce,trăind din ce câștiga mama cu sudoarea...frunții.

Clienții îi plăteau lui înainte de-a urca la etaj,și era destul de voinic,destul de gras,ca să se asigure că-i plăteau.Mai era destul de voinic și gras ca să fi oprit toată daravela dacă așa-i venea.

Îmi venea să-l omor că nu-i pune capăt,că nu-mi apăra mama de indivizii ăia și depravarea lor.A fost nevoie să ajung la vârsta de șaisprezece ani ca să-nțeleg că lucrurile mergeau astfel fiindcă ea o dorea.Părinții mei,amândoi,erau la fel de depravați ca mușterii lor.Așa că am decis să fiu eu cel mai bun,cel mai protector soț din lume,numai de mi-aș fi putut găsi o femeie care să fie cea mai bună soție și mamă.Dar ceea ce nu știam era că doream o soție care să-mi fie mamă și mie,nu numai copiilor mei.Kat tăcu câteva minute.

-Niciodată n-am bănuir că voiai să-ți fiu ca o mamă.Mila pentru el se războia cu resturile vechilor resentimente,iar acestea din urmă scăpărară,aprinzându-se:

-Cine naiba să-i poată fi ca o mamă unui bărbat egoist și cu aere de șef,care voia să ia toate hotărârile,să stabilească el toate regulile?Rand trase adânc aer în piept,apoi îl expiră.

-Nu știu.Știu că ți-am cerut prea mult.

-Prea mult? Sau nu destul de mult? De ce nu mi-ai spus că aveai nevoie de la mine de compasiune -de înțelegere,de dezmierdări? Nu crezi c-ai fi ieșit cu fața curată în problema copilăriei tale,că poate te-aș fi înțeles mai bine,ar fi fost mai multe șanse să-ți dau ceea ce voiai? De ce-ai crezut că ajungea să-mi spui că părinții tăi au murit când aveai șaisprezece ani? Nu credeai că meritam să știu adevărul?Rand se ridică greoi,începând să se plimbe prin micul living.

-N-au murit când aveam șaisprezece ani.Și în legătură cu asta te-am mințit.

-Dumnezeule mare! sări Kat de pe canapea.Și în legătură cu ce altceva m-ai mai mințit,Rand? Toată viața noastră împreună s-a bazat pe o fantezie?

Ridică din umeri:

-Cred c-ai putea spune și așa.Bătrânul a murit de ciroză,cam la un an după plecarea mea.Ea a murit cu câteva luni înainte să mă părăsești tu.Cineva -un avocat -mi-a dat de urmă cu ajutorul ziarului,îmi lăsase hanul moștenire.

Îi întoarse spatele,privind pe fereastră la irișii pe care-i plantaseră împreună în curtea din spate.Kat se uită dincolo de el,la florile înalte și purpurii ce se unduiau în vânt,profilate pe iarba tunsă cu îngrijire,deasupra unui zid scund de piatră cenușie,perfect aliniat.Era o priveliște curată,ordonată,cu margini precise,hotare sigure,întru totul opusă dezordinii ce i se rostogolea în minte.

-A trebuit să mă-ntorc,Kat,spuse el,revenind cu fața spre ea.A trebuit să mă-ntorc și...să scap de han.Avea ochii atât de întunecoși,încât păreau negri pe fața sa palidă.

-Și tot n-am vrut să aflî.Deci,nu ți-am putut spune.Kat închise ochii,în vreme ce deplina înțelegere o inunda cu un val de durere incomparabilă.

-Deci,ți-ai luat un concediu de urgență de la ziar și te-ai dus în Yukon.

Căzu moale pe sofa.

-Da.Deschise ochii.

-Nici chiar când te-am acuzat că fuseseși cu altă femeie,nu mi-ai putut spune adevărul?

-Mi-era prea rușine.

-Atât de rușine,încât ai lăsat să ni se destrame căsnicia.Asta nu era rușine,Rand.Era mândrie.El ridică iarăși din umeri.

-Nu știu,Katherine.O fi fost.Știam numai că nu-ți pot spune adevărul.

O privi îngândurat:

-Iar căsnicia noastră era deja destrămată.Pentru mine,se destrămasese în clipa când m-ai acuzat de infidelitate.Îmi închipuisem că mă iubeai,în pofida nepotrivirilor.Și crezusem că aveai încredere în mine.M-a durut mai rău decât oricând,să văd că mă credeai în stare să-ți fac una ca asta.Mai ales de vreme ce,situația dintre noi înrăutățindu-se tot mai mult și fiind tentat să caut altă femeie,pentru... consolare,n-am făcut-o niciodată.M-am simțit trădat când m-ai acuzat.

Întotdeauna fusese foarte important să ai încredere-n mine,fiindcă încercam atât de mult să fiu un bărbat bun,diferit de tatăl meu.

-Încredere? holbă ea ochii,sărind în picioare.Cum poți vorbi de încredere când tu n-ai avut în mine destulă încredere în legătură cu trecutul tău?

Rand clătină din cap deznădăjduit:

-Știam că majoritatea căsniciilor trec prin perioade proaste.Credeam că vom răzbi dintr-a noastră,vom ieși la liman,iar când tu aveai să fii dispusă să vorbești

din nou cu mine, dispusă să asculte, dispusă să ai încredere, puteam drege totul fără a recurge la a-ți spune adevărul despre mine. N-am vrut să te fac să suferi.

Voiam să te apăr de gunoiul care-mi întinase viața. Voiam să-i apăr pe copii. Cât despre cealaltă problemă, credeam că, în timp, mă vei ierta pentru ceea ce credeai că făcusem. Kat râse amar, traversând încăperea spre ușă, pentru a se opri apoi lângă vulgarul cuier-pom:

-Știi, mi-l amintesc pe tatăl meu spunându-ne același lucru, mamei și mie, în ziua când ne-a anunțat că pleca. A spus că nu voise niciodată să ne facă să suferim, așa că mințise. Îl privi pe Rand cu ochi mari:

-Dar, la fel ca tine, mințise nu pentru a-i apăra pe oamenii la care pretindea că ar ține, ci ca să se apere pe el însuși. Legănă cuierul.

-Ăsta, cel puțin, acum se explică. Era o relievă din trecutul tău.

Și, întorcându-se cu fața spre el:

-Așemeni minciunilor, Rand, e urât, murdar și ieftin.

-Știu, încuviință Rand.

-Se priviră tăcuți, Rand lângă fereastră, Kat lângă ușă, pe punctul să plece. Ceva o reținea acolo. N-ar fi putut spune ce anume. Rand zâmbi strâmb:

-Aștept să pleci, să știi. Aproape că-mi țin respirația, de atâta așteptare. Într-un fel, cred că vreau să pleci. Fiindcă atunci voi fi capabil să fug. Să mă ascund. Să pretind că discuția asta n-a avut loc niciodată, că nu știu hidosul adevăr al vieții mele. Fiindcă, vezi tu, dacă pleci, nu va mai fi nevoie să te-ntreb: îmi poți ierta toate minciunile? O putem lua de la-nceput, de astă dată cu adevărul între noi?

Kat continua să stea pe loc, privind-l. Făcu un pas șovăitor spre el, se opri, apoi mai făcu unul. Când ajunse, se opri în fața lui, fără să-l atingă.

-Nu. Nu, n-o putem lua de la început cu adevărul între noi. Nu vreau să existe nimic între noi. Adevărul n-are decât să ne înconjure, Rand. Să ne unească laolaltă. El trase aer în piept, răgușit, și-i puse mâinile pe umeri, aproape, i se păru lui Kat, temându-se s-o creadă.

-Când tata ne-a spus, continuă ea, că amanta lui era gravidă și se muta la ea, am trăit cu ceea ce credeam eu că e cea mai groaznică rușine pe care o putea suferi un om. Nu dorisem să mă gândesc la tata ca făcând dragoste cu cineva, necum cu o femeie mai mare decât mine cu doar cinci, șase ani. Cred că am o idee parțială despre cu cât mai mare trebuie să fi fost sentimentul tău de rușine.

Rand coborî mâinile pe talia ei și, deodată, se îmbrățișară, tremurând amândoi ca și cum ar fi fost cuprinși de fiori reci, ținându-se unul pe altul protector, sperând că puterea iubirii lor va putea ține la distanță relele viitoare.

-Ce-ai făcut cu hanul? întrebă Kat când tremurul li se mai potoli.

Ridicase mâinile,ștergând lacrimile ce șiroiau pe chipul lui Rand.Niciodată nu-l mai văzuse plângând.

-L-am vândut.Nu voiam să am nimic de-a face cu el.

Zâmbi cu răutate și aruncă o privire prin cameră.

-Mă rog,cu excepția unui singur lucru.Priviră amândoi spre cuier.Degetul mijlociu continua să stea ridicat,în inconfundabilul său gest frivol-sfidător.

Kat îi cuprinse obrazul cu palma.

-Hai să-l ducem sus,O să-l punem în antreul din față,Când musafirii noștri vor întreba ce-i cu el,ne vom zâmbi unul altuia și vom fi foarte,foarte misterioși,și niciodată nu vom spune nimănui vreo vorbă.

-,„Vom””? Musafirii „noștri”? îmi place cum folosești pronumele,domnișoară Waddell.

-Ăă,am putea spune doamnă Waddell,te rog?

-Of,puiule...O sărută,apoi înălță capul și-i zâmbi.

-Îmi place cum folosești onorificul,doamnă Waddell.Kat făcu o mutră îmbufnată.

-Altceva nu-ți mai place?

-Mă rog,nu știu.Ce altceva ai mai avea? Kat îi arătă.Lui Rand îi plăcu.

SFARSIT